

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือ

- เจือ สตะเวทิน. คำบรรยายย่อแก้ว. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์สุทธิสารการพิมพ์, ๒๕๑๖.
- ฉลวย สุรสิทธิ์. ศิลปะการเขียน. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โอเคียนสโตร์, ๒๕๒๒.
- ฉัตรชัย ศุภระภาญจน์. การเขียนเรียงความ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์อักษรสมัย, ๒๕๒๑.
- ชลธิรา กลักอยู่ และคนอื่น ๆ. การใช้ภาษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์เคล็คไทย, ๒๕๑๗.
- ชำนาญ รอดเหตุภัย. คู่มือสอบเรียงความ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์รุ่งเรืองรัตน์, ๒๕๒๓.
- ฐะปะนีย์ นาครทรรพ และประภาศรี สีหอำไพ. ภาษาไทยสำหรับครู หนังสือประกอบคำบรรยายวิชาภาษาไทย ๕. กรุงเทพมหานคร: แผนกวิชาสารคดีศึกษา คณะครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๐.
- ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. การประพันธ์. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, ๒๕๑๘.
- _____. "ปัญหาการสอนวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร" ภาษาและการสื่อสาร รายงานการสัมมนาทางวิชาการครั้งที่ ๑ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๗ (อัครสำเนา)
- คุณภัทร ชานีโรคนานต์. "ปัญหาการใช้ภาษาไทย." กรองภาษาและวรรณกรรม ประชุมบทความเชิงวิชาการ กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ศรีเมืองการพิมพ์, ๒๕๑๖.

- ทองสุก เกตุโรจน์. การเขียนแบบสร้างสรรค์. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๑๕.
- ธนู บุญบริศถ์พันธ์. นวัตกรรมการประยุกต์วิทยาทางการสอนภาษาไทย. เอกสารนิเทศการศึกษามัธยมศึกษาปีที่ ๑๗๕ หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, ๒๕๑๕.
- บุญยงค์ เกศเทศ. เขียนไทย กายสัมพันธ์: จินตภาพเพื่อการพิมพ์, ๒๕๒๔.
- บุญเหลือ เพ็ญสุวรรณ. ภาษาไทยวิชาที่ถูกลืม. กรุงเทพมหานคร: ชุมชนส่งเสริมการใช้ภาษาไทย, ๒๕๒๐.
- ประคอง กรวรรณ. สถิติศาสตร์ประยุกต์สำหรับครู. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๒๐.
- ประสิทธิ์ กาพย์กลอน. การเขียนภาคปฏิบัติ กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๑๘.
- ปวีณา ช่างขวัญยืน. พื้นฐานการโฆษณา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๑๗.
- พ. นววรรณ. การโฆษณา. กรุงเทพมหานคร: สมาคมสตรีอุดมศึกษา, ๒๕๑๕.
- พงษ์จันทร์ คล้ายสุวรรณ. การเขียนแบบสร้างสรรค์. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์สุทธิสารการพิมพ์, ๒๕๒๒.
- พรพรรณ ธารานุมาศี. สำนวนการเขียน. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์บรรณกิจเทรดดิ้ง, ๒๕๑๕.
- วิเชียร เกตุสิงห์. การวัดผลการศึกษาและสถิติเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: การพิมพ์ไซยวัฒน์, ๒๕๒๐.
- วิภา เสนานาญ. วรรณคดีศึกษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๒๓.
- ศรีเฉลิม สุขประยูร. ห้องเรียนเขียนเรื่อง. กรุงเทพมหานคร: โอเคียนการพิมพ์, ๒๕๑๘.

- ศึกษาธิการ, กระทรวง. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๒๐. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จางเจริญการพิมพ์, ๒๕๒๐.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. กรมการฝึกหัดครู. สรุปผลการวิจัยเรื่องความคิดสร้างสรรค์ของเด็กไทยในระดับชั้นอนุบาล - ป.๔. กรุงเทพมหานคร: หนวยศึกษานิตศก กรมการฝึกหัดครู, ๒๕๒๑.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. กรมวิชาการ. หนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่องความเรียงเชิงสร้างสรรค์ พ.ศ. ๒๕๑๘, กรุงเทพมหานคร: ครูสภา, ๒๕๒๑.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. กรมวิชาการ. หนังสือเรียนวิชาภาษาไทยการพูดและการเขียนเชิงสร้างสรรค์. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ครูสภา, ๒๕๒๓.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายพุทธศักราช ๒๕๒๔. กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์การพิมพ์, ๒๕๒๔.
- ศิษยา พินิจภูวดล และคนอื่น ๆ. การเขียน. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๑๖.
- สุจริต เพ็ชรชอบ และสายใจ อินทร์พรรย์. วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๒๓.
- สุจริต เพ็ชรชอบ และคนอื่น ๆ. แบบจำลองการสอนจุดภาค: ทักษะการเสริมกำลังใจ. กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๓ (อภิสำเนา)
- เสริญร โภเกศ. การศึกษาวรรณคดีแฉงวรรณศิลป์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์บรรณการ, ๒๕๑๘.
- จหนัก ศรีโสภณ. การวัดและการประเมินผลการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช, ๒๕๒๑.
- _____ . หลักการวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช, ๒๕๒๑.
- อุปกิตศิลปสาร, พระยา. หลักภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ พระนคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๑๘.

บทความ

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. "การส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ทางภาษา." วิสารมัยศึกษา

(๒ มิถุนายน ๒๕๐๘): ๓ - ๗.

นิตยา ฤทธิโยธี. "วิธีสอนให้เด็กรู้จักเขียนอย่างสร้างสรรค์." ศูนย์ศึกษา ๒๑ (มกราคม-

เมษายน ๒๕๑๘): ๒๐.- ๒๗.

บรรจง บรรเจิดศิลป์. "เชือก่อนนาครค" บรรณศิลป์. ๑๑ (ธันวาคม ๒๕๑๘): ๘.

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ. แนวทางการเขียนวรรณกรรมวิจักษ์และวรรณคดีวิจารณ์. อนุสาร
มหาวิทยาลัยภาษาไทย เลขที่ ท.๑/๒๕๑๑ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๒๒.

ประหัด สายวิเชียร. ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ จำเป็นสำหรับครูเพียงใด. ศึกษาศาสตร์
สาร ๘ (กรกฎาคม - กันยายน ๒๕๒๒): ๓๑.

พรพรรณ ชารานุมาก. "ยาเหล" พุทธรักษา ๘ (พฤศจิกายน ๒๕๒๐): ๒ - ๓.

วิทยานิพนธ์และเอกสารอื่น ๆ

จุไร วรศักดิ์โยธิน. "การสร้างคู่มือการสอนการเขียนภาษาไทยในระดับประกาศนียบัตร
วิชาการศึกษาระดับสูง" วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิต
วิทยาลัย, ๒๕๒๐.

ระอุ่ม วิบูลย์กรี. "การสอนทักษะการใช้คำสัญลักษณ์ในการเขียนความเรียงแก่นักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย" วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๘.

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. "ความสำคัญของภาษาไทย" เอกสารประกอบการเรียนภาษาไทย
ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๓ (อัครสำเน)

นราวัลย์ ชูลีพัฒน์. "การสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใจบทร้อยกรอง
รวมสมัยในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" วิทยานิพนธ์ปริญญาโท
บัณฑิต ภาคศึกษามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหา-
วิทยาลัย, ๒๕๒๓

ประจวบพร กุฎกรเจริญ. "การสร้างแบบฝึกการเขียนแบบสร้างสรรค์ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒"
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๐.

ยุพา ขนอนคราม. "การสร้างแบบฝึกการเขียนแบบสร้างสรรค์คำร้อยกรอง สำหรับชั้น
ประถมศึกษาปีที่ ๔" วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิต
วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๐

วรรณภา นัว เกิด. "ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความ
และทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓" วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทบัณฑิต ภาคศึกษามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
๒๕๒๐.

สมบุญชัย ชิตพงษ์. "สมรรถภาพทางสมองส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความ"
ปริญญาโทบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
๒๕๑๑.

ศุภณ อมรวิวัฒน์. "นิทานสามนาฬิกา" เอกสารประกอบการเรียนวิชาการเขียนเชิงสร้างสรรค์
ภาคศึกษามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ม.ป.ป.)
(อัครสำเนา)

ภาษาอังกฤษ

Books:

Anastasi, Aune. Differential Psychology. New York: Macmillan Co.,
1958.

Cotler, Harold K. "Creative Writing" Encyclopedic Deskbook of Teaching
Ideas and Classroom Activities. New York: Parker Publishing
New York: Parker Publishing Company, Inc., 1977.

De Cecco, John P. and Crawford, William R. The Psychology of Learning
and Instruction. New Delhi: Prentice - Hall of India, 1971.

Duffy, James A. "Creative Writing, Teaching of" The Encyclopedia of
Education. New York: The Macmillan Company & The Free Press,
1971.

Guildford, Joy P. The Nature of human Intelligence. New York: McGraw
Hill Book Co., 1967.

Hook, Julius N. Writing Creatively. Lexington: D.C. Health and Company,
1967.

Marshall, Jon C. and Hales, Loyde W. Classroom Test Construction Massa-
chusetts: Anderson -- wesley Publishing Company, 1971.

McCandless, Boya R. and Evans, Ellis. D. Children and Youth: Psychoso-
cial Development. Hinsdale, Ill: The Dryden Press, 1973.

Mckee, Paul G. Language in the Elementary School. Houghton: Mifflin Co., 1939.

O'Hare, Frank. Sentence Combining: Improving Student Writing Without Formal Grammar Instruction Urbana, Illinois: National Council of Teachers of English, 1973.

Smith, James. A. Creative Teaching of the Language Arts in the Elementary School. Boston: Allyn and Bacon, 1972.

Strom, Robert D. Psychology for the Classroom. Englewood Cliffs, N.J.: Prentice - Hall, 1969.

Torrance, E. Paul. Education and the Creative Potential. Minneapolis: Lund Press, 1963.

_____. Guiding Creative Talent. Englewood Cliffe, N.J.: Prentice-Hall, Inc., 1962.

Articles

Curnutt, Mavis. "The Effects on Reading Achivement of Students Engage in Creative Writing and Students Engage in Sustained Silent Reading and Creative Writing" Dissertation Abstracts International 40 (August 1979): 663 A - 664 A.

Gee, Thomas Corroll. "The Effect of Written Comment on Expository Composition," Dissertation Abstracts International, 31 (January 1971): 3412 - A.

- Hafernack, Jean. "Creative Expression." *Instructor*(April 1972):30.
- Olivia, June. "Self - Exploration Through Creative Writing: An Experiment in College Composition." Dissertation Abstracts International 38 (September 1977): 1196A - 1197 A.
- Owens, Francis Louis. "A Study of Creative Writing Ability of Third Grade Students in a Communication Skill Through Authorship Program." Dissertation Abstracts International 33 (January 1973): 3485 A.
- Sharples, Derek. "Stimuli for Creative Writing: A Comparative Experiment" *Educational Review* 20 (November, 1967): 56-63.
- Walter, Daniel Ralph . "Effect of Feedback Performance on a Creative Writing Task." Dissetation Abstracts International 36 (April 1976): 6573 - A.

ภาคผนวก ก

แบบทดสอบ

คำอธิบายวิธีทำ

แบบทดสอบนี้มี ๒ ชุด ดังนี้

ชุดที่ ๑ เป็นข้อสอบแบบปรนัย เพื่อทดสอบความรู้เกี่ยวกับร้อยแก้ว จำนวน ๒๕ ข้อ ๒๕ คะแนน ให้นักเรียนเลือกกากบาทตัวอักษรหน้าคำตอบ ที่ถูกต้องที่สุด ในกระดาษคำตอบ

ชุดที่ ๒ เป็นข้อสอบแบบอัตนัย เพื่อวัดความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการเขียนเชิงสร้างสรรค์ คะแนนเต็ม ๒๕ คะแนน

แบบทดสอบทั้ง ๒ ชุด ใช้เวลา ๒ ชั่วโมง

แบบทดสอบ

ชุดที่ ๑

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการเขียนร้อยแก้ว

คำชี้แจง ให้เขียนเครื่องหมาย ✕ ทับตัวอักษรหน้าข้อความที่เป็นคำตอบที่ถูกต้อง
(ทำในกระดาษคำตอบ)

๑. "ร้อยแก้ว" คือ งานเขียนลักษณะใด
- ก. เรียบเรียงควยภาษาที่สละสลวย
ข. เรียงร้อยถ้อยคำอย่างประณีต
ค. ลำดับเนื้อหาที่มีการใช้ถ้อยคำ
ง. เรียบเรียงควยภาษาที่พูด หรือเขียนกันทั่วไปไม่บังคับจำนวนคำและสัมผัส
๒. วรรณคดีร้อยแก้ว คือ เรื่องใด
- ก. สามก๊ก
ข. ขุนช้างขุนแผน
ค. พระอภัยมณี
ง. อิเหนา
๓. ข้อใดเป็นการเขียนแบบ "ร้อยแก้ว"
- ก. กาพย์ยานี
ข. ร่ายยาว
- ค. ความเรียง
ง. อินทรีเขี้ยวฉันท
๔. ข้อใด ไม่ใช่ ลักษณะการเขียนแบบ "ร้อยแก้ว"
- ก. นวนิยาย
ข. เรื่องสั้น
ค. บทความ
ง. นิราศ
๕. เมื่อจะเริ่มงานเขียนเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ควรคำนึงถึงเรื่องใดก่อน
- ก. กาวตีความหมายของคำ
ข. การใช้ถ้อยคำสำนวนที่สละสลวย
ค. ความกึกและความรู้ในเรื่องนั้น ๆ
ง. ยกภาชิตหรือคำคมประกอบการเขียนเรื่องนั้น ๆ
๖. ร้อยแก้วที่ดีควรใช้ภาษาอย่างไร
- ก. ใช้ภาษาพูดที่เข้าใจง่าย
ข. ใช้ถ้อยคำสำนวนที่อ่านง่าย
ค. ใช้ถ้อยคำสำนวนเปรียบเทียบ
ง. ใช้ศัพท์วิชาการเพื่อให้ภาษามีแบบแผน

ข้อ ๘ ถึง ข้อ ๑๐ ให้พิจารณาตัวอย่าง
รอยแก้วที่ยกมาว่าเป็นโวหารชนิดใด
โดยใช้คำตอบต่อไปนี้

- ก. บรรยายโวหาร
- ข. พรรณาโวหาร
- ค. เทพนาโวหาร
- ง. สาธกโวหาร

๘. "เพราะฉะนั้น เมื่อปรารถนาจะให้
คนอื่นรัก ก็ต้องทำตนให้เป็นที่น่ารัก
ก่อน แล้วเขาก็จะรักเราเอง"

(แสงธรรม - มุลินีธิ ก.ศ.ม.)

๘. "ที่จับ เป็นการเล่นที่ไขก่าตั้งและ
ความอดทน ผู้เล่นแบ่งออกเป็นสอง
ฝ่าย ฝ่ายละเท่า ๆ กัน มีเส้นแบ่ง
เขตตรงกลาง..."

(สาวชาวกรุงเล่าเรื่องการละเล่น
ของไทย - พ.ศ.หญิงฉะบอบ

โปษะกฤษณะ)

๘. "ดูก็จะเห็นได้ว่าพิษสงของความ
โกรธนั้นรุนแรงร้ายกาจนัก แม่ได้เคย
ฟังนิทานพื้นเมืองของชาวอีสานเรื่อง
หนึ่ง เขาให้ชื่อว่า "กลองนอยซาแม่"

(จากใจแม่ - ฐะปะนีย์ นาครทรรพ)

๑๐. "ขุนเขาสูงทะมึนโอบล้อมบริเวณที่ราบริม
ลำธารสายเล็ก ๆ ซึ่งไหลเรื่อย ๆ
เขาจะแดงดิน ดูเป็นสายคดเคี้ยวคังงูเจื้อย"
(ชีวิตบ้านป่า-ประสิทธิ์ มุสิกเกษม)

๑๑. งานเขียนต่อไปนี้ใช้ภาษาระดับใด

"ฉันหิวข้าวเป็นบ้า เพราะออกจากบ้าน
ไม่ได้กินอะไรเลย แม่จะหิ้วข้าวมาให้
แต่ฉันไม่เอา ที่จริงเอามากี่..."

(จดหมายถึงเพื่อน - วาณิช จรุงกิจอนันต์)

- ก. ภาษาปาก
- ข. ภาษาชาวบ้าน
- ค. ภาษากึ่งแบบแผน
- ง. ภาษากึ่งมาตรฐาน

๑๒. ระดับภาษาในข้อ ๑๑ ไม่เหมาะ ที่จะนำ
ไปเขียนในโอกาสใด

- ก. เขียนจดหมายถึงเพื่อน
- ข. เขียนจดหมายถึงอาจารย์
- ค. เขียนเป็นคำพูดของตัวละคร
- ง. เขียนเรื่องลงในหนังสือพิมพ์

๑๓. สมมุติว่านักเรียนจะต้องเขียนแนะนำบุคคล
คนหนึ่งสำหรับลงพิมพ์ในหนังสือตำรา

นักเรียนควรจะใช้แนวการเขียนตามข้อใด

- ก. "มันันยา" หยุคอายุไว้แก่ ๒๕ มา
หลายปีแล้ว เป็นนักเรียนเก๋าราชินี
กับเตรียมอุดม และเป็นอักษรศาสตร์
บัณฑิตจากจุฬาฯ...

- ข. แวนแก้ว เกิดในเรือนที่ร้อนที่สุด
ของปี พ.ศ. ๒๔๘๘ ในแควง
ที่วนวายสืบสนของสังกมเมือง
หลวง จมอักษรราศศกรจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย...
- ค. วาณิช จรุงกิจอนันต์ เป็นไอ
หนุ่มเมืองสุพรรณ มีพื้นเพอยู่ที่
อำเภอบางปลาร้า คำบลใน
กองคิน เรียนจบจากคณะจิตร-
กรรมฯ มหาวิทยาลัยศิลปากร...
- ง. นายอังคาร กัลยาณพงศ์ เกิดวันที่
๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๖๔
ได้รับการศึกษาในระดับมัธยมที่
โรงเรียนเบญจมราชูทิศ นครศรี
ธรรมราช ศึกษาต่อที่โรงเรียน
เพาะช่าง และคณะจิตรกรรม
ประติมากรรม มหาวิทยาลัย
ศิลปากร...
๑๔. ข้อใดเว้นวรรคตอนได้เหมาะสม
- ก. หน้าลำไยลื่นจีหรือขนุน ก็ต้องจำกัด
ให้กิน เค้ก ๆ กินอะไร ไม่รู้จัก
ประมาณ กินจนไม่สบาย
- ข. หน้าลำไย ลื่นจี หรือขนุน ก็
ต้องจำกัดให้กิน เค้ก ๆ กินอะไร ไม่รู้จัก
ประมาณ กินจนไม่สบาย
๑๕. "ออกพรรษาให้ความมืดหายไป รุ่งอรุณ
ก็จะฉายแสงเรืองรองอำไพ"
(แสงธรรมของมูลนิธิ ก.ศ.ม.)
"ความมืด" และ "รุ่งอรุณ" เป็น
สัญลักษณ์ของอะไร
- ก. ความดี และความชั่ว
ข. ความจน และความร่ำรวย
ค. ความทุกข์ และความสุข
ง. ความโง่ และความฉลาด
๑๖. ความเปรียบข้อใดใช้ไม่เหมาะสม
- ก. ไวเหมือนลิง
ข. อองอาจดังราชสีห์
ค. แกมแดงเป็นลูกตำลึงสุก
ง. แหงแลงเหมือนทะเลทราย
๑๗. มีนักภาษากล่าวว่า "หนังสือพิมพ์รายวัน
เป็นวรรณกรรมเรื่องريب" คำที่ขีดเส้นใต้
ตรงกับสำนวนใด

- ก. เวลาเป็นเงินเป็นทอง
- ข. ทำงานแข่งกับเวลา
- ค. น้ำขึ้นให้รีบตัก
- ง. สุกเอาเผากิน

๑๘. ข้อใดโดยกส่วนหรือสุภาวนิตมาประกอบ
ไม่เหมาะสมกับความ

- ก. หัวหน้าชั้นกับรองหัวหน้าชั้นเขา
เป็นคอหอยลูกกระเือกอกัน จึง
ทำงานไปไคอย่างราบรื่น
- ข. เมื่อสัปดาห์ก่อนอาจารย์ที่สอน
เกษตรกรรม แจกเมล็ดพันธุ์ผัก
มาน้อยมากจนชักหน้าไม่ถึงหลัง
- ค. เด็กสมัยนี้ไม่ค่อยเชื่อฟังผู้ใหญ่กัน
เท่าไคนัก คงจะล้มสุภาวนิตที่ว่า
"เดินตามผู้ใหญ่หมาไม่กัด" กัน
หมดแล้วกระมัง
- ง. การคบเพื่อนนั้น ถ้าจะไม่ใช้เกิด
ปัญหาภายหลัง ก็ควรระวังกันเสีย
ใจคอกันบ้าง คำโบราณยังเตือน
ว่า คบคนให้ดูหน้า

๑๙. งานเขียนต่อไปนี้มีลักษณะเด่นอย่างไร
"ห้องนั้นแคบคุดคู้ มีมุ้งเล็ก ๆ สีดำคล้ำ
กลิ่นฉุนมีรอยคางเป็นจ้ำ ๆ จากน้ำฝน
ที่หยดอยู่ซ้ำที่ ภูเหมือนเขาไม่เคยพับ
เก็บเลย อย่างคึกแกตลบชายฉันทน์ ผาหม

สีซ้ำเลือกซ้ำหนองกองพันอยู่เป็นเกลียว
อยู่ห่างจากหมอนสีค่าเซลอะเป็นมันเี่ยม
ออกไปทางปลายเท้าสักวาหนึ่ง"

(สิทธา พินิจภูวกล)

- ก. ส่วนวนไฟเราะสละสลวย
- ข. ใช้ส่วนวนเปรียบเทียบเหมาะสม
- ค. ใช้คำธรรมดา ๆ อ่านง่าย
- ง. มีคำขยายให้ภาพและความรู้สึก

๒๐. ความข้อใด ขณะที่อ่านชวนให้รู้สึก
ไคยินเสียงชัดเจนนที่สุด

- ก. "นกป่าเริ่งรองเชิงแซ่ จิก ๆ
จิบ ๆ เจียง ๆ ประสานเสียง
กันดังระงมไปทั้งราวป่า"
(ชีวิตบ้านป่า - ประสิทธิ์ มุสิกเกษม)
- ข. "ราวที่ป็นอยู่ไครมไม้ ก็สะบัดกระคิ่ง
แขวนคออยู่เสียงโหนงเห่ง"
(ลูกอีสาน - คำพูน บุญทวี)
- ค. "ลมอ่อน ๆ โกรกมาจากชายตุง
นกแสกรรองผานหลังคาไปสองสามตัว"
(หนุ่มชาวนา - นิมิตร ภูมิถาวร)
- ง. "นกแสนสวยบินสูงเสียดยอดไม้ ใน
พงไพรในป่าเต็มไปค้วยสรรพสำเนียง
เสียงร้อง"
(ดวงใจไรธรรม - พอของธาร)

๒๑. ถ้าจะเลือกคคิพจนประกอบงานเขียน
ข้อใดที่ไม่ควรเลือกใช้

- ก. "ความพลัดพรากจากสิ่งรัก
เป็นทุกข์ ความประจวบกับสิ่ง
ที่ไม่รักเป็นทุกข์"
- ข. "อยากให้เกิดทุกคน เคยโศกขึ้น
อย่างก็มีสติปัญญา กำลังใจ
เข้มแข็ง"
- ค. "ความฉิบวิสัยทำลายความ
เจริญ เหมือนความรธาทำลาย
รูปที่สวยงาม"
- ง. "ผู้ที่เข้มแข็งเท่านั้นจะอยู่รอดได้"

๒๒. งานเขียนต่อไปนี้วิธีเขียนและเนื้อหา
ตรงกับข้อใด

"ใบมะตูมหลังบ้านแตกใบเขียวอ่อน
สะพรั่งไปทั้งต้น ทุกเช้าที่ฉันตื่นก็จะ
แลเห็นมันก่อนเพื่อน สีใบของมันไม่
เหมือนคนไม่ชนิคนอื่น จริงแล้วที่เขียว
ก็คือเขียว แต่ในความเขียวมันเอง
มีความแตกต่างกันไปหลายสีใบเขียว
...หลายสีชนิด เขียวมะตูมเป็น
เขียวหนึ่งที่ดูสดใส เหมือนรูปวาดที่
กระจ่างแจ่ม เต็มไปด้วยแสงแดด"

(สวนสัตว์ - สุวรรณี สุคนธา)

- ก. พรรณนาความงามของใบมะตูม
- ข. บรรยายลักษณะใบมะตูม
- ค. เล่าเหตุการณ์ตอนเช้า
- ง. เปรียบเทียบสีเขียว

๒๓. แนวคิดสำคัญของตัวอย่างต่อไปนี้ คือ
ข้อใด

"มนุษย์เราย่อมจะมีเวลาทำผิดพลาด
บ้างเป็นของธรรมดา แต่ถาเรารู้ตัว
ของเราว่าเราทำผิด และกล้ารับผิด
เราก็มีโอกาสจะกลับตัวทำดีลง
ความผิดนั้นได้..."

(จากใจแม่ - ฐะปะนีย์ นาครทรรพ)

- ก. มนุษย์ทุกคนมีความผิด
- ข. มนุษย์ทุกคนควรกล้ารับผิด
- ค. คนเราเมื่อผิดพลาดไปแล้วควร
กลับตัวใหม่
- ง. ความผิดพลาดเป็นเรื่องธรรมดา
เราควรรับผิดและกลับตัวทำดี

๒๔. ขอความใดตรงกับแนวคิดของงาน
เขียนต่อไปนี้มากที่สุด
"ความรักที่แท้จริงไม่ใช่สิ่งแฉง ย่อม
มีสีค้ำดั่งสีนิล เหมือนคังสีศอพระทิวะ
เมื่อทรงกัมพินราย เพื่อรักษาโลกไว้
ให้พ้นภัย ความรักที่แท้จริง ต้อง
สามารถทานทานพิษแห่งชีวิตและ
ต้องเต็มใจยอมล้มรสที่ขมขื่นที่สุด
เพื่อเสียสละให้ผู้ที่เรารักคงชีพอยู่
..."

(กามนิต - เสรีบุรุษโลกเทศ, นาคะ
ประทีป)

- ก. ความรักที่แท้จริงนั้นคำมีค
- ข. ผู้มีความรักที่แท้จริงยอมทาน
ทานพิษแห่งชีวิตใด
- ค. ผู้มีความรักที่แท้จริงจะต้อง
เสียสละเพื่อคนที่เรารัก
- ง. ความรักที่แท้จริงยอมมีอานุภาพ
เหนือสิ่งใด

๒๕. นักเรียนควรเขียนเรื่องใดได้ค
ที่สุด
- ก. "การเมืองเรื่องสนุก"
 - ข. "สถานการณ์ของโลกมีจจุบัน"
 - ค. "เวียทนามกำลังทำอะไรใน
เขมร"
 - ง. "บุคคลที่ข้าพเจ้าประทับใจ
ที่สุดในชีวิต"

แบบทดสอบ

ชุดที่ ๒

ความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์

คำชี้แจง ให้นักเรียนพิจารณาภาพที่กำหนดให้อย่างลึกซึ้ง แล้วเขียนถ่ายทอด ความคิด ความรู้สึก ประสบการณ์ หรือจินตนาการเกี่ยวกับภาพนี้เป็น "ร้อยแก้ว"
นักเรียนสามารถเลือกรูปแบบการเขียนได้อย่างอิสระ ทั้งนี้ควรมีความยาวระหว่าง ๑๕ ถึง ๒๐ บรรทัด

ภาคผนวก ข.

คู่มือประกอบ

การใช้แบบฝึกทักษะการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์

สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

(พ. ๓)

ลักษณะของแบบฝึก

แบบฝึกทักษะ นี้มีเนื้อหา ๘ หน่วย แต่ละหน่วยประกอบด้วย ตัวอย่าง ข้อสังเกต และแบบฝึกหัด

หลักการ

ให้นักเรียนสังเกตกลวิธีในการเขียน และเชื่อมโยงความคิดจากตัวอย่าง จึงพยายามใช้กฎเกณฑ์น้อยที่สุด เพราะเชื่อว่า การได้อ่านมากและได้ทดลองทำแบบฝึกอย่างเพียงพอ เป็นประสบการณ์เกี่ยวกับการเขียนซึ่งมีส่วนกระตุ้นให้เรียนรู้เกิดความคิด และสามารถพัฒนาความคิดและความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ต่อไป

ความหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์

การเขียนเชิงสร้างสรรค์ (Creative Writing) หมายถึงการเขียนที่เกิดจากความสามารถในการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก หรือประสบการณ์ในลักษณะที่แปลกใหม่ มีความคิดอิสระ และมีไหวพริบทำนองเฉพาะตน ไม่ลอกเลียนใคร

การเขียนเชิงสร้างสรรค์ เกิดจากความคิดสร้างสรรค์ของแต่ละบุคคล เป็นการแสดงออกด้วยภาษาที่สละสลวย ชัดเจนและสวยงามเหมาะสม และมีคุณค่า

ความมุ่งหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์

การเรียนการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมาย เพื่อ

๑. ให้นักเรียนได้ฝึกหัดเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์อย่างมีระบบ
 ๒. ให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เหมาะสมสำหรับการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์
- แก่ผู้เรียนเพื่อนำไปใช้ในภาคปฏิบัติ
๓. เปิดโอกาสให้นักเรียนเขียนถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และอารมณ์ที่สละสลวยประทับใจที่ใคร่พบเห็น

๘. ส่งเสริมความถนัดและพัฒนาความสามารถทางการเขียนรอยแก้ว เชิงสร้างสรรค์ เนื้อสร้างผลงานที่มีคุณค่าต่อผู้เรียนและหรือต่อสังคมต่อไป

หลักการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์

ในการเรียนการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้นเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนพอสมควร ผู้สอนอาจยึดหลักปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

๑. ใ้ช้กลวิธีบางประการชี้แนะให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ อันจะชักนำไปสู่การเป็นนักเขียนในอนาคต เช่น จัดนิทรรศการชีวิตและงานของนักเขียนสำคัญ ๆ เชิญนักเขียนมาพบปะกับผู้เรียน หรือจัดทำแฟ้มประวัตินักเขียนประจำห้อง เป็นต้น

๒. สร้างบรรยากาศให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และเต็มใจที่จะฝึกหัดและพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ไปตามแนวทางที่แต่ละคนถนัด มีลักษณะเฉพาะตัว และแปลกใหม่ ซึ่งเกิดจากความคิดริเริ่มของตนเอง

๓. ท้าทายการสร้างความเชื่อมั่น เพื่อให้ผู้เรียนแสดงความคิดและเขียนได้อย่างอิสระ ผู้สอนคงจะลองยอมรับคำถามแปลก ๆ ยอมรับจินตนาการ และความคิดริเริ่มของผู้เรียน ตลอดจนแสดงให้ผู้เรียนเห็นว่าความคิดของเขานั้นมีคุณค่า

๔. มีการกระตุ้นความคิดด้วยการจัดสภาพการณ์ที่ท้าทายให้ผู้เรียนแสดงออกเชิงสร้างสรรค์ อาจใช้วิธีการตั้งคำถามประเภท ทำไม? อย่างไร? เป็นต้น

๕. สนับสนุนให้ผู้เรียนรู้จักเลือกอุ้งงานเขียนที่มีคุณค่าให้มากที่สุด เพราะการงานจะนำไปสู่ความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้ระดับหนึ่ง

๖. บทบาทของผู้สอนจะลดลงเหลือเพียง เป็นผู้คอยช่วยเหลือให้ความร่วมมือในการจัดระบบของสิ่งเร้าและระเบียบความคิด เพื่อให้เป็นไปตามขั้นตอน

๗. มีการกระตุ้นให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง สามารถนำความคิดมาเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิมหรือประสบการณ์ใหม่

๘. ให้ความสำคัญของคุณภาพความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ที่มีประโยชน์ต่อผู้เรียน หรือต่อสังคมทั้งทางตรงและทางอ้อม

๙. ส่งเสริมให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเขียนให้มากที่สุดเพราะถ้าล้มเหลวลงเสียแต่เริ่มต้นแล้วจะทำให้ผู้เรียนหมดกำลังใจ

๑๐. ขั้นตอนการสอนที่ช่วยให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ คือ ส่งเสริมให้ผู้เรียนคิดลงมือปฏิบัติแล้วจึงเขียน เช่น หองเรียนใบเรียนรอยให้รวมกันแสดงความคิดสร้างสรรค์โดยกิจกรรมแก้ไข ลงมือจัดทำตามความคิดเหล่านั้น แล้วเขียนเล่าความคิด และการปฏิบัติทั้งหมดให้เห็น

๑๑. การจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ผู้เรียนทุกคนจะมีส่วนร่วมมากที่สุด ผลงานที่ได้มาจากความร่วมมือกันมากกว่าการแข่งขัน

๑๒. กระบวนการแบบประชาธิปไตย จะช่วยผู้สอนและผู้เรียนได้มาก เพราะฉะนั้นการเขียนเชิงสร้างสรรค์ จึงควรเป็นไปตามความสมัครใจ ไม่ใช่การบังคับ

ภาษาที่ใช้ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์

ในการใช้ภาษาเพื่อเขียนเชิงสร้างสรรค์มีข้อสังเกต ดังนี้

- ๑. ภาษาที่ใช้ควรเป็นส่วนวนภาษาของผู้เขียนเอง
- ๒. ไม่จำเป็นต้องใช้ศัพท์ยากเพื่อแสดงภูมิปัญญา แต่ใช้คำง่าย ๆ สื่อความหมาย

แจ่มแจ้ง ตรงตามความต้องการของผู้เขียน

- ๓. ประโยชน์ที่ใช้เรียบเรียงไม่ยืดยาว และไม่ซับซ้อนเกินไป
- ๔. ถ้ามีการใช้คำขยาย ก็ใช้คำแนะให้เกิดภาพ ได้ยินเสียง หรือแนะให้เกิด

อารมณ์อย่างเหมาะสม

- ๕. ใช้โวหารได้ไพเราะ ทนคาย มีการใช้สัญลักษณ์ การเปรียบเทียบ
- ๖. มีการหลอกคำ คือการไม่ใช้คำซ้ำ ๆ กันจนผู้อ่านรำคาญ ทั้งนี้เพื่อทำให้ภาษา

สละสลวย และราบรื่นมาอ่าน

ข้อเสนอแนะในการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์

๑. การสอนโดยใช้แบบฝึกหัดระยะสั้นควรเริ่มฝึกครั้งละ ๑ หน่วย ตามลำดับในหน่วยหนึ่ง ๆ แบ่งเป็น ๒ ตอน คือเนื้อหาและแบบฝึกหัด การฝึกจะต้องเริ่มจากการทบทวนเนื้อหา ซึ่งเป็นการให้ความรู้ประกอบการเขียนก่อนแล้วจึงทำแบบฝึกหัดต่อเนื่องกันไป
๒. ผู้สอนควรจะได้พิจารณาคัดเลือกสิ่งเร้าเพิ่มเติมให้สอดคล้องกับความรู้ ความคิด และประสบการณ์ของผู้เรียน เพื่อเสริมแบบฝึกหัดระยะสั้น และกระตุ้นให้ผู้เรียนสร้างงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่เหมาะสมกับวัยและศักยภาพ
๓. ผู้สอนจำเป็นต้องอดทนและเสียสละเวลาอย่างมาก เพื่อตรวจแก้งานเขียนแต่ละฉบับ และเสนอแนะข้อบกพร่องที่ควรปรับปรุงให้ผู้เรียนรับทราบและถือปฏิบัติ
๔. ผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนสนใจพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ต่อไป แม้ว่าการฝึกจะสิ้นสุดลงแล้วก็ตาม วิธีการที่น่าจะทำคือ สนับสนุนให้ผู้เรียนมีโอกาสเผยแพร่งานเขียนของตนต่อสาธารณชนด้วยการจัดป้ายนิเทศหรือส่งพิมพ์ตามวารสารของโรงเรียน และของเอกชน

การประเมินผลงานเขียน

การที่จะตัดสินงานเขียนชิ้นใดเป็นงานสร้างสรรค์ ควรยึดหลัก ๔ ประการคือ

๑. ให้ความคิดแปลกใหม่ หมายถึงความคิดที่ไม่ซ้ำแบบ หรือไม่ได้ลอกเลียนผู้อื่น เป็นความคิดที่ผู้เขียนคิดขึ้นเอง หรือดัดแปลงมาอย่างแยกคางคักด้วยภูมิปัญญาของตน

๒. ใช้ภาษาคมคาย กระต๊าก ทั้งนี้เป็นการใช้ภาษาที่ไม่ผิดแปลกไปจากระเบียบของภาษาซึ่งเป็นที่ยอมรับกัน

๓. สามารถเร้าความรู้สึกของผู้รับสาร อาจเป็นความขมขื่น ความเศร้า ความปีติยินดี ความพิศวง ความสวย ความงาม ความอาลัย ความมั่นใจ ฯลฯ ใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างรวมกันก็ได้

๔. เป็นประโยชน์ไม่ทางตรงก็ทางอ้อม เช่น ให้ข้อคิดที่เป็นคติในการดำรงชีวิต ทำให้เห็นคุณโทษ แนะนำให้รู้จักสังเกตพิจารณาสิ่งต่าง ๆ โดยแยบคาย ก่อให้เกิดจินตนาการในทางที่ดีงาม หรือให้ความเพลิดเพลินแก่จิตใจ ในลักษณะของบันเทิงนาการ เป็นต้น^๑

^๑ กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ, หนังสือเรียนวิชาภาษาไทย การพูดและการเขียนเชิงสร้างสรรค์. (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๒๓), หน้า ๘.

แบบฝึกที่ ๑

จุดประสงค์การสอน

จุดประสงค์ทั่วไป เพื่อให้นักเรียน

๑. มีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับทำนองเขียนโวหารประเภทต่าง ๆ
๒. มีความเข้าใจและรู้จักสังเกตระดับภาษาในงานเขียน
๓. เข้าใจเรื่องวรรคตอนและรู้จักวิธีกรใช้เครื่องหมายวรรคตอน

บางชนิด

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เพื่อให้นักเรียน

๑. ระบุประเภทของโวหารชนิดต่าง ๆ ได้
๒. เปลี่ยนภาษาปาก เป็นภาษาถึงแบบแผน และภาษาแบบแผนได้
๓. เลือกใช้ระดับภาษาได้เหมาะสมกับประเภทของงานเขียน
๔. ใช้เครื่องหมายวรรคตอนเท่าที่จำเป็นได้ถูกต้อง

เนื้อหา

ความรู้เกี่ยวกับโวหารชนิดต่าง ๆ ระดับภาษา และวรรคตอน

ข้อกักที่ได้จากบทเรียน

โวหาร ระดับภาษา และวรรคตอน เป็นองค์ประกอบเสริมให้งานเขียนมีคุณค่า
 นานาน

กิจกรรมการเรียนการสอน

๑. ครูจูงใจให้นักเรียนเห็นคุณค่าของการเขียน
๒. ให้นักเรียนอ่านตัวอย่าง และข้อสังเกตเกี่ยวกับเรื่องที่ทำาน

๓. อภิปรายซักถาม
๔. ทำแบบฝึกทักษะ
๕. เกลยแบบฝึกทักษะ

กิจกรรมเสริม

๑. ทดลองเขียนโวหารสั้น ๆ แลกเปลี่ยนกันอ่าน อาจเขียนพรรณนาหรือบรรยายเพื่อนคนใดคนหนึ่ง หรือเขียนสั่งสอนเรื่องใดเรื่องหนึ่งก็ได้
๒. ให้นักเรียนช่วยกันหาหนังสือที่มีโวหารดี ๆ มาแลกเปลี่ยนกันอ่าน
(เวลาที่ใช้ในห้องเรียน ๒ ชั่วโมง)

แบบฝึกที่ ๒

จุดประสงค์การสอน

จุดประสงค์ทั่วไป เพื่อให้นักเรียน

๑. มีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถ้อยคำสำนวนประเภทต่าง ๆ
๒. สามารถใช้ถ้อยคำประกอบการเขียนได้เหมาะสม

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เพื่อให้นักเรียน

๑. เลือกคำมาใช้ได้ตรงความหมาย
๒. กำหนดสัญลักษณ์ และอธิบายความหมายของสัญลักษณ์ที่กำหนดให้ได้
๓. นำคำแสดงภาพ คำเสียงเสียดสี และคำอุปมา เคมีของวางใจถูกต้อง
๔. ยกตัวอย่างสำนวนแต่ละประเภทได้ตามตัวอย่าง

เนื้อหา

การเตรียมคำ และการเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนประเภทต่าง ๆ ประกอบการเขียน

ข้อคิดที่ได้จากบทเรียน

การใช้ถ้อยคำเป็นส่วนสำคัญในการใช้ภาษา ถ้าใช้ถ้อยคำไม่ถูกต้อง การสื่อความหมายก็จะบรรลุวัตถุประสงค์

กิจกรรมการเรียนการสอน

๑. ให้นักเรียนอ่านตัวอย่างและสังเกตการใช้คำ
๒. อภิปรายร่วมกัน
๓. ทำแบบฝึกทักษะ
๔. เฉลยแบบฝึกหัด

กิจกรรมเสริม

๑. ให้นักเรียนช่วยกันหาคำที่เป็นศัพท์บัญญัติ สัญลักษณ์ และความหมาย ที่คล้าย
กันเทศอย่างน้อยคนละ ๑ คำ ต่อวัน
๒. ให้รวบรวมสำนวน คำพังเพย สุภาษิต หรือคำคมบันทึกลงสมุดประจำตัว
เวลาที่ใช้ในห้องเรียน ๒ ชั่วโมง

แบบฝึกที่ ๓

จุดประสงค์การสอน

จุดประสงค์ทั่วไป เพื่อให้นักเรียน

๑. ได้ศึกษาแนวเรื่องในการเขียนร้อยแก้ว
๒. สังเกตกลวิธีการลำดับเรื่อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เพื่อให้นักเรียน

๑. สรุปแนวเรื่องและบอกกลวิธีการเขียนจากตัวอย่างได้
๒. คิดคำเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนและเขียนข้อความสั้น ๆ เกี่ยวกับคำเหล่านั้นได้
๓. สามารถตั้งชื่อเรื่อง เขียนข้อความสั้น ๆ เปิดเรื่องและปิดเรื่องได้
๔. เขียนข้อความสั้น ๆ แสดงความรู้สึกและความคิดเกี่ยวกับสิ่งที่กำหนดให้ได้
๕. ฝึกหัดวางโครงเรื่องง่าย ๆ ได้

เนื้อหา

ศึกษาแนวเรื่อง ความคิด และกลวิธีการเขียน

ข้อคิดที่ได้จากบทเรียน

ถ้าเรื่องใดเป็นเรื่องใกล้ตัว และเป็นเรื่องที่ทำให้ความรู้สึกประทับใจเราสามารถเขียนเรื่องนั้นได้คือ

กิจกรรมการเรียนการสอน

๑. อ่านตัวอย่าง เรื่องร้อยแก้ว
๒. สังเกตแนวเรื่อง และกลวิธีการเขียน
๓. อภิปรายซักถาม
๔. ทำแบบฝึกหัดหัด

กิจกรรมเสริม

๑. ให้นักเรียนนำเรื่องร้อยแก้วที่คิดว่าน่าสนใจ จากหนังสือพิมพ์ หรือวารสารต่าง ๆ มาแลกเปลี่ยนกันอ่าน

๒. ฝึกหัดสังเกตด้วยการรวบรวมวิธีการตั้งชื่อเรื่อง วิธีเปิดเรื่อง และวิธีปิดเรื่อง แยกไว้เป็นพวก ๆ พร้อมตัวอย่าง

เวลาที่ใช้ในห้องเรียน ๒ ชั่วโมง

จุดประสงค์ในการสอน

จุดประสงค์ทั่วไป เพื่อให้นักเรียน

๑. สามารถแสดงความคิดเห็นออกเป็นภาษาเขียนที่ดี
๒. พัฒนาความคิด และความสามารถเชิงสร้างสรรค์ของแต่ละบุคคล

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เพื่อให้นักเรียน

๑. เขียนเรื่องจากคำที่กำหนดให้ได้กลุ่มละ ๑ เรื่อง
๒. เขียนร้อยแก้วจากความคิด ประสมการณ์ หรือจินตนาการได้
๓. เขียนร้อยแก้วเกี่ยวกับภาพที่กำหนดให้ได้คนละ ๑ เรื่อง

เนื้อหา

ปฏิบัติการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์

ข้อคิดที่ได้จากบทเรียน

การเลือกเขียนเรื่องที่ถนัด การคิดให้แจ่มแจ้งในเรื่องนั้น และการลำดับความคิดด้วยรูปแบบที่เหมาะสม เป็นขั้นตอนสำคัญของการเขียนที่มีคุณภาพ

กิจกรรมการเรียนการสอน

๑. เขียนเรื่องจาก คำที่กำหนดให้เป็นกลุ่ม
๒. ให้ตัวแทนออกมาอ่านผลงานของแต่ละกลุ่มให้เพื่อน ๆ ช่วยกันวิจารณ์
๓. ลงมือเขียนร้อยแก้วคนละ ๑ เรื่อง

กิจกรรมเสริม

๑. คัดเลือกเรื่องที่เขียนได้ดีติดป้ายนิเทศ
๒. คัดเลือกเรื่องที่เขียนได้ดีถึงชั้นส่งไปพิมพ์เผยแพร่ในวารสารของโรงเรียน

หรือวารสารเอกชน เช่น สตรีสาร ชัยพฤกษ์ ฯลฯ

เวลาที่ใช้ในห้องเรียน ๒ ชั่วโมง

ภาคผนวก ค.

แบบฝึกทักษะการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์

สำหรับ

ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๓ (ม.๓)

หน่วยที่ ๑

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการเขียนร้อยแก้ว

เนื้อหา

แบบฝึกทักษะ หน่วยที่ ๑ มี ๒ ตอน ดังนี้

ตอนที่ ๑ เป็นความรู้เกี่ยวกับ ไวยากรณ์ วรรคภาษา และวรรคตอน

ตอนที่ ๒ เป็นแบบฝึกหัด ๒๐ ข้อ

ให้นักเรียนทำตามคำสั่งและตัวอย่าง

เวลา ๒ ชั่วโมง

แบบฝึกที่ ๑

ตอนที่ ๑ ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการเขียนร้อยแก้ว

ร้อยแก้ว หมายถึงงานเขียนที่เรียบเรียงด้วยภาษาที่ใช้พูดหรือเขียนกันทั่วไป ไม่มีการบังคับจำนวนคำ และสัมผัสเหมือนร้อยกรอง

ความรู้เกี่ยวกับการเขียนร้อยแก้วที่ควรสนใจ ได้แก่ การใช้โวหาร ระดับภาษา และวรรคตอน เมื่อเห็นตัวอย่างแล้วต้องสังเกตลักษณะการเขียนเพื่อนำไปใช้ในโอกาสต่อไป

โวหาร

โวหาร คือ ทำนองการเขียนแนวต่าง ๆ มีชื่อตามลักษณะการเขียน ได้แก่ บรรยายโวหาร พรรณาโวหาร เทศนาโวหาร และสาธกโวหาร

ตัวอย่างบรรยายโวหาร

ครั้งหนึ่งช้อยหายไปข้างนอกตำหนัก ก็กลับมาทอบออยที่คิดว่ามาเป็นทอนสั้น ๆ มาหลายทอน ช้อยเรียกพลอยมากดูแล้วแบ่งทอนออยสั้น ๆ นั้นให้ครึ่งจำนวน แล้วบอกให้ช้อยเลี้ยงหอรนทั้งอธิบายว่าในทอนออยนั้นมีตัวดวงมะพร้าว ซึ่งช้อยไปรับอาสาคนที่ห้องเครื่องคิดว่า จะเอามาเลี้ยงให้จนครบกำหนด เมื่อถึงเวลาที่เขาคองการดวงมะพร้าวเหล่านั้นไปทอดตั้งเครื่องก็จะนำไปกิน ช้อยบอกให้พลอยเอาออยหึ่งที่หู่ พลอยก็ทำตาม ใค้ยื่นเสียงดวงกักกินออยอยู่ข้างในถนัด ช้อยและพลอยเป็นห่วงใยดวงเหล่านั้นเป็นวัก็เป็นเวร แม้เวลานอนก็เอาไปวางข้างหมอน เพื่อฟังเสียงดวงกักออยจนหลับไป

(สี่แผ่นดิน ของ ลีถฤทธิ ปราโมช)

ข้อสังเกต

การเขียนทำนองบรรยายมักจะให้ภาพที่เคลื่อนไหวไปตามลำดับเหตุการณ์ สถานที่ หรือเหตุผล ดังตัวอย่างข้างต้นที่บรรยายพฤติกรรมของช้อย และพลอยไปตามลำดับ

การเขียนที่นิยมใช้บรรยายโวหารเป็นส่วนสำคัญ ได้แก่ การเล่านิทาน เล่าเรื่อง และการเขียนรายงาน เป็นต้น ส่วนการเขียนร้อยแก้วทั่วไป บรรยายโวหารคล้ายกับโวหารชนิดอื่น ๆ

ตัวอย่างพรรณนาโวหาร

เพียงขวคิโบหนึ่งลอยเนิบอย่างเฝ้ายคายอยู่กลางทะเลหลวง มันโผล่ขึ้นมา
ฉลุบหายลงไป เลื้อยเรื่อยไปตามเกลียวคลื่น ว่าแห้ว และเค้างคว้างเหมือน
คนพเนจร ที่ร่อนเร่อยู่กลางสมุทรทราย แลเป็นจุดลึบอยู่ไกล ๆ เกือบไม่รู้ว่
อะไร มันลอยเรื่อยเปื่อยไปเช่นนั้น สหายและตะไกรกลุ่มเป็นควายอยู่รอบคอ
ลักษณะการประหนึ่งนักโทษที่ถูกตัดสิ้นเนรเทศ ตัวมันนั่งงออยู่กลางสมุทรชีวิต แต่
ก็ค้องซึกเซเรื่อยไป หากจะไผ่ผ่นถึงแผ่นดินสักอัน ก็เป็นเพียงภาพลัษ ๆ ลอ อัน
เหลือจะหวังให้ปรากฏเป็นจริง

(“มันจักไม่หายไป” จาก ขอบฟ้าขลิบทอง ของอุชเชนี)

ข้อสังเกต

การเขียนแบบพรรณนา เป็นการเขียนเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่นธรรมชาติ
อารมณ์ และความกึกก้านึง มักเน้นหยุดอยู่ที่จุดใดจุดหนึ่ง

ตัวอย่างนี้ผู้เขียนพรรณนาลักษณะขวคิโบหนึ่งที่ลอยนำมาเท่านั้น หากแต่ใช้โวหาร
เปรียบเทียบกับถึงคนพเนจร และนักโทษ

ตัวอย่างเทศนาโวหาร

ศัพท์ที่เราเรียกติดปากว่า "ไฟร" หรือ "ผู้ดี" หาได้วัดกันด้วยความมั่งคั่ง สมบูรณ์ หรือการมีตระกูลไม่ แต่ความหมายอันแท้จริงอยู่ที่คุณธรรม และจรรยา มารยาทนั่นเอง ผู้ที่ได้รับการอบรมศึกษามีจรรยา มารยาทดี ถึงหากจะเป็น คนจนก็ได้ชื่อว่า ผู้ดี ส่วนผู้ที่มีจรรยา มารยาททราม แม้จะเป็นลูกพระน้าพระยา หรือจะมั่งคั่งสมบูรณ์สักปานใด ก็ได้ชื่อว่า ไฟร ฉะนั้นคำว่า "ไฟร" กับ "ผู้ดี" จึงอยู่ที่จรรยา มารยาทเป็นหลักสำคัญขอให้ลูกเข้าใจให้ถูกต้องตามนี้ และทำตัว ให้เป็นผู้ดีตามความหมายนี้ด้วย

(พอสอนลูก ของ ทวี มุขเกษม)

ข้อสังเกต

เทศนาโวหาร เป็นการเขียนทำนองชี้แจง ชักชวน สั่งสอน หรือยั่วความรู้สึก โดยมีเหตุผลหรือหลักฐานมาประกอบเพื่อชักจูงให้ผู้อ่านเห็นจริง เชื่อถือ และปฏิบัติตาม

จากตัวอย่างเมื่อแสดงถึงความหมายของ "ไฟร" และ "ผู้ดี" แล้วก็สั่งสอน ขอให้ทำตัวเป็นผู้ดีในความหมายที่เพียบพร้อมด้วยคุณธรรมและจรรยา มารยาทด้วย

ตัวอย่างสาขกโหวทว

ดูกคงเคยไคหังนทานเรื่อง "ปลาหมูทอง" กันแล้วทุกคน ดูกจะรู้ดีกสงสาร "เอื้อย" ที่ถูกแม่เลี้ยงใจร้าย และน้องเลี้ยงซื่อจางรังแกจนเหงสารพัด แต่เอื้อยเป็นผู้มีความอดทนอย่างยอดเยี่ยม แม่จะถูกแกล้งถูกทารุณกรรมสักเท่าใด ก็ทนทานอดทนและพยายามทำแต่ความดี และด้วยความมีคุณธรรมซื่อแท้ เอื้อยจึงได้รับความสุขในบั้นปลาย ส่วนแม่เลี้ยงและน้องเลี้ยงซึ่งมีนิสัยชั่วร้ายนั้น ก็ต้องรับกรรมที่ตัวทำไว้ในตอนท้าย แม่เป็นเสียงนทาน แต่ถ้าเรารู้จักสังเกตนิสัยของตัวสำคัญในเรื่องว่าใครมีความชั่วอย่างไรก็มันประโยชน์ ทำให้เราได้ข้อคิดดี ๆ จากนิทานเสมอ

(จากใจแม่ ของ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ)

ข้อสังเกต

ลักษณะการเขียนแบบสาขก เป็นกรเขียนที่ยกตัวอย่างประวัติศาสตร์ เหตุการณ์ หรือนิทานประกอบ เพื่อเน้นความเรื่องที่เขียนให้ชัดเจน มักใช้ประกอบเทศนาโหวทว

ตัวอย่างนี้ยกนิทานเรื่อง "ปลาหมูทอง" มาเป็นอุทาหรณ์ในการชี้แจงสั่งสอนเรื่อง ความอดทน ทำให้ความมีน้ำหนักรู้เชื่อถือ เพราะได้เห็นจริงจากเรื่องนำมาประกอบ

นอกจากนี้ยังมีโหวทวข่อยอีกชนิดหนึ่ง ชื่อ อุปมาโหวทว เป็นกรเขียนในลักษณะ เปรียบเทียบ ใช้ประกอบโหวทวอื่น ๆ เพื่อความหมายที่ลึกซึ้ง กว้างขวาง และชัดเจน มักมีคำต่อไปนี้เป็นส่วนประกอบ เหมือน ดัง แฉก คล้าย รวากับ ดูราว ดูจ เพียง ฯลฯ เช่น

"จะแลเห็นคนเกินเหมือนอย่างกับจอกที่ไหลลอมมาตามกระแสน้ำ รลที่แล่นมา เหมือนกับแหนแลสวะในเวลาหนาน้ำ"

(พระราชนิพนธ์ไกลบ้าน ของ รัชกาลที่ ๕)

สังเกตหน่อยว่า ข้อความต่อไปนี้เป็นโวหารชนิดใด

"วันหนึ่งเกิดมีจระเข้หลงเข้ามาในแม่น้ำแถวใกล้บ้านคุณลุง ออกอาละวาดกินเด็กเข้าไปคนหนึ่ง ชาวบ้านกลัวนักไม่มีใครกล้าออกไปสู้ระงับไม่จำเป็น"

(“ล่าจระเข้” จากเมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก ของทิพย์วาทินี สนิทวงศ์)

เฉลย -----

"สิ่งที่คนทำงานไม่พึงกระทำก็คือ ไม่ควรปล่อยอารมณ์เข้าเกาะกักใจ ไม่ควรปล่อยให้ความรักเป็นต้นเหตุทำให้ท่านผิดหวังกับคนนั้นคนนี้ จนเสื่อมเสียสุขภาพจิต อันเป็นทางไปสู่ความเจ็บไข้..."

(ความสำเร็จและความล้มเหลว ของ ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ)

เฉลย -----

"ทรวดทรงของจันทร์น้ออ่อนแอ้น เมื่อขยับเขยื้อนเยื้องกรายก็ดูอ่อนระทวยไปทั้งตัว ใบหน้าของหล่อนเป็นรูปไข่ แก้มอ้มบุ๋มผาด หาท่าหนีมิได้ จมูกเป็นสัน คิ้วดำและเล็กเรียว ขนตาทั้งหนาทั้งยาว ริมฝีปากจิ้มลิ้มมีส่วนสักรับกันเหมาะเจาะทั้งริมฝีปากล่างและริมฝีปากบน"

(หนึ่งในร้อย ของคอกไม้สด)

เฉลย -----

"มีนิทานเรื่องหนึ่งเล่ากันว่า มีลูกสิงห์หนึ่งเห็นแม่ลิงกินมังคุด จึงถามแม่ลิงว่า ร้อยไหม ครั้นแม่ลิงบอกว่าร้อย มันก็สองกักกินดู โดยไม่ได้บอก มันจึงไกร่บริษฎปากเพื่อน... นิทานเรื่องนี้เป็นอุทาหรณ์อย่างดีสำหรับการเรียนภาษาไทย..."

(ความสำคัญของภาษาไทย ของ ประสิทธิ์ กาศย์กลอน)

เฉลย -----

ระดับภาษา

เพื่อประโยชน์ในการเขียน เราแบ่งภาษาเป็น ๓ ระดับ ดังนี้

๑. ภาษาปาก คือภาษาที่ใช้ในกลุ่มเพื่อนสนิท
ตัวอย่าง

"...เวลานั้นเรียกรถให้หยุดตรวจ แล้วคนถูกเรียกขยับหนีเหมือน
ในหนังไม่ค่อยมี พอหยุดแล้วก็ต้องนั่งนิ่ง ๆ ทำตุ๊กตุ๊กลมมันส่องโป้งเองาย ๆ ว่ากันว่า
ไอ้โป เคยเจอมันก็ตอนนั้นแล้ว เรียกรถให้หยุดพอเดินถึงรถคนในรถก็สวนเปรี้ยว ออกมา
หงายทองแทงทิ้งไป ผิดสังเกตนั่นก็กดเข้าให้ก่อน เป็นธรรมดา"

(จดหมายถึงเพื่อน ของวณิช จรุงกิจอนันต์)

๒. ภาษาดังแบบแผน คือภาษาที่ใช้กันโดยทั่วไป สุภาพกว่าภาษาปาก
ตัวอย่าง

"หน้าฝนการไปโรงเรียน เป็นสิ่งที่น่าหวาดเสียว สบูก และคืนเต้น
มาก จะมีไต้เคื่อนหลายตัวออกมาบนถนน อาจมาจากถิ่นที่อยู่ใกล้แม่น้ำนั่นก็ได้"

(สวนสัตว์ ของสุวรรณ ~~ณ~~ สุคนธา)

๓. ภาษาแบบแผน คือภาษาที่เรียงร้อยถ้อยคำอย่างประณีต สุภาพ ใช้พูดหรือ
เขียนในงานเป็นการ เช่น ใช้ในราชการ งานวิชาการ และในวรรณคดี เป็นต้น
ตัวอย่าง

"แดกในยามเย็นกำลังอ่อนลงสู่สมัยใกล้วิกาล ทอแสงแผ่ซ่านไปยังสาส์
เกษกร และละลือเห็นเป็นทางสว่างไปทั่วประเทศสุดสายตาม ดูประหนึ่งมีหัตถ์พิพม์มาปกแผ่
อำนวยสวัสดิ์ เบื้องบนมีกลุ่มเมฆเป็นคลื่นซ้อนทับสลักันเป็นทิวแถว ต้องแสงแดดจับเป็นสีระยับ
ระยับแวว ประหนึ่งเงาทรายทองไปโปรยปราย เลื่อนลอยลือ ๆ เร็บรายลงจกขอบฟ้า..."

(กามนิค ของเสฐียรโกเศศ, นาคะประทีป)

ข้อสังเกต ภาษาทั้ง ๓ ระดับ บางครั้งเราไม่สามารถแยกโดยเด็ดขาดได้ คำบางคำ เป็นไวยากรณ์ภาษาปากและภาษากึ่งแบบแผน บางคำเป็นไวยากรณ์ภาษากึ่งแบบแผน และภาษาแบบแผน หรือบางคำก็ใช้ทั้งสามระดับ นักเรียนจะต้องพิจารณา เลือกใช้ให้เหมาะสมกับกาลเทศะ

ทดลองแยกระดับภาษาโดยหาคำมาเติมช่องว่างต่อไปนี้

ภาษาปาก	ภาษากึ่งแบบแผน	ภาษาแบบแผน
เซค	พูด	กล่าว
ของสี่	บว	-----
ซังเต	-----	-----
ปวคทมอง	-----	ปวคศีรชะ
-----	หนีเรียน	ไม่เข้าชั้นเรียน

ช่วยพิจารณาว่าประเภทการเขียนเหล่านี้ควรใช้ภาษาระดับใด

<u>ประเภทการเขียน</u>	<u>ระดับภาษา</u>
จดบันทึกในหนังสือพิมพ์	อวัชวอิงแบบแผน, อวัชวแบบแผน
จดหมายถึงเพื่อนสนิท	-----
คำนำหนังสือวิชาการ	-----
เขียนรายงานส่งครู	-----
คำพูดของตัวละครในนวนิยาย	-----
บทความทางการศึกษา	-----
ชีวประวัติบุคคลสำคัญ	-----
เขียนบันทึกประจำวัน	-----

วรรคตอน

การแบ่งวรรคตอน ก็คือการแยกข้อความออกเป็นสัดส่วน เพื่อความสวยงามและอ่านสะดวก

การย่อหน้า ปกติเราย่อหน้าเมื่อเริ่มเรื่อง (คำนำ) เมื่อขึ้นเนื้อเรื่อง เมื่อจบความคิดหนึ่ง ๆ และเมื่อปิดเรื่อง (สรุป)

การเว้นวรรค เราเว้นวรรคเมื่อจบประโยค เมื่อจบข้อความตอนหนึ่ง หรือเมื่อแจ้งรายการเป็นอย่าง ๆ ไป

ข้อสังเกต การย่อหน้าและการเว้นวรรคไม่มีกฎเกณฑ์แน่นอน มักปฏิบัติตามความนิยม หรือความต้องการของผู้เขียน

การใช้เครื่องหมายวรรคตอน เครื่องหมายที่พบเสมอ ๆ มีดังนี้

๑. มัพัทภาค (.) ใช้สำหรับเขียนกำกับอักษรย่อ ไรท์กำกับตัวเลข หรือตัวอักษรที่เป็นหัวข้อ เช่น พ.ร.บ., ๑., ข้อ ก.
๒. จุดภาค (,) ใช้ค้นข้อความเพื่อไม่ให้สับสน เช่น ม.ค., ก.พ., มี.ค.
๓. จุดไข่ปลา (...) ใช้ละคำหยาบ หรือละความที่ทิ้งให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเอง เช่น "โอ..... อย่าพูดดีกว่า"
๔. อัฒภาค (" ") ใช้เขียนครอบคำหรือข้อความที่ต้องการเน้น ข้อความที่มาจากที่ หรือข้อความที่เป็นคำพูด เช่น นักเรียนน่าจะได้อ่าน "เด็กบ้านสวน" ทุกคน
๕. อัศเจรีย์ (!) ใช้หลังคำอุทาน เช่น คุณพระช่วย! และหลังคำวิงวอนหรือประโยคที่กล่าวควยอาการคล้ายคำอุทาน เช่น เลือดมา!
๖. ประจัญหน้า (?) ใช้หลังประโยคคำถาม เช่น เธอเขียนจดหมายถึงใคร?
๗. ไปยาลน้อย (๗) ใช้ละคำ เช่น กรุงเทพฯ, โปรดเกล้าฯ
๘. ไปยาลใหญ่ (๗๗) ใช้ละความเช่น ในกระเป๋ามียางคม ปรากฏ กินสอ ฯลฯ
๙. ยัติภังค์ (-) ใช้เมื่อไม่สามารถเขียนคำหลายพยางค์ในบันทึกเดียวกันได้ เช่น เรื่องราชา-ธิราช
๑๐. นชลิขิต () ใช้อธิบายหรือขยายความที่มาจากหน้าลูกเรื่องเพื่อให้เข้าใจรายละเอียดเพิ่มเติม เช่น หลอน เป็นสรรพนาม (ใช้แทนคำนาม)

แบบฝึกที่ ๑

ตอน ๒ แบบฝึกหัดความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการเขียนร้อยแก้ว

เมื่อศึกษาลักษณะโวหาร ระดับภาษา และวรรคตอนมาพอสมควรแล้ว ลองทดสอบความรู้ตนเองดู

๑. ให้สังเกตลักษณะการเขียนต่อไปนี้แล้วบอกว่าเป็นโวหารชนิดใด

ตัวอย่าง

"อู๋ ตาวาวอะไรเช่นนั้น กูไม่ผิดกับตาสุนัขหรือสัตว์เมื่อไฟฉายไปส่อง แต่ตาจระเข้จางกว่า เพราะเป็นสีแดงใสแจ๋ว แวววาวไม่ติดกับแสงทับทิม"

(อุบัติเหตุ ของคอกไม้สด)

ตอบ พรรณนาโวหาร

๑. "...เครื่องถ้วยเบญจรงค์ก็มักจะเขียนลวดลายด้วยแม่สีหลักห้าสี คือ คำ เหลือง เขียว และแดง ลวดลายที่เขียนส่วนมากเป็นลายไทย และลายเทพนม..."

(ขณะที่กับศิลป์ไทย ของ วิบูลย์ ลี้สุวรรณ)

ตอบ -----

"การสัญญาว่าจะให้รางวัลเด็กเมื่อทำอะไรได้นั้น ก็เหมือนกับการให้สินบนเป็นการสร้างนิสัยให้เด็กร้องเอาแต่รางวัล และผลประโยชน์เพื่อการทำดี"

(รบกับเด็ก แปลโดย ปรีชา ส่งสัมพันธ์)

ตอบ -----

๒. "ครั้งหนึ่งในชีวิต เมื่อคนที่รักมากที่สุดจากไปอย่างกระทันหัน ข้าพเจ้า รู้สึกเหมือนแสงสว่างในโลกนี้ดับวูบลง ประหนึ่งว่าจะไม่มีใครมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ สิ่งที่เคยชอบทำของที่เคยชื่นชม กลายเป็นความเบื่อหน่ายไร้ความหมาย..."

(“ในฟ้ามีดวงใจดาว” จากสุกที่รัก ของ สุทธิณี)

ตอบ -----

"การเลือกคนทำงานนั้นต้องดูที่หน้าที่การงานที่เขาทำอยู่ ไม่ว่าจะเป็นงานส่วนตัวหรืองานที่ได้รับมอบหมายให้ทำ อย่ายึดแน่นที่คอยเสนอเพื่อการประจบประแจง เพราะนั่นคือละครหรือจำพวกไม่ใช่ลักษณะของคนทำงาน

(แสงธรรม ของ มุนินธิ ก.ศ.ม.)

ตอบ -----

๓. "...มีบ้านไม้โคก ๆ เพียง ๔ - ๕ หลังเท่านั้น หลังแรกคือที่ว่าการอำเภอจะพึงเต็มทน เอียงโย้ไปทางซ้ายหลัง สถานีตำรวจอยู่ทางซ้ายของที่ว่าการอำเภอ ก็ใกล้จะพึง เอียงโย้ไปทางขวา..."

(เล่าเรื่องเมืองพระแสง ของ ม.จ.วิภาวดี รังสิต)

ตอบ -----

"ความจนเป็นกามสองคมให้เราเลือกพลิกใจ คมหนึ่งมันสอนให้เราเจ็บตัว รู้จักประมาณคน แต่อีกคมหนึ่งของมันสั่งให้เราทะเยอทะยานหาญเหิม"

(อยู่กับกุง⁺ ของ หยก บูรพา)

ตอบ -----

๒. ให้นักเรียนพิจารณาทำนองเขียนโวหาร แล้วเขียนข้อความในลักษณะ
โวหารชนิดนั้นต่อจากข้อความที่กำหนดให้

ตัวอย่าง

พรรณนาโวหาร

เด็ก ๆ พวกนั้นน่าสงสาร อากาศหนาวจัดอย่างนี้เสื้อก็ไม่มีจะใส่
นั่งห้อยเท้าหนาววอกก็ลูบขมกตมั่ว แขนสองข้างถลอกเหมือนจะเอาเนื้อหื้อ
เนื้อให้ดู ดวงพระพักตร์ก็ขึงหงิก ๆ แววตาเปล่งประกายดูจะอดทนหาว่า
หม่อมหลวงขับไล่ความหนาวเย็น

๔. เทศนาโวหาร

ถ้าเราอยากให้ผู้อื่นรัก เราจะต้อง -----

๕. สาธกโวหาร

กรุงศรีอยุธยาแตกเพราะคนไทยขาดความสามัคคี เป็นบทเรียน
ที่ -----

๖. บรรยายโวหาร

พออย่างเท่าเขาประตูโรงเรียนก็มองเห็นป้อมยามอยู่ตรงหน้า
ถัดไปเป็น -----

๓. บรรยายโวหาร

ข้าพเจ้าได้ยินเสียงคนร้องว่าช่วยด้วย เหลียวกลับไปดูก็เห็น

๓. ให้นักเรียนพิจารณาเปลี่ยนภาษาปากในประโยคต่อไปนี้เป็นภาษาเขียนแบบแผนหรือภาษาแบบแผน

ตัวอย่าง ฉันซังกะตายมาเรียนทุกวัน

ฉันจำใจมาเรียนทุกวัน

๔. คารากาพยนตร์ส่วนใหญ่ช่วงวัยทั้งนั้น

๕. บอลเยาวชนไอนุดลุมไทยชัย

๑๐. การบ้านบานตะไททุกวันฉันเซ็งเหลือเกิน

๑๑. บริษัทของปามีรายได้เดือนละเหยียบล้าน

๑๒. วิวที่พิทยาตอนเย็น ๆ สวยเจิบจริง ๆ

๑๓. ตำรวจตะกรับสองตำรวจข้างข้างเค

๑๔. น้ำมันขึ้นพอกาแมคารวยออฮาไปเลย

๑๕. อาจารย์ภาษาไทยยัวะจัดที่นักเรียนเตะจุกไม่ตอเกล้าตาม

๔. ให้พิจารณาจักรวรรคตอนและใส่เครื่องหมายวรรคตอนในข้อความ
ต่อไปนี้ให้เหมาะสม

ตัวอย่าง ออกคนสมัยนี้เขาไม่ต้องทำมาหากินกันหรอกหรือ
อ้อ / คนสมัยนี้เขาไม่ต้องทำมาหากินกันหรอกหรือ?

๑๖. โรงเรียนของเราจะจัดนิทรรศการพิทักษ์วัฒนธรรมไทยสัปดาห์หน้า

๑๗. กรุงเทพฯจะมีอายุครบ ๒๐๐ ปีในพ.ศ. ๒๕๒๕

๑๘. หนังสือเป็นสื่อในการเรียนรู้เรื่องต่าง ๆ เช่นความรู้ธรรมชาติ
วิทยาศาสตร์สังคม

๑๙. ประชาชนส่วนใหญ่ในสี่จังหวัดภาคใต้สูญละลาบัตถานีและนราธิ-
วาสนับถือศาสนาอิสลาม

๒๐. ถ้าพูดว่าการเป็นนักเขียนนั้นง่ายตาใจรักท่านเห็นด้วยหรือไม่

หน่วยที่ ๒

การเตรียมคำ และการใช้ถ้อยคำสำนวน

เนื้อหา

แบบฝึกทักษะ หน่วยที่ ๒ มี ๒ ตอน ดังนี้

ตอนที่ ๑ เป็นเรื่อง การใช้คำให้ตรงความหมาย และการใช้คำชนิดต่าง ๆ ได้แก่ คำซ้ำ คำสัญลักษณ์ คำแสดงภาพ คำเลียนเสียง คำอุปมา และสำนวน พร้อมทั้งตัวอย่างให้นักเรียนพิจารณา และศึกษาเพิ่มเติม

ตอนที่ ๒ เป็นแบบฝึกหัด ๒๐ ข้อ
ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดตามคำสั่ง และตามตัวอย่าง

เวลา ๒ ชั่วโมง

แบบฝึกที่ ๒

ตอนที่ ๑ การเตรียมคำและการใช้ถ้อยคำสำนวน

คำ เป็นส่วนประกอบที่สำคัญของภาษา นักเรียนควรศึกษาเรื่องคำให้แจ่มแจ้งเพื่อจะได้ใช้คำอย่างถูกต้อง ตรงความหมาย และเลือกนำคำประเภทต่าง ๆ มาประกอบการเขียนได้อย่างเหมาะสม

คำซ้ำ

เมื่อเร็ว ๆ นี้เองตอนต้นฝน หนาในป่าแตกระบัดใบ
 สัตว์ป่าออกมา อด ๆ อยาก ๆ มันออกกินหญ้า ----
 ("บ้านแซนซาด" ของ คีตกฤษี ปราโมช)

การใช้คำตรงความหมาย เช่น

คำ "ต้นฝน" หมายถึงต้นฤดูฝน รูปคำกระชั้นขึ้นมีความหมายเท่าเดิม

คำ "ระบัด" หมายถึง แยกออก ผลิตออก คำนี้มีผู้ใช้ผิดความหมาย เป็น

"ต้นไม้ระบัดใบเมื่อลมโซฮมา" บ่อย ๆ ประโยคนี้ควรใช้สะบัดใบ คำที่มักใช้สับสนเช่นนี้มี
 มาก เช่น เคลือบเคลง - เคลือบแฝง ไว้ตัว - ถือตัว แนนแพ้น - แนนหนา พลุกลาน -
 พลุกลาน ฯลฯ นักเรียนควรระมัดระวังในการใช้ ทางที่ดีควรศึกษาความหมายจากพจนานุกรมก่อน

คำซ้ำ หมายถึงคำที่เขียนซ้ำ เช่น เร็ว ๆ นี้ นั่งยอง ๆ ร้องเพลง หญิง ๆ

บางคำซ้ำแล้วความหมายเปลี่ยนแปลง (แสดงอาการ ๒ อย่างสลับกัน) เช่น "อด ๆ อยาก ๆ"
 "หลับ ๆ ตื่น ๆ" คำซ้ำที่ให้ความหมายนอกจากนี้ยังมีอีกมาก เช่น กินพราก ๆ แสดงการกระทำ
 ซ้ำ ๆ เก็ก ๆ วิ่งเล่น - แสดงพหูพจน์ ฯลฯ ถ้านักเรียนไปศึกษาเพิ่มเติมจะพบว่ายังมีคำซ้ำ
 ที่ให้ความหมายอื่น ๆ อีกมาก

คำสัญลักษณ์

คำสัญลักษณ์ หมายถึง คำที่ใช้แทนการกระทำ ความคิด บุคคล หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
 คำสัญลักษณ์ ช่วยให้เกิดความคิดลึกซึ้งกว้างขวาง เข้าใจง่าย และแจ่มแจ้งขึ้น

เช่น ชง ไตรรงค์	ใช้เป็นสัญลักษณ์แทน	ชาติไทย
หงส์	ใช้เป็นสัญลักษณ์แทน	คนตระกูลสูง
เพชร	ใช้เป็นสัญลักษณ์แทน	ความดีเลิศ, ความแข็งแกร่ง

ตัวอย่าง

แต่ถ้าเรามีความอดทนไปอีกสักระยะหนึ่ง ก็อาจจะถึงรุ่งอรุณ
 แห่งชีวิตโดยไม่จำเป็นต้องฆ่าตัวตาย เหมือนอากาศร้อนอบอ้าว
 แล้วฝนก็ตกใหญ่ใหญ่ชุ่มชื้น อดทนรอให้ความมืดหายไป รุ่งอรุณก็จะ
 ฉายแสงเรืองรองอำไพ
 ("ชีวิตที่อดทน" จากแสงธรรม ของมูลนิธิ ก.ศ.ม.)

สัญลักษณ์ คือ

ความมืด	หมายถึง	ความทุกข์
รุ่งอรุณ	หมายถึง	-----

ลองหาสัญลักษณ์ของคำต่อไปนี้

ความเศร้า	สัญลักษณ์คือ	-----
ผู้หญิง	สัญลักษณ์คือ	-----
ความคำตอย	สัญลักษณ์คือ	-----
ความดี	สัญลักษณ์คือ	-----

คำแสดงภาพ

คำแสดงภาพ หมายถึง คำที่มาขยายข้อความแล้วทำให้ผู้อ่านเห็นภาพหรือกิจกรรม
อาการชัดเจน

เช่น เค็นกรีกกราย ของสะบักปลิว
วางของไว้ระเกะระกะ จับปวดจนกลามเนื้อเค็นระริก

ตัวอย่าง

ขบวนเกวียนเคลื่อนมาอยู่ที่ใหม่อีกครั้งหนึ่ง ที่นี้ฝั่งน้ำไม่สูงชัน
เหมือนที่เก่า มีต้นไม้เล็กเตี้ยขึ้นอยู่เป็นหย่อม ๆ หนาอ่อนสำหรับวัว
กิน เชื้อขี้เต็มไปหมด นกกระเต็นปากแดงบินซึกไขว่ไปมา ถัดไป
ทางขวามืออีกหน่อยมีหาดทรายสีขาวแถมหม่นทอดไปสู่สายน้ำที่ไหล
อยู่เอื่อย ๆ

(ลูกอีสาน ของ คำพูน บุญทวี)

จากตัวอย่าง ภาพที่เห็นได้ชัดเจน คือ

- ต้นไม้ขึ้นเป็นหย่อม ๆ
- นกกระเต็นปากแดงบิน -----
- สายน้ำไหลอยู่ -----

ลองหาคำแสดงให้เห็นภาพหรืออาการของข้อความต่อไปนี้

- บ้านโบราณหลังนั้น -----
- เศษฟางปลิว -----
- ผู้หญิงคนนั้น เค็น -----

คำเลียนเสียง

๑๕๙

คำเลียนเสียง หมายถึง คำที่เขียนเลียนเสียงธรรมชาติต่าง ๆ ได้แก่ เสียงคน
เสียงสัตว์ หรือแม้กระทั่งเสียงที่เกิดจากสิ่งของ

เช่น ฟ้าร้องกรืน ๆ

ระฆังคัง هنگหงาง

ฝนตกเปาะแปะ

เด็กหัวเราะคิกคัก

คำเลียนเสียงช่วยให้เรื่องที่เขียนเป็นจริง เป็นจังและมีชีวิตชีวขึ้น

ตัวอย่าง

ดวงอาทิตย์ของมฉันยังไม่ถึงฉาก วันหนึ่งนั้นแสงแดดกล้า
เสียงกระดิ่งคอวัวคังโห่ง هنگมาแต่ไกล หังเสียงเกวียน
ล้อเกวียนคังออกแอด ประสานเสียงกันราวกับเสียงคนตรี
(การาวาน ของมฉัน จรรยาณค)

คำเลียนเสียงคือ -----

ให้เขียนคำเลียนเสียงของสิ่งต่อไปนี้

คลื่นซัดหาดคัง -----

ลมพัดยอกสนคัง -----

จานกระเบื้องตก -----

เสียงไอ -----

จิ้งจกร้องทัก -----

สำนวน

เช่น

สำนวนหมายถึง ถ้อยคำที่ผูกขึ้นไว้เพื่อกระชับความ และทำให้ภาษาสละสลวย
หักหลัง คาบสองคม ระทมขมขื่น

ตัวอย่าง

เมื่อข้าพเจ้าเป็นเด็กนักเรียนอย่างหนานทั้งหลายอยู่นี้ ข้าพเจ้าได้รับ
เงินเดือนจากพ่อแม่เดือนละ ๒๐ บาท หรือถ้าพูดกันง่าย ๆ ก็คือมีเงินใช้
อาทิตย์ละ ๕ บาท ซึ่งสำหรับสมัยโน้นไม่ใช่น้อย ๆ เพื่อนของข้าพเจ้าบางคน
ได้เป็นวันวันละ ๑๐ สตางค์เท่านั้น ข้าพเจ้าได้เป็นเดือนซึ่งดีกว่าเป็นกอง
แต่กระนั้นข้าพเจ้าก็ใช้ไม่พอมืออยู่ก็เพราะเป็นคนใจกว้าง มีเพื่อนฝูงมาก ไม่เคย
ปฏิเสธที่จะเป็นเจ้ามือในการเลี้ยงเพื่อน ... ข้าพเจ้าจึงซักหน้าไม่ถึงหลัง
เลยสักเดือนเดียว

(เมื่อข้าพเจ้าเป็นนักประพันธ์ ของ ว.ณ ประมวลมารค)

สำนวน ได้แก่ ใจกว้าง เจ้ามือ และ ซักหน้าไม่ถึงหลัง

ลองหาสำนวนมีลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

สำนวนที่เป็นคำประสม ใจกว้าง เจ้ามือ เดินตลาด ปากกล้า

สำนวนที่ไม่มีเสียงสัมผัส ซักหน้าไม่ถึงหลัง วิตเลือกกับอยู่ หวังหน้าบ่อน้ำ

สำนวนที่มีเสียงสัมผัส ชาวปลาอาหาร หมูเห็ดเป็ดไก่ ซอกซำล่าเค็ญ

แบบฝึกที่ ๒

ตอนที่ ๒ แบบฝึกหัดการเตรียมคำและการใช้ถ้อยคำสำนวน

นักเรียนศึกษาเรื่องความหมายพอสมควรแล้ว ลองฝึกหัดใช้คำชนิดต่าง ๆ ให้เหมาะสมดูบ้าง

๑. จงพิจารณาเลือกใช้คำให้ตรงความหมาย

ตัวอย่าง วันนี้นักเรียนมากัน พลุกพล่าน (พลุ่งพล่าน, พลุกพล่าน)

๑. ผู้ที่ยอมไม่ถูก _____ คนจน (เหยียดหยาม, เหยียดฆ่า)

๒. พุทธศาสนิกชนมีพระธรรมเป็นเครื่อง _____ จิตใจ (หมองเหม็น, ยืดเหยียด)

๒. ขอความต่อไปนี้ใช้คำบกพร่อง ให้นักเรียนแก้ไขให้ถูกต้อง

ตัวอย่าง ฉันเคินหมเซษธรรมชาตียามเช้า

ฉันเคินหมธรรมชาตียามเช้า

๓. วันเสาร์นี้แม่ไม่อนุญาติให้ไปเที่ยวนอกบ้าน

๔. เขาจับนำรวกเกี่ยวหมดแล้ว

๓. จงพิจารณาความหมายของสัญลักษณ์ต่อไปนี้

ตัวอย่าง

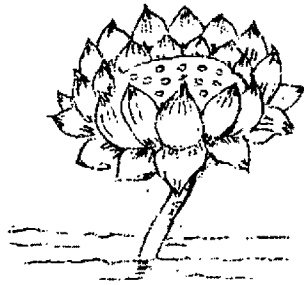
สัญลักษณ์

ความหมาย

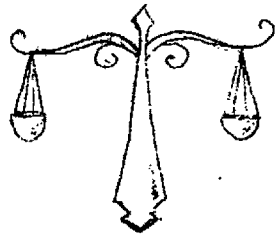
ความดูร้าย, ความเก่งกล้า, ความอาจหาญ

๕.

ทองฟ้า

ทองคำ

๕. จงกำหนดสัญลักษณ์ของสิ่งต่อไปนี้

ตัวอย่าง

ความรัก

สัญลักษณ์

คือ ดอกกุหลาบ, สีแดง, ดอกกรัก

๖. ผู้ชายเจ้าชู้

สัญลักษณ์ คือ

ความบริสุทธิ์

สัญลักษณ์ คือ

ความซุ่มซ่าม

สัญลักษณ์ คือ

คนทรยศ

สัญลักษณ์ คือ

ผู้หญิงหลายใจ

สัญลักษณ์ คือ

๕. จงเลือกคำที่กำหนดให้เติมช่องว่างในรูปของ

๗. นิ้วชี้ นิ้วเล็ก นิ้วน้อย กรีด ๆ ถอนใจ จุบ ๆ กระตืบ

พ่อผามะคุม เก่งกว่าแม่ ไม่มีรอยแตกเป็น _____ เหมือนแม่
พอหยิบช้อนเปิดดอกหอยยาวประมาณเท่า _____ ช้อนแม่คุมที่
ข้างเหนียวออกจนหมดทั้ง ๒ ฝา แล้วชูคันขึ้นออก เสียง _____ ลวง
ข้าวใน _____ ก่อนหนึ่งวางลงไปในผามะคุม ใช้นิ้วหัวแม่มือชี้
กับนิ้วมือนำให้เขากันจนโคกทั้งสองฝาส่งให้ย่นกับบุญหลายกินกัน เสียง
_____ ส่วนคุณนั้นก็อยากกินเหมือนกัน เมื่อเห็นน้องเบือปลาร้าตัว
เกาก็ได้แต่ _____

(ลูกอีสาน ของ คำพูน บุญทวี)

๖. จงหาคำขยายเพื่อแสดงให้เห็นภาพหรืออาการอย่างชัดเจน

ตัวอย่าง เด็กคนนั้นเดินมาอย่างกระฉับกระฉ่าง

- ๘. ลมพัดตอไปไม้ -----
- ๙. ความจนเป็นโรครายหนึ่ง มีผลทำให้ร่างกาย -----
- ๑๐. น้ำป่าไหล ----- เข้าท่วมเมืองจน -----
- ๑๑. รถยนต์คันยาวแล่น ----- ผ่านหมู่บ้านไป -----

๗. จงเปลี่ยนข้อความเชิงเปรียบเทียบต่อไปนี้

ตัวอย่าง เงินคือแก้วสารพัดนึก

เงินคือพระजेว

๑๒. โรงภาพยนตร์ยุคขึ้นราวกับดอกเห็ด

๑๓. ชื้นที่ก้นร้อนเหมือนกับกอนถานแดง ๆ

๑๔. กลดองมีน้ำขุ่นราวกับสีขอมณา

๔. จงเลือกคำที่กำหนดให้เติมลงในช่องว่างให้เหมาะสม

ดอกมะลิ เนื้อทราย ดอกทับทิม พระจันทร์วันเพ็ญ

ดอกบัว นกเขา เสือควา ท้องดั่งข

๑๕. นางนั้นมีหน้าเหมือน ----- มีผมดั่งเมฆสีนิลโลหิตซึ่ง

อุมณอยู่ในท้องฟ้า มีนิ้วซึ่งเขี้ยว ----- ให้ไค้อาย มีตาเหมือน

----- ซึ่งระวางไทร ริมฝีปากเหมือน -----

๑๖. คอเหมือน ----- มือเหมือนสีแห่ง ----- เอว

เหมือนเอว ----- บาทเหมือน -----

(นิทานเวตาล ของ น.ม.ส.)

๕. จงหาสำนวนที่เป็นคำประเภทเดียวกับคำที่กำหนดให้

ตัวอย่าง

ใจเพชร

ใจชื่น

ใจป่า

ใจเค็ด

ใจสูง

ใจเบา

ใจดำ

ใจแตก

ใจจืด

๑๗. แม่พิมพ์

๑๘. ปากสว่าง -----

๑๐. จงเติมข้อความต่อไปนี้ให้สมบูรณ์
ตัวอย่าง

สุดหล้า ฟ้าเขียว รบทัพ จับศึก

๑๙. จับปลา ----- ออกไหม้ -----
พวกมาก ----- วานอน -----

๒๐. เห็นผิดเป็นชอบ ตรงกับ ส่วนวน -----
หาเรื่องใส่ตัว ตรงกับ ส่วนวน -----

หน่วยที่ ๓

ศึกษาแนวเรื่อง และกลวิธีการเขียน

เนื้อหา

แบบฝึกทักษะฯ หน่วยที่ ๓ มี ๒ ตอน

ตอนที่ ๑ เป็นตัวอย่างการเขียนร้อยแก้ว
ให้นักเรียนอ่าน แล้วนำข้อสังเกตมาอภิปรายร่วมกัน

ตอนที่ ๒ เป็นแบบฝึกหัด ๒๐ ข้อ

เวลา ๒ ชั่วโมง

แบบฝึกที่ ๓

ตอนที่ ๑ ศึกษาแนวเรื่อง และกลวิธีการเขียนร้อยแก้ว

เรื่องที่ ๑ ถัดจากหนังสือเมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก ของ ทิพย์วาณี สนิทวงศ์หักว่ายนน้ำ

คนในสมัยก่อนชอบตั้งบ้านเรือนอยู่ริมแม่น้ำ ริมคลอง เพราะมีถนนน้อยจึงใช้แม่น้ำ และลำคลองเป็นทางสัญจรไปมา เด็ก ๆ แทบทุกคนที่อยู่ริมน้ำ ริมลำคลอง ว่ายน้ำเก่งตั้งแต่ยังเล็ก ๆ ส่วนคุณยายนั้นบ้านอยู่ห่างแม่น้ำลำคลอง จึงว่ายน้ำไม่เป็น

เมื่อจะให้ลูกหลานว่ายน้ำเป็นก็ขอให้ไปอยู่กับญาติที่อยู่ใกล้ ๆ คุณยายก็เหมือนกัน ถูกส่งไปอยูบ้านริมน้ำและคลองมาหลายบ้านแล้ว แต่ว่ายน้ำไม่เป็นสักที เพราะขี้ขลาด คุณพ่อของคุณยายถึงกับประกาศว่า ใครหักคุณยายให้ว่ายน้ำเป็นจะให้รางวัลหนึ่งบาท ใคร ๆ จึงมารับอาสาทำกันมาก

ครั้งแรก ๆ ก็หัดโยไปโยมาใกล้ ๆ รู้สึกว่าไม่ยาก แต่พอให้โยไปไกลก็กินน้ำเข้าไปมากหักกระดูก กระดูกไต่ไม่นานเขาก็อ่อนหมดแรง เด็กอื่น ๆ ที่หักว่ายน้ำมาพร้อมกัน เขาว่ายน้ำเก่งกันหมดแล้ว ยิ่งแต่คุณยายคนเดียวเปลี่ยนครูมาก็หลายคนแล้ว ไม่สำเร็จสักที

คุณยายเคยถูกจับให้เกาะไม้กระบอกบ้าง หยวกกล้วยบ้าง พาลอยไปในแม่น้ำ โกลดฝั่งแล้วปล่อยให้ว่ายเข้ามาเอง ว่ายน้ำเข้ามาไม่เท่าไรก็หมดแรง ร้องขอให้คนอื่นช่วย และทำท่าจะจมน้ำเอาจริง ๆ พอมาถึงฝั่งก็เป็นลมเลยต้องเลิกหัก เป็นอย่างนี้ทุกครั้ง

ครูอีกคนหนึ่งใจمهะร่าวก ๆ สองลูกผูกติดกัน ให้คุณยายใส่รักแร้สองข้าง เวลาลอย โกลด ๆ ฝั่งก็ให้หอก ไม่จมน้ำ แต่ตอนที่พาไปไกล ๆ ให้ว่ายกลับเข้าฝั่งนี้ซิ มันไม่มีแรงเอาจริง ๆ ข้าไม่มีแรงกระตุ้มเลย ครูบางคนคุมมาก ถึงแม้นคุณยายจะอ่อนวอนร้องให้เท่าไรก็ไม่ยอมให้พักเหนื่อย ลากเอาตัวไปกลางน้ำ มีคนว่า ถ้ากลัวตายแล้วว่ายน้ำเข้ามาเองได้ แต่คุณยายว่ายน้ำไม่ได้เลยเป็นลมเอาจริง ๆ

ครูอีกคนหนึ่ง ใจดี ขาว มาสองพี่น้องตอกัน ผูกที่อกแล้วเดินบนสะพาน ลูกศิษย์อยู่ในน้ำคอยดึงมาและหยอนมา ค้างขึ้นแล้วหยอนลง เวลาหยอนคุณยายจมน้ำเอาจริง ๆ แต่ครูก็คอยดู และดึงเอาไว้เป็นระยะ ถึงอย่างนั้นคุณยายก็ว่ายไม่สำเร็จ

ชั่วโมงเรียนว่ายน้ำคือตอนเช้าและตอนเย็น ตอนเช้าคุณยายแก่งท่านอนหลังไม่ยอมตื่น ปลุกเท่าไรก็ไม่ยอมตื่น จนต้องจับเอาโยนน้ำ ตอนเย็นก็วิ่งหนีร่องให้ทุกวันเฉยตาแดงไปหมด เพราะน้ำเขาตาและร่องไหมดมาก คุณยายถูกชญา ถ้าวายน้ำไม่เป็นจะไม่ให้ไปเที่ยวเรือเด็ดขาด ถ้าเรือลมจะทิ้งให้จมน้ำเสีย คุณยายยอมไม่ไปเที่ยวก็กลัวกลัวว่าน้ำ เพราะเห็นน้ำแล้วหัวใจมันไม่รู้อะไรไปอยู่ที่ไหน สมัยที่รบน้ำที่มันโคตรดีกว่า ฉะนั้นจึงไม่มีใครได้รางวัลหนึ่งบาทจากคุณพ่อบ

เมื่อนักเรียนได้อ่านเรื่อง "หัดว่ายน้ำ" แล้วคงจะเห็นว่าผู้เขียนมีวิธีเขียนเรื่องที่น่าสังเกตุดังต่อไปนี้

แนวเรื่อง เป็นการเขียนลักษณะเล่าเรื่องเกี่ยวกับการหัดว่ายน้ำของเด็ก ๆ สมัยก่อนที่ผู้เขียนได้ฟังจากคุณยาย

สังเกตุกลวิธี

๑. ชื่อเรื่อง ตั้งตามเหตุการณ์สำคัญของเนื้อเรื่อง
๒. เปิดเรื่อง เล่าเรื่องตามปกติ กล่าวถึงความจำเป็นที่เล็ก ๆ จะต้องหัดว่ายน้ำ
๓. สำคัญเรื่อง เขียนเล่าไปตามลำดับเหตุการณ์ เริ่มตั้งแต่หัดว่ายน้ำ วิธีต่าง ๆ ได้แก่ หัดโยไปโยมา เกาะไม้กระบอก ใจลูกมะพร้าว จนถึงวิธีชญาผูก
๔. ปิดเรื่อง เล่าเรื่องตามปกติ ประโยคสุดท้ายบอกผลสรุปของการหัดว่ายน้ำว่า "ฉะนั้นจึงไม่มีใครได้รางวัลหนึ่งบาทของคุณพ่อบ" ผู้อ่านเข้าใจได้เองว่า ในที่สุดคุณยายก็ยังว่ายน้ำไม่เป็น

ข้อสังเกตเพิ่มเติม

ถ้อยคำ ใช้ง่าย ๆ ไม่มีศัพท์ยาก ประโยคสั้น ๆ จึงเหมาะที่จะให้เด็ก ๆ อ่าน
ระดับภาษา ส่วนใหญ่เป็นภาษากึ่งแบบแผนและภาษาปาก

โวหาร ใ้บรรยายโวหาร เขียนเล่าเรื่องไปตามลำดับเหตุการณ์

วรรคตอน การย่อหน้า ย่อหน้าเมื่อเปิดเรื่อง เมื่อจบวิธีการหัดว่ายน้ำแบบหนึ่ง ๆ
และเมื่อปิดเรื่อง รวมทั้งสิ้น ๘ ย่อหน้า การเว้นวรรค จะเว้นวรรค
เมื่อจบประโยค จบความ และหน้าคำเชื่อมความ เช่น เพราะ จึง
และ ก็ แต่ ฉะนั้น ฯลฯ

นักเรียนอาจนำข้อสังเกตที่ได้จากเรื่อง "หัดว่ายน้ำ" ไปใช้พิจารณาเรื่องอื่น

ต่อไปได้

เรื่องที่ ๒ ลักจากหนังสือ สุดที่รัก ของสุหริน

เรื่องเกิดในวันเด็ก

ข้าพเจ้าได้พบเด็กชายเล็กๆ คนหนึ่งที่สวนอุโมงพินในวันเด็ก พ่อหนูนั่งร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่คนเดียว ในขณะที่เด็กอื่น ๆ ซุกซุ่มกันอยู่ไม่ห่างจากที่นั่น คิ้วขมวดหน้าเบิกบานยิ้มแย้มแจ่มใสดูเหมือนจะกำลังหึงหันทาน หรือเตรียมตอบปัญหาชิงรางวัลอะไรสักอย่างหนึ่ง ได้ยินเสียงปรบมือดังขึ้นเป็นครั้งคราว ในท่ามกลางเสียงเฮฮาของเด็กเหล่านั้น

เมื่อได้รับคำถามว่าเหตุใดจึงร้องไห้ พ่อหนูมองหน้าข้าพเจ้าอย่างฉงน

"หนูหลงทางใช่ไหม?"

"เปล่าครับ" เด็กชายสั้นสี่พระ ยึดตัวตรง

"นมอายุตั้ง ๑๒ แล้ว ไม่ใช่เด็กเล็ก ๆ"

"ถ้าอย่างนั้นใครทำให้หนูเจ็บช้ำน้ำใจ "

พ่อหนูนำคาราวงพุดมาอีก

"ผมอยากได้... ใคหนังสือเล่มเด็ก ๆ สี่เล่มที่เขาแจกเป็นรางวัลนั้นนะครับ เขา... เขาไม่ให้ผม ผมอยากได้จริง ๆ ผมจะเอามาอ่าน แต่... แต่ผม..."

"แต่หนูทำไม ? "

"ผมตอบปัญหาไม่ถูก แล้วเด็กคนนั้นมันโก่งมันโตกว่าผม เพื่อนตะโกนบอกให้แล้ว มันก็ไคหนังสือไป ผมไม่ได้..."

ข้าพเจ้ามองคู่มือหนังสือที่ตนเองสละเงินแลกมา ในฐานะนักสะสมหนังสือ และโดยเฉพาะในวันนั้นข้าพเจ้าเป็นนักสะสมหนังสือสำหรับเด็ก หนังสือต่าง ๆ นั้นข้าพเจ้าซื้อมาด้วยราคานิเศษ บางอย่างไคสวนอดถึง ๒๕ เปอร์เซ็นต์ ถูกแล้วข้าพเจ้าไม่มีเจตนาที่จะเอามาอ่านให้ซาบซึ้งใจอย่างเด็ก ๆ แต่ความใฝ่ฝันที่จะแต่งหนังสือให้เด็กอ่านทำให้ข้าพเจ้าสนใจหนังสือเด็กที่ออกสู่ตลาดเป็นพิเศษ และวันเด็กเป็นวันที่จะหาหนังสือเหล่านั้นไคง่ายยิ่งขึ้น แต่ความตองการของข้าพเจ้าและของเด็กชายผู้นี้ ฝ่ายไหนควรจะมีควมสำคัญมากกว่ากัน

อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าแก้หอนหนังสือออกให้เด็กชายเลือกเอาเล่มที่อยากได้ไป
นาประหลาดที่เด็กชายมิได้เลือกเอาเล่มใหญ่ ๆ สวย ๆ แต่กลับเลือกเอาหนังสือเล่มเล็ก
๔ เล่ม

"นี่แหละครับ เหมือนที่เขาแจกเลย คุณจะให้ผมจริง ๆ หรือครับ"

ข้าพเจ้ามองดูหนังสือ ๔ เล่มนอยอย่างสุดแสนเสียตาย ระวังถึงคำพูดของคนขาย

ที่ว่า

"หนังสือ ๔ เล่มนี้ขายดีเหลือเกินนะ นี่เป็นจุดสุดท้ายที่เราถืออยู่ คิดจะไปที่โรง
พิมพ์ และร้านขายอื่น ๆ เขาบอกแล้ว"

แต่เมื่อเห็นแวตาที่ตื้นตันยินดีของเด็กชาย ข้าพเจ้าก็ตัดสินใจว่าหนังสือเหล่านั้น
ควรจะเป็นของพ่อหนูมากกว่า พ่อหนูก็มีมือไหวกว่าค่าขอบคุณ แฉวหาหนังสือ ๔ เล่มวิ่งผละ
ไปทันที เขาคงจะรีบไปหามุมสงบสำหรับที่จะนั่งอ่าน

ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังหอนหนังสือที่เหลืออยู่ที่เรียบร้อย เด็กชายวัยรุ่นสองคนก็เข้ามา

"ไหนเธอไครางัวอะไรเบ๊คคูชิ" คนหนึ่งถาม อีกคนหนึ่งแก้หอนออก

"ซนมะ เออ คือร้อยไปเลย"

"ของเราแยงใจอะไรกูใหม่ หนังสือ นี่ไงละ สดจัง เล่มนี้เค็ยวตั้งสี่เล่ม"

"หนังสือซี้คี่ อีกคนหนึ่งว่า "ชายได้ ประเค็ยวเราผ่านแถวสนามหลวง ก็แลกเป็น
เงินไว้ซื้อขนม หมดเรื่องเลย"

เป็นอันว่าในที่สุดเด็กชายสองคนก็ต้องเสียเวลานำหนังสือของเขาไปขายถึงสนาม
หลวง เพราะข้าพเจ้าไคสละเงินสองเท่าของราคาที่แท้จริงของมัน แลกเปลี่ยนเอาไว้

ไคร เป็นฝ่ายสูญเสีย เด็กน้อยต้องเสียน้ำตาเพื่อแลกหนังสือซึ่งเขาไม่คิดว่าจะมี
โอกาสได้ ข้าพเจ้าต้องเสียเงินแพงซื้อชิ้นอีกเท่าตัวเพื่อหนังสืออย่างเดียวกันนั้น แต่ความ
สูญเสียอย่างใหญ่หลวงน่าจะไคแก่เด็กชายคนหลัง ซึ่งปฏิเสธการที่จะไครับสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ
จากหนังสือเล่มนั้นเสียอย่างสิ้นเชิง

"เรื่องเกิดในวันเด็ก" เป็นการเล่าเรื่องอีกรูปหนึ่ง นักเรียนลองสังเกต แล้วเติมข้อความต่อไปนี้ให้สมบูรณ์

แนวเรื่อง เป็นการเล่าเหตุการณ์ที่ผู้เขียนประสบในวันเด็ก เกิดคนทิ้งรองเท้า เพราะ _____ ผู้เขียนจึงมอบ _____
_____ ครูทอมมากได้พบกับเด็กอีกคนหนึ่งซึ่ง _____
แต่ไม่เห็นคุณค่าในสิ่งที่ตนได้ไป ผู้เขียนจึง _____

สังเกตกลวิธี

- ๑. ชื่อเรื่อง ตั้งตาม _____
- ๒. เปิดเรื่อง กล่าวถึง _____

- ๓. ลำดับเรื่อง เริ่มตั้งแต่ _____

- ๔. ปิดเรื่อง โดยวิธี _____

ข้อสังเกตเพิ่มเติม

การเดินเรื่อง ใช้วิธีบรรยายสลับกับ _____

เครื่องหมายวรรคตอน มี _____ ใช้เมื่อ _____

ข้อคิดที่ได้ คือ _____

เรื่องอื่น ๆ _____

เรื่องที่ ๓ คัดจากงานเขียนของศาสตราจารย์ สุมน อมรวิวัฒน์

ยมนาสร่าหิง

ฉันอยู่ในยมโลกนี้ ไกลขึ้นเสียงเพลงลูกทุ่งร้องซัดหึงมาถึงฉันอยู่ทั้งเช้าสายบ่ายเย็นคึกคักเพียงคืน บางครั้งมีเสียงร้องจากวิทยุถึง ๓ สถานีในเวลาเดียวกัน ผู้ร่อนนั้นเสียงไพเราะ และพูดเพราะด้วย เรียกฉันว่า ยมนาสร่าเจ้าขา เนื้อเพลงก็มีการคัดพูดต่อว่าฉันว่าฉันเลือกเอาชีวิตคนดี ๆ บาง เจ้าจงเอาชีวิตของนักร้อง นักดนตรีบ้าง และเพลงว่าสุดที่มีผู้ร่อนออกรายการโทรทัศน์เมื่อวันเสาร์นี้ ก็มีการกล่าวหาฉันว่าถึงวงดนตรีลูกทุ่งแล้วขาดทุน เลยหันมาสร้างหนัง จึงเริ่มเอาชีวิตของมิตร ชัยบัญชาไปเป็นพระเอกคนนิยม

ฉันชอบบอกกล่าวมา ณ ที่นี้ ว่าฉันออกจะรอนใจเป็นอันมาก ที่กลายเป็นผู้มีอิทธิฤทธิ์สามารถเลือกที่รักมักที่ชังในหมู่มวลมนุษย์ได้ อันที่จริงความตายเป็นสิ่งธรรมดาเหลือเกิน มีเกิดก็ต้องมีดับ ฉันไม่มีเวลาที่จัดทำบัญชีแยกประเภทมนุษย์ไว้เป็นหมวดหมู่อาชีพ และไม่มีเวลาว่างพอที่จะคิดเลือกคนโน้น และคัดสิทธิ์คนนี้ หรือให้อภิสิทธิ์แก่ใครว่าไม่ต้องตาย ตัวมนุษย์เองและการกระทำของมนุษย์เองต่างหาก ที่ทำให้มีการตายกันขึ้น จะช้าหรือเร็วก็แล้วแต่กรรม คือการกระทำซึ่งมีทั้งกรรมในอดีตและกรรมในปัจจุบัน

ชีวิตก็เหมือนดวงเทียน มีเกิดก็มีดับ เชนเคยจุดเทียนบ้างไหม เมื่อจุดเทียนสว่างอยู่ชั่วครู่หนึ่งพอหมดไส้เทียนแล้วเทียนก็ดับ ไม่มีเทียนเล่มไหนที่จะจุดสว่างอยู่ได้ชั่วกัลปาวสาน

ฉันออกจะภูมิใจอยู่ที่ใดเป็นคาราใหญ่ในภาพยนตร์ เขาเรียกฉันว่าท่านท้าวบัจจราช ตั้งให้เป็นเทพเจ้าแห่งความตาย ฉันยังสงสัยอยู่หนอยหนึ่งทีในเรื่องนั้น เขาให้ฉันเป็นหมู่ใหญ่ ภูปร่างลำสัน ไม่สวมเสื้อ และมีเขาโง้งที่เคี้ยว ทำไมถึงมีเทาก็ไม่รู้ ออกจะเป็นฝรั่งไปนิด ๆ ฉันได้รับบทเป็นเทพเจ้าผู้ใจดี มีความยุติธรรม คอยช่วยเหลือคนดี และลงโทษคนทำชั่ว ภาพยนตร์เรื่องนี้ทำให้ฉันมีแฟนเป็นเด็ก ๆ มากพอใช้ เด็ก ๆ ชอบฉัน และไม่กลัวฉันอีกต่อไปแล้วใช่ไหม

ทำไมมนุษย์จึงกลัวฉันท่มากจริง ๆ ฉันรู้สึกความมนุษย์นี้ไม่มีหลักใจที่แน่นอน เรื่องที่กลัวมักไม่จริง เรื่องที่จริงมักไม่กลัว มนุษย์ชอบวาดภาพให้ฉันดูน่าเกลียดน่ากลัว คอยตะครุบชีวิตคนดี ๆ ซึ่งเป็นเรื่องไม่จริงเลย ตัวฉันนั้นธรรมดาที่สุด ทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับตัวฉันจะเป็นไปตามการกระทำของมนุษย์ทั้งสิ้น ฆางกลัวกันไปได้ ส่วนเรื่องจริงที่น่ากลัว เช่น ความเหี้ยมโหด ฝัน ภัยพิบัติ อบายมุข สุรายาเมา การพนัน ความประมาท ความลึกลับ โกงคาง ๆ ความริษยาอาฆาต ล้วนนำไปสู่ความตาย ความเศร้าโศกอย่างแสนสาหัส ตายทั้งเป็น มนุษย์กลัวไม่กลัว กังวลใจว่ากลัว ใฝ่หา อยากทำ ถ้าถูกห้ามก็แอบทำ ซอซอทำ ไม่กลัวเลย ฉันแปลกใจจริง

"โลกมนุษย์แย่มากฉันทนไม่ไหว จะหนีไปไหน ก็หนีไม่พ้น..." คุณเออาเถิด พวกมนุษย์เขาเบื่อโลกกันถึงขนาดนี้ แต่ทุกคนก็ยังไม่อยากจากโลกนี้ไป ความดีของมนุษย์นี้ช่างสับสนวุ่นวายจริงหนอ

ท่านทั้งหลาย ความกลัวที่แท้จริงนั้นย่อมเกิดขึ้นแก่คนดี มีเพียงสาเหตุเดียวคือ ความกลัวและความละอายต่อการกระทำชั่วนั่นเอง

จงเป็นสุขเถิด

"ขม"

เรื่อง "ยมบาลรำพึง" เป็นความเรียงที่น่าสนใจเรื่องหนึ่ง ให้นักเรียนลองศึกษา
ดู ภายหลังการเติมคำ และตอบคำถามต่อไปนี้

แนวเรื่อง ผู้เขียนสมมุติตัวเองเป็น -----รำพึงถึงเรื่อง
ที่มนุษย์ร้องเพลงคัดพอดควาที่มานำคนก็ไปจากโลก ผู้เขียนชี้ให้เห็นสังขารมนุษย์หนึ่งว่า ความ
ตายเป็น ----- ไม่ใช่เรื่องน่ากลัว แต่สิ่งที่มนุษย์ควรจะทำคือ

สังเกตรวชี

๑. ผู้เขียนมีวิสัยทัศน์เรื่อง คือ -----
๒. ขอความแปลกเรื่องกล่าวถึง -----

๓. ผู้เขียนเปรียบเทียบชีวิตเหมือน ----- การเปรียบเทียบ
เช่นนี้เรียกว่า ----- ไวยากรณ์
๔. ผู้เขียน ปักเรื่อง โลกเสนอแนะว่า -----

ข้อสังเกตเพิ่มเติม

ถ้อยคำ -----

สำนวนภาษา -----

เครื่องหมายวรรคตอน -----

ข้อคิดที่ได้คือ -----

เรื่องที่ ๔ ถัดจากหนังสือพุทธรักษา นิทานของ ทิพย์วาณี สนิทวงศ์

นกเอี้ยงและนกกิ้งโครง

ในสวนกล้วยแห่งหนึ่ง มีอาณาเขตกว้างใหญ่ มีทั้งกล้วยน้ำว้า กล้วยหอม และกล้วยไข่ มีต้นสนใหญ่และเกาะแก่งอยู่ ๒ ต้น ที่นั่นเป็นที่อาศัยของนกเอี้ยงฝูงหนึ่ง และที่ต้นตะเคียนใกล้ ๆ กันนั้นก็เป็นที่อาศัยของนกกิ้งโครง นกทั้ง ๒ ชนิดนี้มีลักษณะคล้ายกันมาก นกเอี้ยงสีน้ำตาล ส่วนนกกิ้งโครงนั้นเป็นสีเทา ๆ แม้มันจะอาศัยอยู่ในสวนกล้วยแห่งเดียวกันก็ตาม มันไม่รักกันเลย ชอบยกพวกตีกันเป็นประจำ

วันหนึ่งนกเอี้ยงตัวหนึ่งพบกล้วยไข่สุกเหลืองเหลืองตาเจ้าของสวนอยู่เครือหนึ่ง จึงมาชักชวนญาติพี่น้อง "ที่ริมแม่น้ำ มีกล้วยไข่สุกอยู่เครือหนึ่ง เราไปกินกันดีกว่า" ว่าแล้วฝูงนกเอี้ยงก็พากันบินไปยังริมแม่น้ำ ฝ่ายนกกิ้งโครงกำลังส่งเสียงคุยกันจอกแจกอยู่บนต้นตะเคียนใหญ่ เห็นฝูงนกเอี้ยงบินผ่านไปก็คิดว่า "คงจะพบกล้วยสุกแน่ ๆ" จึงชวนสมัครพรรคพวกบินตามกันไปบ้าง

ฝูงนกเอี้ยงมาถึงก่อน ก็ตรงเข้าเผือกจิกกินกล้วยไข่สุกนั้นอย่างสบายอยู่ไม่นาน ฝูงนกกิ้งโครงก็ตามไปถึง แย่งกินบ้าง ฝ่ายนกเอี้ยงก็ถือว่าพวกตนมาก่อนจึงไม่ยอม จิกตีกันอย่างไม่ลดละ

ทางฝ่ายเจ้าของสวน ได้ยินเสียงนกตีกันก็รู้ว่า ที่นั่นต้องมีกล้วยสุกแน่ ๆ นกจึงตีกันอย่างนั้น ถ้าปล่อยไว้หมดเครือเป็นมันคง

ขณะนั้นนกทั้ง ๒ ฝ่ายกำลังทำสงครามกันอย่างไม่คิดชีวิต ไม่รู้ว่าเจ้าของสวนมาตัดกล้วยไปแล้วควย ยังติดพันการสงครามซึ่งกล้วยกันต่อไป เมื่อต่างฝ่ายต่างก็ได้รับบาดเจ็บไปตาม ๆ กัน ก็ทำท่าจะเลิก พอไม่เห็นกล้วยเครืออื่น ก็เปลี่ยนใจมาจิกตีพวกเดียวกันเอง จนได้รับบาดเจ็บเลือดไหลตาบอดก็มี บางตัวปีกหักบินไม่ไหว ตกอยู่แถวนั้นเอง พวกที่พอจะบินได้ก็บินถวิลวัง กล้วยก็อดกิน ตัวที่บินไม่ไหว นอนบาดเจ็บล้มตายอยู่บนพื้นดินนั้น เล็ก ๆ ถูกชาวสวนที่ตามมาดูนกยกพวกตีกัน จึงฉวยโอกาสเก็บนกเหล่านั้นไปตอนชนและปิ้งไฟกินกันเสียหลายตัวอย่างสบาย ๆ

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ผู้ที่อาศัยอยู่ด้วยกัน บ้านเดียวกันหรือประเทศเดียวกัน
 นิเวศน์ก็คล้ายคลึงกัน ต้องมีความสามัคคีกลมเกลียวกันเอาไว้ ไม่แก่งแย่งชิงดีกัน ยกพวก
 มาตีกันจนบาดเจ็บล้มตายไปโดยไม่ได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา ทำให้ศัตรูฉวยโอกาสเข้ามาเอา
 ประโยชน์นั้นไปเสียเปล่า ๆ คังนุกเลี้ยงและนกกัง โคร่งฝูงนี้

เรื่อง "นกกเลี้ยงและนกกังโคร่ง"

แนวเรื่อง เป็นนิทานที่มีตัวละครเป็น _____ คือ _____
 ทั้งสองฝ่ายวิวาทกันเพราะ _____

สังเกตกวีวิธี

๑. ชื่อเรื่อง คังตามชื่อ _____
๒. เปิดเรื่อง กล่าวถึง _____

๓. ลำดับเรื่อง โดยสรุป คือ _____

๔. ปิดเรื่อง โดยวิธี _____

ข้อสังเกตเพิ่มเติม

แนวคิดสำคัญของเรื่องคือ _____

อ่านแล้วนักเรียนได้ข้อคิดดังนี้ _____

ตอนที่ ๒ การศึกษาแนวเรื่องและกวีวิธีการเขียน

นักเรียนได้ฝึกสังเกตงานเขียนร้อยแก้วมาหลายเรื่องแล้ว ลองนำความรู้ตั้งแต่แบบฝึกที่ ๑ - ๓ มาเป็นแนวทำแบบฝึก เพื่อเพิ่มพูนความก่อกวีซึ่งอาจนำไปใช้เขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ ในหน่วยต่อไปได้

๑. ให้นักเรียนอ่านเรื่องต่อไปนี้แล้วแสดงความคิดเห็น

เด็กหญิง เคน เก็บหอยเรือยไปตามชายหาด
 กระเนว่าพอสำหรับเป็นอาหารมือเย็น
 จึงขายหน้ากลับบ้าน
 ทางนั้นก็แะเป็นเค็ดยอคว่าลิ่งรุ่มร่าโรงเรียน
 ไต่ย็นเสียงร่องเพลงคงอยู่อีกที
 เด็กหญิงจะเงอมองร่างเล็ก ๆ ในห้องเรียน
 ที่นั่งค้มมือสนุกสนานกับขั้วโมงขั้วร้อง
 ครูหนึ่งจึง เคนจากไปอย่างเงียบเหงา
 เขมนมองสิ่งที่พ่อจะนำมาเป็นอาหารไคบาง
 (ละไมมาก คำจวี)

๑. เรื่องนี้ควรตั้งชื่อเรื่องว่า
๒. เด็กในเรื่องนี้มี พวก คือ
๓. ผู้เขียนต้องการเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับ

๒. จากข้อความที่กำหนดให้ นักเรียนเข้าใจว่าอย่างไร ลองเขียนอธิบาย และแสดงความคิดเห็น

๔. การพายเรือเพื่อไปสู่จุดหมายใดเร็วที่สุด และอันล้าช้าที่สุดนั้น ย่อมต้องเข้าใจถึงเส้นทางและทิศทางลม รวมทั้งจังหวะของการ พายและกระแสน้ำ ในทำนองเดียวกันกับการศึกษา การที่เราจะ ศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด เราจะต้องเข้าใจจุดหมายและ ผลที่จะนำไปใช้ด้วย

(เพื่อนใหม่ ของ สโมสรมหาวิทยาลัยรามคำแหง)

๕. "สิ้นแผ่นดินสิ้นยศหมด เกียรติศักดิ์

อำมาจักรบรบร้ายเพราะใครผลาญ

คิดให้ก็มีใจพายไฟริ้วาญ

หากแพ้พาลที่ในหัวใจคน"

(อชญาสวน ของ จินตนา ปิ่นเฉลียว)

๖. รักชาติยอมสละแม่ ชีวี
 รักเกียรติจงเจตน์พลี ชีพได้
 รักราชมุ่งภักดี รongบาท
 รักศาสน์ราษฎร์เล็กไฉ่ เพื่อเชื้อพระกษัตริย์

(คำขวัญมารกร ของ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ)

๒. จากข้อเรื่องที่กำหนดให้ นักเรียนลองคิดคำที่เกี่ยวข้องประมาณ ๑๐ คำ แล้วนำคำเหล่านั้นมาเขียนข้อความ ๑ ย่อหน้า (ไม่จำเป็นต้องเขียนทุกคำ)

ตัวอย่าง	ชีวิตชวานา	กระทอม	ทุงนา	คนขาว	เหน้อย
		รอน	ขาวเปลือก		ลอมฟาง
		ความจน	ขาวสาร		ณ

เมื่อมองเห็นคนขาวเขี้ยวขี้เคมีทุงนานั้นมักจะคิดเลยไปถึงความเหน้อย ยากตรากตรำของชวานาที่เพียร ไถ คราด หวาน คำ แล้วก็เฝ้าบำรุงรักษา จนขาวออกจรงรอกการเก็บเกี่ยว กว่าจะได้ขาวสารมาเลี้ยงดูกันนั้นผ่านขวาน การหลายขั้นตอนเหลือเกิน

๓.

โรงเรียนของเรา	<hr/> <hr/> <hr/>
----------------	-------------------

๔
ขอความ

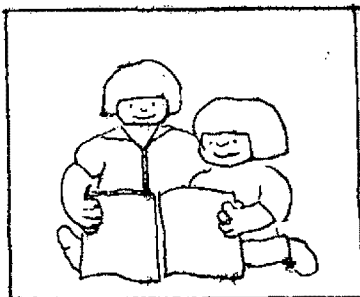
๕.

อนาคตที่รอคอย	<hr/> <hr/> <hr/>
---------------	-------------------

๖
ขอความ

๓. จากภาพที่กำหนดให้ นักเรียนคิดตั้งชื่อเรื่อง และเขียนเปิดเรื่อง (ถ้านำ)

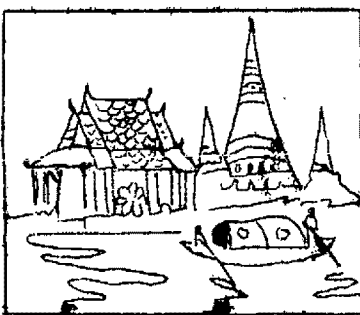
๑ ขอหนา

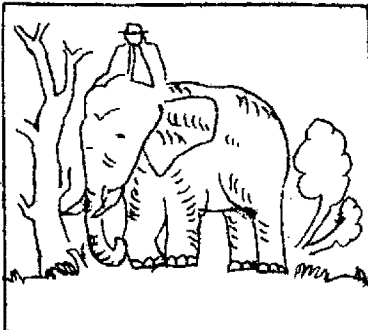
การสร้างปัญญา

..... การสร้างปัญญาให้กับตนเองนั้น เป็น
..... วิธีการหลวนประการด้วยกัน วิธีหนึ่งที
..... โดยดี คือ สร้างปัญญาด้วยถาวรถวน
..... หนังสือ

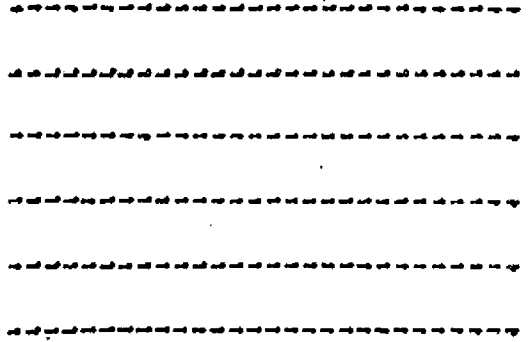
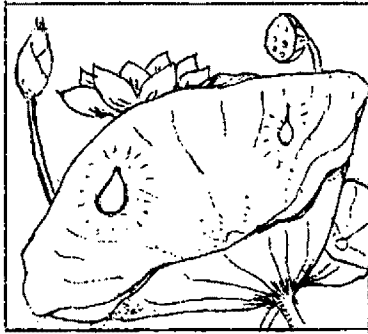
๘.

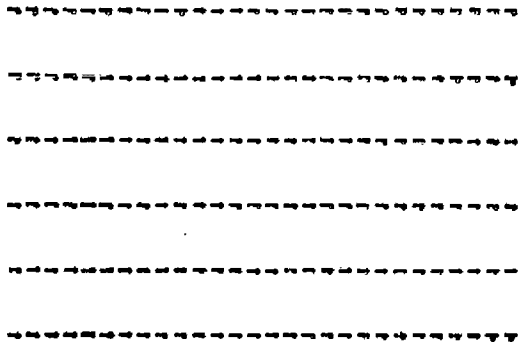
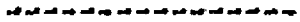
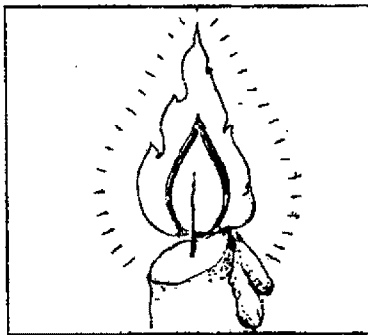
๑๐.

୧୧.

୧୨.

๕. จงเขียนร้อยแก้วเกี่ยวกับความรู้สึก หรือสถานการณ์ที่กำหนดให้สั้น ๆ

ตัวอย่าง เมื่อฉันมีความทุกข์

ความทุกข์ทำให้ฉันรู้สึกว่าโลกนี้ไม่น่าอยู่เลย เมื่อชีวิตหมดจุดหมาย
ใจที่จะคิดทำการงาน เหมือนมีก้อนหินมาดวงหัวใจไว้ มันอึดอัดครึ่ง
เหลือหลาย ยามจะกินจะนอนก็หมกมุ่นครุ่นคิดอยู่แต่เรื่องนั้น จนหาความ
ไปรงใจไม่ได้เลยแม้เพียงเสี้ยววินาที แต่เมื่อฉันระลึกถึงคำกล่าวที่ว่า
"ปลายทางของความทุกข์ก็คือความสุข" แล้วก็สบายใจขึ้นและตั้งใจว่า
จะอดทนรอต่อไป

๑๓. ความรู้สึกเมื่อได้บำเพ็ญประโยชน์

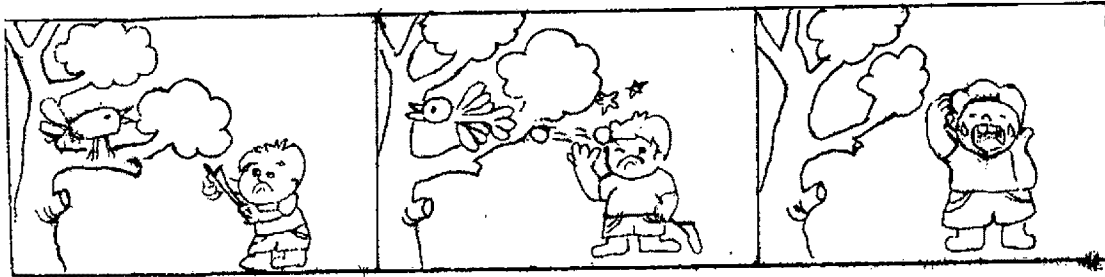
๑๔. เมื่อฉันทิว

๑๕. ถ้าฉันมีเงินหนึ่งล้านบาท

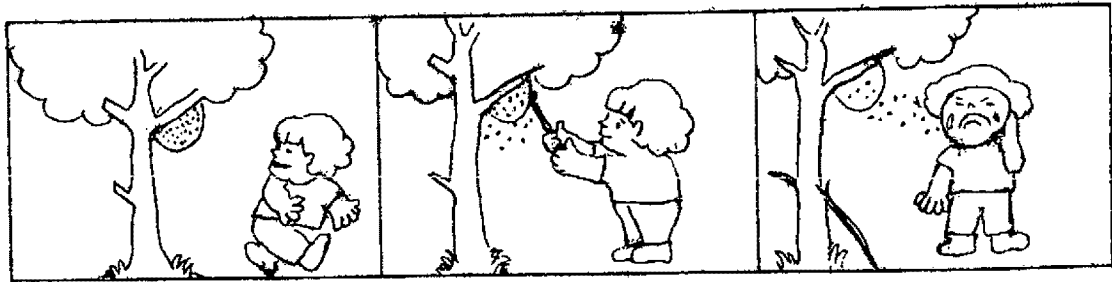
๑๖. อะไรจะเกิดขึ้นถ้าโลกหมดน้ำมัน

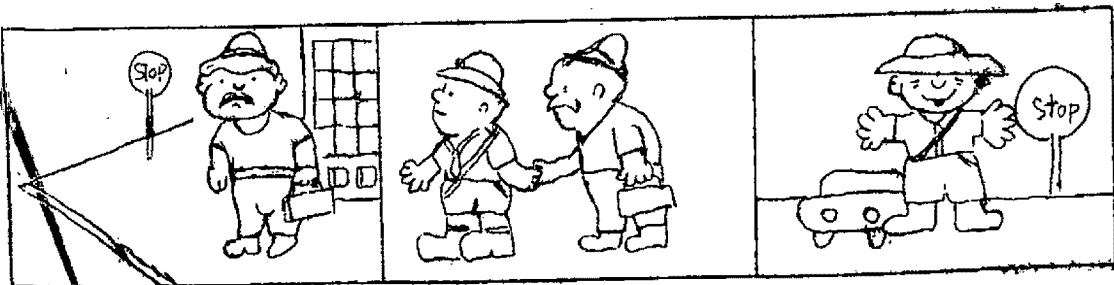
๕. ให้นักเรียนพิจารณาเนื้อเรื่องภาพการ์ตูนต่อไปนี้ แล้วเขียนร้อยแก้ว
๑ ข้อหน้าเพื่อปิดเรื่อง (สรุปเรื่อง)

ตัวอย่าง

การเที่ยวเล่นรังแกสัตว์ นอกจากไม่เกิดประโยชน์แล้วยังอาจเป็นโทษ
ต่อตนเองดังเด็กคนนี้เขาทำนองให้ทุกขแก่ทาน ทุกชนันถึงตัว" จริง ๆ

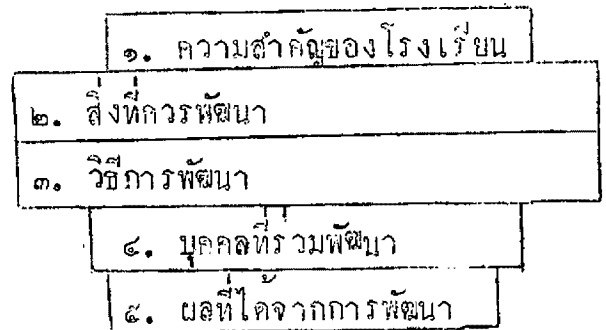
๖. ให้ห้กเรียนตั้งปัญหาตามตนเองเกี่ยวกับเรื่องที่กำหนดให้แล้วนำปัญหานั้นมาจัดลำดับเป็นโครงเรื่อง

ตัวอย่าง "การพัฒนาโรงเรียน"

ศึกษาค้นเองเรื่อง "การพัฒนาโรงเรียน"

- ๑. พัฒนาหมายความว่าอะไร
 - ๒. โรงเรียนสำคัญอย่างไร
 - ๓. โรงเรียนในปัจจุบันมีสภาพอย่างไร
 - ๔. ทำไมจึงต้องพัฒนาและพัฒนาอะไรบ้าง
 - ๕. พัฒนาแล้วจะเกิดอะไรขึ้น
 - ๖. ใครจะเป็นผู้พัฒนา
- ฯลฯ

โครงเรื่อง

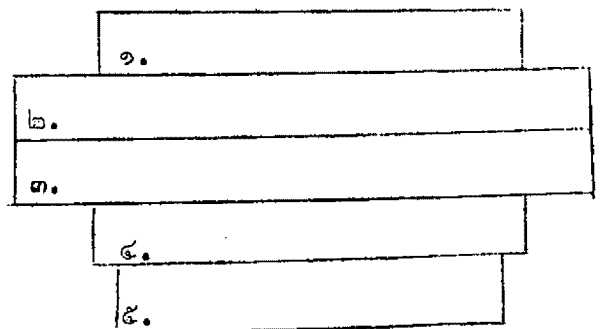

๑๘. "กีฬาที่ชาวเขาชอบ"

ศึกษาค้นเองเรื่อง "กีฬาที่ชาวเขาชอบ"

- ๑.
- ๒.
- ๓.
- ๔.
- ๕.

โครงเรื่อง

๒๐. "คุณภาษาไทย"

ครูนำการสนทนาเกี่ยวกับคุณค่าของภาษาไทยสั้น ๆ ประมาณ
๑๐ นาทีแล้วให้นักเรียนวางโครงเรื่อง

โครงเรื่อง

๑.
๒.
๓.
๔.
๕.

หน่วยที่ ๔

การเขียนรอยแกวเชิงสร้างสรรค์

เนื้อหา

แบบฝึกทักษะฯ หน่วยที่ ๔ มี ๒ ตอน ดังนี้

ตอนที่ ๑ เป็นรอยแกวที่เขียนจากประสบการณ์ และจากภาพ
ให้นักเรียนอ่านแล้วแบ่งกลุ่มทำงานตามคำสั่ง

ตอนที่ ๒ เป็นแบบฝึกหัด ๑ ข้อ มีภาพ ๒ ภาพ
ให้นักเรียนเลือกเขียนรอยแกวจากภาพใดภาพหนึ่ง
เพียง ๑ เรื่อง

เวลา ๒ ชั่วโมง

แบบฝึกที่ ๔

ตอนที่ ๑ การเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์

ก่อนที่นักเขียนจะลงมือเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ ควรคำนึงถึง

๑. รูป หมายถึง รูปแบบซึ่งมีหลายประเภท เช่น ความเรียง บทความ บทสนทนา บทละคร บทวิจารณ์ นิทาน เรื่องสั้น นวนิยาย จดหมาย ฯลฯ การจะเลือกเขียนรูปแบบใดนั้น จะต้องดูเนื้อหาและจุดมุ่งหมายในการเขียนประกอบ

๒. เรื่อง หมายถึง เนื้อเรื่อง ซึ่งมีอยู่มากมายไม่จำกัด นักเขียนต้องรู้จักใช้ความสังเกต พิจารณาสິงต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวเรา แล้วใช้จินตนาการถ่ายทอดสิ่งที่น่าสนใจออกเป็นงานเขียน

๓. รส หมายถึง รสแห่งถ้อยคำภาษา ภาษาที่ใช้ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้น มีลักษณะเฉพาะตัว สละสลวย ใช้คำตรงความหมาย ให้อารมณ์และความรู้สึก มีการใช้คำสัญลักษณ์ และคำเปรียบเทียบบนอย่างเหมาะสม

๔. แรง หมายถึง แรงจูงใจให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ แกมบุคคลและสังคม

การเขียนรอยแหวจากประสบการณ์ที่พบเห็นแล้วประทับใจ

เสนห่วยเสนง

ที่บ้านพัก

๑๗ มกราคม ๒๕๒๔

สวัสดีกันอย

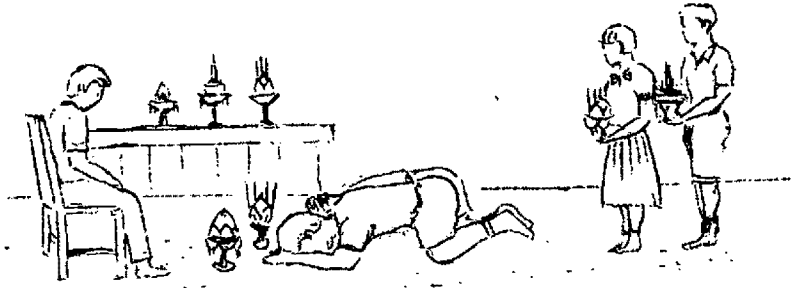
เราทำงานที่ยุงเหยิงมาเที่ยวสองสามวันแล้ว ที่เอี้ยคพามสุรินทร์ เมืองข้าง
 ที่ไม่มีข้างใต้เห็นสักเขือก เพราะหมคนงานข้างไปแล้ว (มีราวเดือนพฤศจิกายน)
 วานนี้ที่แหวกกับที่มวลชวนไปกินข้าวเย็นที่ห่วยเสนง ขับรถไปทางสายสุรินทร์ - ช่องจอม
 ประมาณ ๘ กิโลเมตร ผ่านทุ่งนาฤดูเก็บเกี่ยว เหลืองอรามงามราวกับลาครุค้วยพรหมสีทอง
 มองแล้วสบายใจจริง ๆ สักครู่ก็ถึงที่หมาย "ห่วยเสนง" อ่างเก็บน้ำของโครงการชลประ
 ธาน ซึ่งดูจะพิเศษกว่าแห่งอื่น เพราะมีพระตำหนักของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี
 อยู่ที่นี้ด้วย พวกเราปุ่เลื้อยตั้งสำรับกันริมอ่างเก็บน้ำนั้นเอง กินข้าวแกงลมสายลมหนาว อร่อย
 ราวกับอยู่ในภัตตาคารชั้นหนึ่งเชียวนะ กินไปชมทิวทัศน์ไป คีใจแนวราวสุรินทร์ที่มีที่เก็บน้ำ
 ไว้ใช้ในฤดูแล้ง และเป็นสถานที่พักผ่อนไปในตัว ถ้าจังหวัดอื่น ๆ ในอีสาน จักทำอ่างเก็บ
 น้ำเช่นนี้อย่างทั่วถึงก็จะดีไม่น้อย ผู้คนในภาคนี้คงไม่คงระทมทุกข์ขบ่นว่า "ในฟ้ามีน้ำ ใน
 กินน้ำมีแต่ทราย" อีกต่อไป คิดอะไรเรื่อยเปื่อยกว่าจะอิมดวงอาทิตย์ก็ลยลับทิวไม้ไปแล้ว
 เมื่อแสงสีส้มหมดไป ฟ้าก็กลายเป็นสีค้ำจนกลมกลืนไปกลับคืนน้ำ

สักครู่ก็เอนเต็มดวงทองแสงนวลสุกสว่างส่องทาบฉายนิวน้ำ เหลืองลลอร ระยิบพริน
 ทรายไปตามระลอกคลื่น มองเห็นรูปทรงศาลาหลังน้อยริมน้ำตะกุ่ม ๆ ยังกิวไม้ดิบ ๆ ฝั่งโน้น
 และเรือหาปลาอีกดำที่ลอยชานไปมา ล้วนมีส่วนช่วยเนนความงามของห่วยเสนงให้ทรงเสน่ห์
 ยิ่งขึ้น เราแน่ใจว่า ไม่มีดวงจันทร์ที่ไคงามเท่าดวงจันทร์เห็นอห่วยเสนงอีกแล้ว จึงนั่งคิมค้ำ
 ในความงามอยู่นั้นจนคอดึก กว่าจะตัดใจจากมาก็เมื่ออากาศเย็นจัด

ห่วยเสนง เสียงซื่อก็เป็นปริศนาชวนให้คนหาความหมาย ครั้นได้ไปเห็นกลับมาก็
 ยังหลงเสนหอยุมิรูวาย อยากให้นอยมาเห็นเสนห่วยเสนง เลยเขียนมาเพื่อนอยจะหาโอกาส
 ไปเยือนบ้าง

คิดถึง
นิก

การเขียนร้อยแก้วจากภาพ โดยวิธีสมมุติตัวละคร

ของไหว้ครู

วันนี้เป็นวันไหว้ครู นิครู้สึกปลาบปลื้มที่ได้มีส่วนเสนอความคิดในการจัดทำพานดอกไม้ และพานธูปเทียน แม่จะมีได้อีกพานส่งให้คุณครูด้วยตนเอง แต่ निकก็ได้ทำความเคารพคุณครูอย่างใกล้ชิดที่สุดแล้วด้วยหัวใจ

นิกยังจำคำแม่เล่าได้ว่า กนสมัยก่อนเขาใช้ของไหว้ครูที่มีความหมายลึกซึ้ง สามอย่างคือ หนุ้าแพรก ข้าวตอก และคอกมะเขือ

หนุ้าแพรกนั้นเป็นสัญลักษณ์ของความงอกงาม ข้าวตอกเป็นสัญลักษณ์ของความแตกฉาน และคอกมะเขือเป็นสัญลักษณ์ของความอ่อนน้อมถ่อมตน รวมความหมายของไหว้ครู คือ การขออ่อนน้อมยอมเป็นศิษย์ ขอให้ศิษย์เป็นผู้มีความเจริญงอกงามในชีวิต มีสติปัญญาแตกฉานเปรี๊องปราษฎ์

ความหมายทั้งสามประการนี้นิดซาบซึ้งมาก จึงนำความนึกนี้ไปเสนอเพื่อน ๆ มีบางคนไม่เห็นด้วย เกรงว่าพานจะไม่ได้รับรางวัลเพราะไม่มีสีสันที่สะดุดตากรรมการ นิดจึงให้ข้อคิดเพื่อน ๆ ว่า "เราจัดทำพานเพื่อไหว้ครู ไม่ได้จัดเพื่อประกวดไม่ใช่หรือ" เพื่อน ๆ หลายคนพยักหน้าหงึกหงัก

เงียบไปสักครู เพื่อนคนหนึ่งก็พูดขึ้นว่า

"จริงซิเนะ ถึงแม่ว่าพานของห้องเราจะไม่ได้รับรางวัลอะไรเลย แต่เราก็จะได้

ศิริมงคลจาก ของไหว้ครูแล้ว"

นิกนึกล้าคัมเรื่องแล้วยืนยิ้มอยู่คนเดียวด้วยความภูมิใจ

ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม ๆ ละ ๒ คน แล้วเลือกเขียนร้อยแก้ว จากคำในชุดที่ ๑ หรือชุดที่ ๒ เพียงกลุ่มละ ๑ เรื่อง

ชุดที่ ๑

เพื่อน ๆ เวื่อ สุนัขขนาน หาคทราย
หิน รถ ปลา คลื่น ดวงอาทิตย์ ลม

ชุดที่ ๒

สูญสิ้น หนาว อคอยาก เดินป่า ปีน
หนี ระเบิด อพยพ เจ็บป่วย น้ำตา

เรื่อง _____

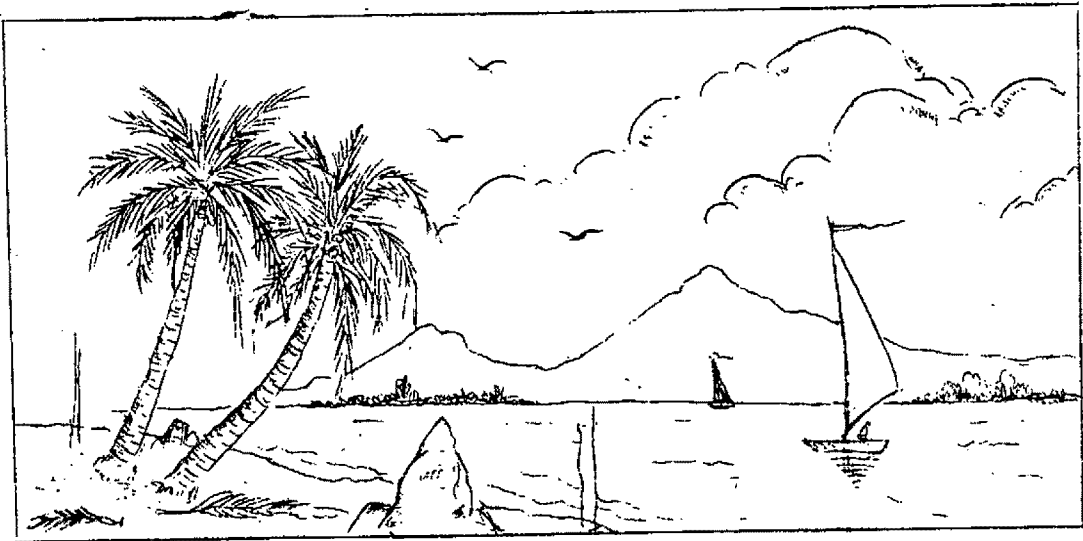
รายชื่อสมาชิกกลุ่ม _____

แบบฝึกที่ ๕

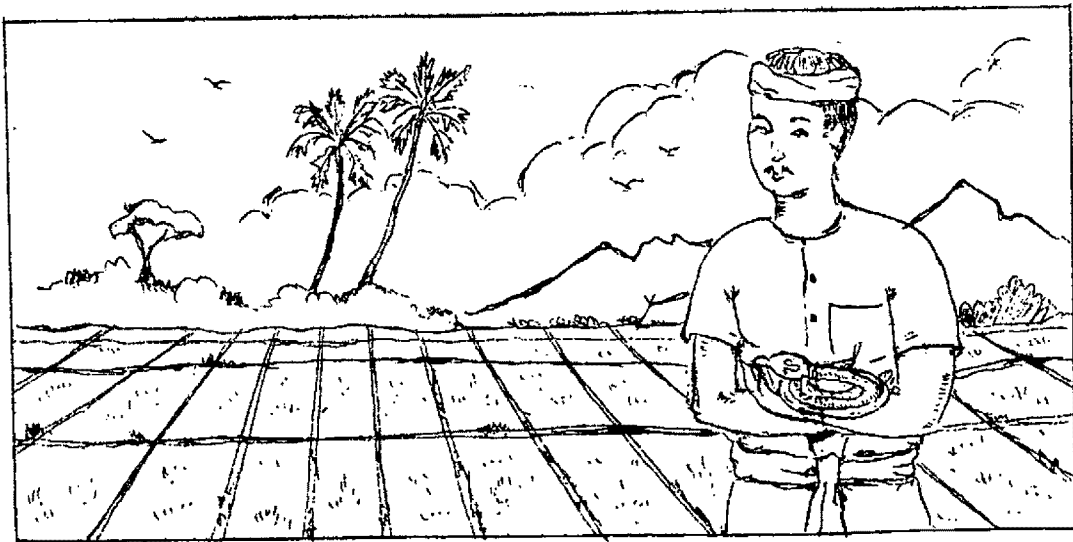
ตอนที่ ๒ แบบฝึกหัดการเขียนร้อยแก้วเรื่องสร้างสรรค์

คำชี้แจง ให้นักเรียนพิจารณาภาพต่อไปนี้อย่างลึกซึ้ง แล้วเลือกภาพใดภาพหนึ่ง เพื่อเขียนร้อยแก้วถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ประสบการณ์ หรือจินตนาการเกี่ยวกับภาพนั้น ลงละ ๑ เรื่อง (ตั้งชื่อเรื่องด้วย) ความยาวระหว่าง ๑๕ - ๒๐ บรรทัด

ก.

ข.

ภาคผนวก ง.

ความคิดเห็นของผู้อบรมคุณวุฒิ

ความคิดเห็นของอาจารย์เกษร สุวรรณโพธิ์ อาจารย์ภาษาไทยโรงเรียน
ชลกันยานุกูล จังหวัดชลบุรี

๑. เนื้อหาในแบบฝึกทักษะ แต่ละหน่วยเหมาะสมกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
ตอนต้นหรือไม่ เพราะเหตุใด ควรจะตัด เพิ่ม หรือเปลี่ยนแปลงเนื้อหา
ตอนใดบ้าง

เหมาะสม เพราะ

๑. เนื้อเรื่องทันสมัยเหมาะกับเหตุการณ์ในปัจจุบัน
๒. ภาษาที่ใช้เป็นปัจจุบัน ทำให้เข้าใจเรื่องได้ง่ายไม่น่าเบื่อ
ไม่ควรจะตัดออกแต่ควรจะเพิ่ม

ควรจะเพิ่มตัวอย่าง และแบบฝึกหัดให้มากขึ้นอีก โดยเฉพาะแบบ

ฝึกหัดที่ฝึกทักษะการเขียน ตัวอย่างที่ควรเพิ่มควรเป็นวรรณกรรมที่อยู่ในความนิยมของคน
ทั่วไปบ้าง เช่น เรื่องข้างหลังภาพ ซึ่งมีพรรณนาโวหารมาก และควรยกตัวอย่างโวหาร
ต่าง ๆ จากวรรณคดีบ้าง

ตัวอย่างต่าง ๆ ควรจะเปลี่ยนแปลงไปตามความเหมาะสมใน

ช่วงระยะเวลาหนึ่ง ๆ

๒. แบบฝึกทักษะนี้ จะช่วยส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการเขียนร้อยแก้ว
ได้มากน้อยเพียงใด

แบบฝึกทักษะนี้จะช่วยส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการเขียน
ร้อยแก้วได้มาก เพราะเด็กมีอิสระ ในการคิด และเขียน เป็นของตัวเอง

๓. ถ้านำแบบฝึกทักษะนี้ไปสอนในโรงเรียน ท่านคิดว่าจะประสบปัญหาอย่างไรบ้าง และจะมีวิธีแก้ไขปัญหานั้น ๆ อย่างไร

จะประสบปัญหากับ

- ๑. ครู
- ๒. เด็ก

แก้ปัญหาเกี่ยวกับครู

- ๑. ครูต้องมีความรู้และประสบการณ์กว้างขวางที่จะแนะนำการเขียนให้แก่เด็กได้หลาย ๆ อย่าง
- ๒. ครูต้องใจกว้างที่จะยอมรับการแสดงออกของเด็ก
- ๓. ครูต้องเป็นผู้มีเวลา และ เสียสละเพื่อเด็กจริง ๆ
- ๔. ครูต้องมีความขยัน และอดทน ในการเตรียมงาน และตรวจงานให้แก่เด็ก

แก้ปัญหาเกี่ยวกับเด็ก

- ๑. ต้องขยันเสมอ
- ๒. ต้องคนควา
- ๓. ต้องกระตือรือร้นตลอดเวลา
- ๔. ต้องอ่านมาก เพื่อให้มีประสบการณ์ด้านความรู้กว้างขวางไว้เขียนต่อไป

๔. กรุณาให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแบบฝึกทักษะนี้

- ๑. ควรมีแบบฝึกหัดมาก ๆ
- ๒. ควรมีแบบสอบถามไปถามบุคคลที่สอนด้วย
- ๓. การยกตัวอย่างในแต่ละภาค ควรมีตัวอย่างแตกต่างกันออกไปก็ได้ เพราะแต่ละภาคไม่เหมือนกัน ทั้งนี้เพื่อฝึกพัฒนาธรรมิในแต่ละภาคไว้

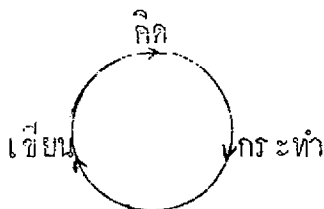
ความคิดเห็นของ ดร. สวณิต ยมาภัย อาจารย์คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย กรรมการจัดทำสื่อการเรียนวิชาภาษาไทยของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษา-
ธิการ

๑. เนื้อหาในแบบฝึกทักษะแต่ละหน่วยเหมาะสมกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
ตอนต้น หรือไม่ เพราะเหตุใด ควรจะตัด เพิ่ม หรือเปลี่ยนแปลงเนื้อหา
ตอนใดบ้าง

ยังมีเนื้อหาบางส่วนไม่เหมาะสม เช่น หัวข้อ การบรรยาย
การย่อหน้า การใจเรื่องหมายอรรถเจริย และปรัศนี คำสัญลักษณ์ ควร
อธิบายให้ชัดเจน หรืออาจตัดออก

๒. แบบฝึกทักษะนี้ จะช่วยส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการเขียนร้อยแก้ว
ได้มากน้อยเพียงใด

ช่วยได้น้อย เพราะความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ต้องเริ่มที่การฝึก
ให้คิดเสียก่อน โดยเฉพาะให้คิดในแง่ เหตุผลว่า ทำไม..... ควรจะทำ
อย่างไร..... เกี่ยวข้องกันอย่างไร..... เมื่อคิดแล้วควรหัดให้กระทำ
แล้วจึงแสดงออกเป็นการเขียนหรือพูด ดังขั้นตอนต่อไปนี้

๓. ถ้านำแบบฝึกทักษะนี้ไปสอนในโรงเรียน ท่านคิดว่าจะประสบปัญหาอะไรบ้าง
และจะมีวิธีแก้ไขปัญหานั้น ๆ อย่างไร

ไม่มีปัญหา สอนได้ แม้ผู้เรียนอาจไม่สันทัดผลตรงตามที่ต้องการ

๔. กรุณาให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแบบฝึกทักษะนี้

ต้องแกจุดอ่อนในข้อ ๑ และ ๒.

ความคิดเห็นของผู้ช่วยศาสตราจารย์สายใจ อินทร์พรหม อาจารย์ภาษาไทย
ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๑. เนื้อหาในแบบฝึกทักษะ แต่ละหน่วยเหมาะสมกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
ตอนต้นหรือไม่ เพราะเหตุใด ควรตัด เติม หรือเปลี่ยนแปลงเนื้อหาตอน
ใดบ้าง

เนื้อหาเหมาะสมสำหรับเด็กนักเรียนระดับ ม.๑ เพราะค่อนข้างง่าย
ถ้าจะใช้ ม.๒ - ม.๓ ควรจะเพิ่มระดับความยาก และเพิ่มเนื้อหาใน
แบบฝึกทักษะอีก และควรให้นักเรียนได้ฝึกหลาย ๆ รูปแบบ

๒. แบบฝึกทักษะนี้ จะช่วยส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการเขียนร้อยแก้ว
ได้มากน้อยเพียงใด

ช่วยได้มากถ้าได้ปรับปรุงตามข้อ ๑

๓. ถ้านำแบบฝึกทักษะนี้ไปสอนในโรงเรียน ท่านคิดว่าจะประสบปัญหาอะไรบ้าง
และจะมีวิธีแก้ไขปัญหานั้น ๆ อย่างไร

ไม่มาจะมีปัญหาใด ๆ

๔. กรุณาให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแบบฝึกทักษะนี้
ปรับปรุงตามข้อ ๑

ความคิดเห็นของอาจารย์สุชาติ วงศ์สุวรรณ กรรมการและผู้ช่วยเลขาธิการคณะกรรมการจัดทำสื่อการเรียนวิชาภาษาไทย ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

๑. เนื้อหาในแบบฝึกทักษะแต่ละหน่วยเหมาะสมกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือไม่ เพราะเหตุใด ควรจะตัด เพิ่ม หรือเปลี่ยนแปลงเนื้อหา
ตอนใดบ้าง

เนื้อหาของแบบฝึกเหมาะสมพอสมควร เป็นที่สังเกตว่าในแต่ละหน่วยมีเนื้อหามากเกินไป นักเรียนอาจเกิดความสับสน มีบางตอนไม่ชัดเจน ควรแก้ไขดังได้เสนอแนะไว้แล้ว ตัวอย่างโวหารที่ยกมาบางตอนสั้นไป ถ้าเป็นไปได้ควรนำตัวอย่างมาจากหนังสือที่กำหนดให้เลือกอ่านจะดีมาก ในส่วนแบบฝึกหัดของหน่วยที่ ๑ - ๔ นั้น ควรจัดให้เป็นชุด ๆ อย่างมีระบบ อีกประการหนึ่งคือ ภาพที่กำหนดให้ ไม่เร้าความสนใจ ผมเคยให้เด็กที่โรงเรียนมาแล้วเด็ก ๆ จะชอบภาพที่เป็นเรื่องราวหรือเป็นชุดตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และสามารถเขียนบรรยายเป็นเรื่องเป็นราวได้ดี ความยาวที่กำหนดให้ ๑๕ - ๒๐ บรรทัดนั้น รู้สึกว่ายาวไปควรประมาณ ๑๐ - ๑๕ บรรทัด

๒. แบบฝึกทักษะนี้ จะช่วยส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการเขียนร้อยแก้วได้มากน้อยเพียงใด

ควรส่งเสริมให้อ่านงานประพันธ์อื่น ๆ ใหม่มาก โดยเฉพาะหลักหรือความรู้ที่ได้จากแบบฝึกไปใช้ จะช่วยทำให้แบบฝึกทักษะนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

๓. ถ้านำแบบฝึกทักษะนี้ไปสอนในโรงเรียน ท่านคิดว่าจะประสบปัญหาอะไรบ้าง และจะมีวิธีแก้ไขปัญหานั้น ๆ อย่างไร

ปัญหาที่อาจประสบคือ กิจกรรมบางอย่าง ตลอดจนเนื้อหาบางตอนยากในการเรียนการสอน หรือการปฏิบัติกิจกรรมอาจไม่บรรลุวัตถุประสงค์ เช่นแบบฝึกหัดของหน่วยที่ ๓ ต้องใช้เวลามากคิดว่าหนักไปสำหรับนักเรียน นอกจากนั้นกิจกรรมที่กำหนดให้กลุ่มละ ๑๐ คนนั้น มากเกินไป ในทางปฏิบัติเด็กที่ทำจริง ๆ มีน้อยมาก เพียง ๒ - ๓ คนเท่านั้น ควรแก้ไขให้มีกลุ่มเล็กลง

๔. กรุณาให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแบบฝึกทักษะนี้
กล่าวไว้ในข้อ ๑

ความคิดเห็นของอาจารย์สุนทรี่ เฉิมพงศธร อาจารย์ภาษาไทย โรงเรียนสันติ
ราษฎร์วิทยาลัย ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง นักวิชาการศึกษา ๔ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

๑. เนื้อหาในแบบฝึกทักษะแต่ละหน่วยเหมาะสมกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
ตอนต้นหรือไม่ เพราะเหตุใด ควรจะตัด เติม หรือเปลี่ยนแปลงเนื้อหา
ตอนใดบ้าง

แบบฝึกทักษะทั้ง ๔ หน่วยเหมาะสมกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๓ (ม.๓)
เป็นการสอนเขียนที่เป็นไปตามลำดับขั้นดี ถ้าจะให้ให้นักเรียนเข้าใจดีขึ้นควรเพิ่มตัวอย่างโวหาร
ชนิดต่าง ๆ และคำอธิบายบางตอน เช่น "ความคิดคำนึงมักแนบหยุดอยู่ที่จุดจุดเดียว" หรือ
"สำนวนที่มีเสียงสัมผัส และไม่มีเสียงสัมผัส" แบบฝึกหัดในหน่วยที่ ๒ ที่คัดตอนมาจากนิทาน
เวตาลค่อนข้างยากเพราะใช้คำเปรียบเทียบกับใช้จินตนาการชั้นสูง อาจจะมีส่วนทำให้
นักเรียนรู้สึกท้อถอยเพราะทำไม่ได้

๒. แบบฝึกทักษะนี้ จะช่วยส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการเขียนร้อย
แก้วได้มากน้อยเพียงใด

คาดว่าแบบฝึกนี้จะช่วยส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการเขียนร้อยแก้ว
ของนักเรียนได้เป็นอย่างดี เพราะเท่าที่ผ่านมาการเขียนร้อยแก้วหรือการเขียนเรียงความ
ของนักเรียน เป็นไปอย่างเนือย ๆ การสอนมักสอนเรื่อง คำนำ เนื้อเรื่อง สรุป เท่านั้น
ไม่มีการเตรียมขั้นตอนในการสอนให้ เป็นไปตามลำดับขั้นตอนอย่างละเอียดเท่าแบบฝึกนี้ และ
คาดว่าแบบฝึกนี้จะทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนาน กับการฝึกค้นคว้า สำนวน โวหาร ฯลฯ ต่าง ๆ
อันเป็นการส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของนักเรียนได้เป็นอย่างดี

๓. ถ้านำแบบฝึกทักษะนี้ไปสอนในโรงเรียน ท่านคิดว่าจะประสบปัญหาอะไรบ้าง
และจะมีวิธีแก้ไขปัญหานั้น ๆ อย่างไร

ปัญหาที่คาดว่าจะประสบ คือ

๑. ความสามารถในการเขียนของแต่ละบุคคลย่อมไม่เท่ากัน นักเรียนบางคน
อาจเขียนได้เร็วและดี แต่นักเรียนบางคนอาจตามไม่ทันเพื่อน ดังนั้นควรให้เวลาสำหรับเด็ก

ที่เรีบนร่า และในขณะเดียวกันก็มีแบบฝึกเสริมสำหรับ เด็กที่เรีบนเร็ว

๒. จำนวนการเขียนของแต่ละคนเป็นลักษณะเฉพาะตัว ดังนั้นการให้นักเรียนร่วมกันเขียน หรือการให้คนจำนวนมากช่วยกันเขียนอาจยากกว่าการให้นักเรียนแต่ละคนเขียนเอง เช่น ทเวยที่ ๔ ให้นักเรียน ๑๐ คน ช่วยกันเขียนร้อยแก้วเรื่องหนึ่ง ก็อาจมีนักเรียนที่เขียนจริง ๆ เพียงไม่กี่คน ดังนั้น น่าจะบ่งกลุ่มให้เล็กกว่านี้ เพื่อให้ นักเรียนแต่ละคนมีบทบาทมากที่สุด

๔. กรุณาให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแบบฝึกทักษะนี้

แบบฝึกนี้มีลำดับขั้นตอนในการสอนดีแล้ว สิ่งที่ควรปรับปรุงคือ ควรเพิ่ม ตัวอย่างให้มากขึ้น เพื่อให้นักเรียนจะได้เกิดภาพพจน์ที่ชัดเจน และถ้าเพิ่มแบบฝึกหัดให้มากกว่าเดิม จะทำให้นักเรียนมีความชำนาญเพิ่มขึ้น แต่ทั้งนี้ยอมขึ้นกับเวลาที่จะใช้ในการสอนเป็นสำคัญ

ภาคผนวก จ.

ตัวอย่างผลงานของนักเรียนจากแบบฝึกทักษะและแบบทดสอบ

การรอคอย

พลเมืองไทยนับถือพระพุทธศาสนามากที่สุด ศาสนาพุทธสอนให้เป็นคนใจบุญสุนทาน แ่การให้ทานนั้นถ้ามองในอีกแง่หนึ่งก็เป็นผลเสียทำให้คนเกียจคร้านรอคอยแ่การบริจาคไม่รู้จักช่วยตนเอง ทนทานอยกับบริจาค แ่ทนอยกับบริจาค ถ้านำหวมจนมิดหลังคาบ้านก็ควรจะช่วยเหลือ ผมเคยไปแถบภาคอีสาน เช่น จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดขอนแก่น เป็นต้น ชาวบ้านแถบนั้นพอเสียชาคณิศทนอยก็จะนำมาทำเป็นผ้าชีวแล้ว กางเกงซิบแ่กก็ทำเป็นผ้าเช็ดเท้า พอถามว่าทำไมเสียนึกเคียวก็ั้งแล้ว ผมก็ได้รับคำตอบอย่างละเอียดว่า "ไม่เป็นไรรอกมิดคนเอามาให้ใช้ทุกปีแหละ" ผมเห็นว่าการบริจาคควรจะมาในรูปของการช่วยเหลือทางวิธีการมากกว่า เช่น อยากกินไข่ก็หัดเลี้ยงไก่ ฝึกหัดทอผ้าไหมใช้เอง ถ้าให้กันอยู่บ่อย คนพวกนี้ก็จะไม่รู้จักช่วยตนเอง บางคนอาจอ้างว่ามันแ่ดงปลูกอะไรไม่ขึ้น แ่ยังมีหญ้าที่มิไรหรือ ทำไมไม่เลี้ยงสัตว์เล่า?

ทำไมชาวนาเมื่อก่อนจึงอยู่กันได้ เพราะเขารู้จักอออม ไม่เล่นการพนัน ของที่เพาะปลูกเองได้ เช่นพืชผักสวนครัวเราก้ปลูกเอง ไม่ต้องไปซื้อหา ชาวนาเดี๋ยวนั้นมักจะละทิ้งไรนาเข้ามาอยู่ในเมืองหลวง ที่มีแต่ความฟั่งเพื่อ ใครจะเป็นจะตายไม่ค่อยสนใจกัน เมื่อต้องมาพบกับความทุกข์ยากจะได้คิดหรือยังว่าที่ยากจนนั้นเพราะการพนันไม่ใช่เพราะเหตุตากลิ้นแ่กอง การเที่ยวร้องขอรอกอยการบริจាកก็เหมือนกับการยืมจุกคนอื่นหายใจ ถ้ายังกิดหวังอยู่เช่นนี้ เมื่อนองถานว่า "พี่เมื่อไรหนูจะมีข้าวกิน" พี่ก็ตอบว่า "รอให้คนเอาสิ่งของมาบริจาคก่อน"นะซี

สุรศักดิ์ คารทิพย์วัฒนา
โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา

กลับมาเกิดฟ้า

ที่บ้านของเรา

ฟ้า

พี่คอมทริก เมื่อไรพี่จะกลับมา ปีนี้บ้านเรายังคงแห้งแล้งเหมือนเดิม แม่น้ำ้วยมาก
พออารมณ์ไม่ค่อยดี หงุดหงิดขอย ๆ และสูบบุหรี่จัดจนผมคิดว่าฝาห้องคานที่พอนั่งกำลังจะ
ดำเพราะควันบุหรี่ เหมือนเือกคานหนึ่งสีดำเพราะควันพิษ ไอคำหมาของพี่อดข้าวตายไปแล้ว
ต่อไปคนในครอบครัวของเราอีกอาจจะมีสภาพเช่นเดียวกับไอคำหรืออาจจะหุเร่เร็วกว่าเสีย
ควยซ้ำ

พี่คอมทริก ขณะที่ผมเขียนจดหมายมาหาพี่นี้ ชาวกระป๋องสุดท้ายกรอกลงหม้อ
ไปแล้ว อีกไมช้าไม่นานคนกวนหลังบ้านคงจะถูกตัดมากขึ้น ไอแคงนองของพี่ และผมต้อง
ไปวัดตอนเพลบ่อย ๆ เพื่อขออาหารจากหลวงปู่คง ไคบางไมไคบางหวังนักไมไค คณะชาม
หลังบ้าน ไมมีใบเหลื่อแม่แคใบเดียว เวลาเย็น ๆ บางวันมีนิกบินมาเกาะสองสามตัว ผม
จะเอาหนึ่งสะตักยิงมันมาเป็นอาหาร แต่พอห้ามว่า "ลูกรัก อย่าไปยิงมันเลย ไม่วาคนหรือ
สัตว์ยอมรักชีวิตของกันทั้งนั้น" พอพูดถูกไหนครับ ในเมื่อเรากำลังจะตายเพราะความหิว

พี่ครับถ้ายังทำงานไมได้ก็รีบกลับมาเกิด เสียงจ๊กจั่นเจียบไปหมดแล้ว มันคง
จะอดน้ำตายนะพี่ ก่อนที่เราจะเป็นเหมือนจ๊กจั่น ขอให้เราไคอยู่รวมกันครบหน้า พ่อ แม่
ลูก เถอะครับ

รัก
จง น้องของพี่

สมเกียรติ สิ้นชีพิตัย
โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา

คนยาก

ชีวิตของคนเรานั้นมีสภาพผิดแผกแตกต่างกันไป เพราะเราไม่สามารถจะเลือก
เกิดเองได้ ฉะนั้นบางคนจึงอยู่อย่างสุขสบาย ในขณะที่บางคนทุกข์ยากอย่างสาหัส มีชีวิต
อยู่ไปวัน ๆ โดยไม่มีจุดหมายปลายทาง แต่เมื่อชีวิตคือความไม่แน่นอน เราก็ควรต่อสู้
ดิ้นรน ไปสู่สภาพที่ดีกว่า

ชีวิตคนจน ๆ นั้นทรมาณเหลือหลาย ต้องทนอด ๆ อดยาก ๆ อดมื้อกินมื้อ มีอาหาร
เพื่อประทังชีวิตไปวันต่อวันเท่านั้น ในบางครั้งเมื่อไม่มีอะไรจะกินก็ต้องทนอดหรืออด ๆ กับ
ต้องอดทน อาหารไม่อร่อย เสื้อผ้าขาดลุ่ย บ้านก็จะพังมีพังแหล่อยู่แล้ว เป็นการดำเนิน
ชีวิตที่ทรมาณมาก มีทั้งทุกข์ และโรคภัย ยิ่งถ้าเป็นครอบครัวที่มีลูกมากพ่อแม่ยิ่งทุกข์มาก
เมื่อเห็นลูกของตนหิวโหย ต่างจากคนที่ฐานะดี ใช้ชีวิตอย่างสุขสบาย อยู่บ้านหลังใหญ่
ใส่เสื้อผ้าสวย ๆ งาม ๆ มีอาหารอร่อยกินกันอย่างอิ่มหน้าสำราญ และมีเครื่องอำนวยความสะดวก
ความสะดวกอีกหลายอย่างที่คนจนไม่มี ถ้าคนจนมีทุกสิ่งทุกอย่างเช่นนั้นบ้าง เขาก็คงมี
ความสุขไม่น้อย แต่ก็เป็นเรื่องที่เป็นไปได้อยาก ดูจะเป็นเพียงความฝันที่ไม่มีวันเป็นจริง

แต่ถึงจะแตกต่างกันเพียงใดก็ตาม ถ้าคิดว่าเราเกิดมาเป็นคนเหมือนกันคนที่
ฐานะดีก็ควรจะช่วยเหลือคนจนบ้าง เราก็จะอยู่ร่วมกันได้อย่างดีตลอดไป

ความจนนั้นเป็นทุกข์อย่างหนึ่ง เป็นสิ่งที่ทุกคนไม่ต้องการ แต่เราก็เลือกไม่ได้
ฉะนั้นเราจึงควรดิ้นรน ต่อสู้ให้พ้นจากมันเพื่อความสุขในอนาคต

เฉลิมชัย ชนกิจสัมพันธ์
โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา

ความสุขที่แท้จริง

มนุษย์ทั่ว ๆ ไป มีธรรมชาติที่เหมือนกันอยู่อย่างหนึ่ง คือ ความโลภ อยากได้ ทุกสิ่งทุกอย่างมาเป็นของตน บรรดาความสุขทั้งทางกายและทางจิตใจ จนบางครั้งก็ลืมนึกถึงความเดือดร้อนของผู้อื่น แต่คนเราก็ไม่สามารถที่จะมีครบทั้งสองทางทุกคน มักขาดด้านใดด้านหนึ่งไปเสมอ เช่น เศรษฐีมีเงินทองมากมาย ทั้งพร้อมด้วยข้าทาสบริวาร นับว่ามีความสุขทางกาย แต่ก็ขาดความสุขทางจิตใจ เพราะกลัวคนมาแย่งเอาสมบัติของตนไป แต่มีคนอีกพวกหนึ่งที่ขาดทรัพย์สินสมบัติ ซึ่งเป็นเครื่องประกอบความสุขทางกาย แต่กลับสุขใจ

เด็กคนนี้และน้องของเขาขาดสิ่งที่มนุษย์ต้องการเกือบทุกอย่าง ที่นับว่าเป็นความสุขทางกาย แต่เขาทั้งสองก็มีความสุขใจ สุขที่เกิดจากความสงบ ถือเป็นส่วนที่ขาดแทนส่วนที่เขาขาดไปได้ ความสุขทางจิตใจนี้เป็นสิ่งที่มีค่าสูงยิ่ง ไม่สามารถซื้อหาได้ด้วยเงิน แม้จะมากมายจนเหลือคณานับ

ทุกคนควรแสวงหาความสุขทางจิตใจให้ได้ แล้วจะพ้นจากความทุกข์ โลก โกรธ หลง อย่างแท้จริง ดังคำกล่าวที่ว่า "สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี"

เดชพล ฉัตรโพธิ์ทอง

โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา

ความหวังของคนยาก

ข้าพเจ้าเป็นเด็กยากจนมากคนหนึ่ง มีบ้านเก่า ๆ หลังคามุงฟางมีรูมากมาย เวลาฝนตกน้ำก็ไหล เวลาแดดออกแสงก็ส่องลอคเข้ามา ผ่านหน้าต่างวบไบบาง สังกะสีบ้าง ตามแต่จะหาได้

ครอบครัวของข้าพเจ้า มี พ่อ แม่ ข้าพเจ้า และน้องอีก ๑ คน อาชีพหลักคือทำนา แต่เรามีเนื้อที่น้อย จึงทำให้ได้ผลผลิตน้อย พอประทังชีวิตไปได้มีหนึ่ง ๆ ถ้าปีใดฝนแล้ง หรือน้ำท่วม นาฉิม พืชต้องยืมเงินจากนายทุนซึ่งคิดดอกเบี้ยแพงมากไม่เห็นใจคนจนเลยเห็นแต่ประโยชน์ และความร่ำรวยของคนเป็นใหญ่

ถึงแม้ว่าครอบครัวของเราจะยากจนเพียงใด พ่อก็ยังอุตสาหงเสียดเสียให้ข้าพเจ้าเรียนหนังสือในโรงเรียนดี ๆ ข้าพเจ้าเคยถามพ่อว่า "ทำไมพ่อต้องส่งให้ผมเรียนหนังสือด้วยละ ผมอยากจะทำเงินแบบพวกเด็กๆ ข้างบ้านเราบ้าง" พ่อตอบว่า "พ่อต้องการให้เอ็งมีอนาคต เป็นเด็กดีของชาติบ้านเมือง โตขึ้นจะได้ทำงานช่วยชาติ เป็นเจ้าคนนายคน อยาไปเอาอย่างพวกเด็กข้างบ้าน คนที่ทำงานไม่สุจริตนั้นเป็นภาระของสังคม ทำให้ชาติมีปัญหายาก จำไว้นะ" แล้วพ่อก็หัวเราะอย่างอารมณ์ดีแล้วก็อุบหัวข้าพเจ้าตั้งหลายครั้ง ข้าพเจ้าได้คิดว่า ถึงแม้พ่อจะยากจนเงินทอง แต่ก็ยังมีความหวังจึงส่งผมไปเรียนหนังสือ พ่ออยากให้ผมมีอนาคต ผมจะตั้งใจเรียนหนังสืออย่างดี และผมก็รักพ่อรักแม่มากด้วย

ทินกนต์ โพธิ์มา

โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา

ความแห้งแล้งในชนบท

ชนบท เมื่อเลยฤดูฝนไปแล้วมีแต่ความแห้งแล้ง ผู้คนที่บ้านเขามาทำงานใน
กรุงเทพฯ จนหมู่บ้านเงียบเหงา ไม่ค่อยมีใครสนใจพัฒนาชนบทอย่างจริงจังทั้งที่ชนบท
เป็นแหล่งผลิตข้าวให้คนกินทั่วประเทศ

บ้านในชนบทส่วนใหญ่มีสภาพจะแห้งนี้ตั้งแต่ฤดูแล้ว คนไม่กล้าปลูกไม้มีใบ
พื้นดินแตกระแหง น้ำก็ไม่ค่อยมี เสื้อผ้าก็ไปคอยมีใส่ปะแล้วก็ปะอีก ชนบทนี้อยู่อย่าง
คือความยากจน เมื่อถึงฤดูหนาวก็ไม่มีเสื้อกันหนาวใส่ให้ความอบอุ่นแก่ร่างกาย เมื่อถึง
ฤดูฝนบ้านที่ทรุดโทรมก็กันฝนไม่ไค้ นำฝนหยดเปียกจนนอนไม่ไค้ แต่ชาวบ้านก็ตั้งใจจะทำ
ไรไถนมาได้ หลังจากตรากตรำจนถึงฤดูเก็บเกี่ยว เอาข้าวไปขายก็จะถูกพ่อค้ากดราคา
ไปตาม ๆ กัน ชาวบ้านก็ยิ่งจนลงไปกว่าเดิม จึงพากันหลังไถลไปทำงานในกรุงเทพฯ กัน
มากขึ้น

รัฐบาลจึงควรมีนโยบายช่วยชาวนาให้ชาวนาทำมาหากินอยู่ในถิ่นของตนอย่าง
มีความสุขไม่ต้องเขาไปหางานทำในเมือง การขายข้าวของชาวนาควรให้มีราคาสูง
ปัจจุบันมีการประกันราคาข้าวแล้ว มีการพัฒนาชนบท คนยากคนจนในชนบทคงจะตั้งใจที่ชนบท
จะไม่แห้งแล้งอีกต่อไป ประเทศเราก็จะมีข้าวกินตลอดไปไม่ต้องออกอวยาก

สุพิศ กิวิรักษ์

โรงเรียนชลบุรี "สุขบท"

จดหมายจากทองคำ

ถึงศักดิ์เพื่อนรัก

เราไม่ยอมรับภรรยาเท่าไรนัก แต่มันมีความจำเป็นจริงๆ เราอยู่ท่ามกลางความแห้งแล้ง บ้านก็ทรุดโทรมลงมาก นาที่นี้ไม่มีน้ำสักหยด แม้แต่ในทุ่งยังไม่ป็น้ำเลย เราและน้องต้องการน้ำและอาหาร พอเราไปรับจ้างทำงานในเมืองกลับมามันเมื่อไร เราถึงจะมีกิน เรามอบนายอย่างไม่อายเลยวามานของเราเวลานี้ไม่ใช่บ้านแต่มันเป็นกระท่อมข้างฝายานแตกเป็นรอย หลังคาถึกๆ มันพร้อมที่จะพังลงได้ทุกขณะ คนไม่สนใจใยดีกับคนที่เคยให้ร่มเงาแก่เรา มันมันไม่เหลือใบแม้แต่เพียงใบเดียว นกกาที่เคยอาศัยอยู่มากมาย มันก็บินไปหาที่อยู่ใหม่ ที่สมบูรณ์กว่าที่นี่ นกกามันเป็นสัตว์ยังรู้จักคิดมัน เราเป็นคนแท้ ๆ เราจะไม่ยอมอดตายอยู่ที่นี้หรอก แผนดินก็ร้อนระอุจนปลุกพืชชนิดใดก็ไม่ขึ้น ศักดิ์ นายศิกก็รู้แล้วกันว่าเราลำบากแค่ไหน ความเป็นอยู่ของครอบครัวเรามีแต่ทรุดลง เราจึงพยายามที่จะคิดหาทางที่ดีกว่านี้ เราเห็นว่านายเป็นเพื่อนที่ดีคนหนึ่ง และสามารถช่วยเหลือเราได้ จึงขอให้นายช่วยหางานในกรุงเทพฯ ให้เราหน่อยได้ไหม เราจะไม่ลืมบุญคุณของนายเลย เราหวังจะมีชีวิตที่ดีกว่านี้ นายคงเข้าใจจุดประสงค์ของเราดีนะ

รักเพื่อนเสมอ

โคม

โคม เกษมสานต์

โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา

จุดเ็นของสังกม

ชีวิตเป็นสิ่งที่มีความจริงหรือ คนจนอย่างผมมีเพียงเสื้อผืนหมอนใบ ชาวไร่ไม่มีจะกรอกหม้อ อุดมอกินมือ เราสองพี่น้องไชน้ำกลัวทองไปวัน ๆ เท่านั้น แล้วชีวิตจะมีค่าที่ตรงไหน คนร่ำรวยเขามีบ้านใหญ่โตมโหฬาร ส่วนผมมีบ้านเก่าโทรม หลังคามุงแฝก กันไต้แดดแดดพอนตาก็เปียกไปหมด ฝาบ้านเป็นไม้ฉำฉายุ ๆ เอาจมาปะ ๆ บัง ๆ ไร่พอรู้ว่า เป็นบ้าน กลางคืนก็มองเห็นดาวเห็นเดือน ผมมักนอนไม่คอยหลับเพราะความทิวโหยของมันรอนจอก ๆ จนต้องลุกขึ้นมาตักน้ำในตุ่มสี่แฉงอนใบเล็กที่ตั้งอยู่ตรงมุมบ้านเป็นประจำ ส่วนน้องนั้นยังเล็กนักจึงหลับไปควยความอนเพลีย

วันรุ่งขึ้นผมเอาน้องขึ้นหลัง เดินเข้าไปขอลานในตลาด เหมือนวันก่อน ๆ ที่ได้ ชาวบางเงินบาง ส่วนมากจะได้เป็นเงินวันละ ๑ - ๓ บาท พอซื้อข้าวเปลือกได้ ๑ ห่อ

"พี่หนูหิว..." เสียงน้องร้องควยความทิว เพราะตั้งแต่เช้ายังไม่ได้อะไร

"ออกทนหน่อยเถอะ เคี้ยวพี่จะหามาให้" ผมปลอบควยความเวทนา พลังเดินมุ่งหน้าเขาคตลาด หยุคหน้าร้านอาหารเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง

"คุณครับขอเศษข้าวไหม้สักจานเถอะครับ น้องผมทิว เราไม่ได้กินข้าวมาตั้งแต่วานนี้แล้ว" ผมขอความเมตตาจากเจ้าของร้านเสียงละหอย

"ไปขอข้างหน้าเถอะ ไอ้เด็กจรจัด" เขาตอบควยเสียงอันน่าสะพึงกลัว เราสองพี่น้องจึงต้องเดินซังเซท้อไป เพื่อหาข้าวใส่ท้องให้ยู่รอดไปอีกวัน นี้หรือชีวิต พระพรหมทานช่างลิขิตมาให้เผชิญชะตากรรม ไม่มีใครช่วยเหลือ มีแต่คนใจไม่ใส่ระกำทังนั้น นี้แหละจุดเ็นของสังกมมนุษย์

สมพงษ์ วงษ์บุปผา
โรงเรียนชลบุรี "สุขบท"

เรื่อง ขวานากัมพูเฝ้า

ดูขุนาวปีนี้อากาศหนาวจัดกว่าทุกปีที่ผ่านมาในชนบทก็เช่นกัน คำบดเล็ก ๆ ทางไกลจากความเจริญ ผู้คนส่วนใหญ่ในหมู่บ้านต่างก็ทำนาทำสวน ชาววันนี้อากาศหนาวหมอกลง ดูราวโพลน ในพื้นที่นาแดงเป็นมานปีคัมภีร์นาสีเขียวขจีไปหมด พอสายหมอกหมอกและความเย็นเริ่มจางหายไป เพราะพระอาทิตย์โคจรแสงสีทองจับขอบฟ้าลงมายังพื้นนา และเห็นสีเขียวขจีของคนขาว และน้ำในนาเป็นประกายระยิบระยับ ทองสีหนุ่มร่างใหญ่มีน้ำใจเมตตา กรุณาเดินแบกจอบ อีกมือหนึ่งก็ถือปืนโตขาว เดินฝ่าหมอกและแสงตะวันไปตามคันนา เพื่อจะตรงไปยังพื้นที่กำลังรอให้เขาเอาต้น ขาวไปปักดำ เมื่อทองสีเดินมาจนถึงพื้นที่นาของเขา ซึ่งมีประมาณ ๒ ไร่ เขาวางจอบและปืนโตขาวเพ่งมองพื้นที่ที่เต็มไปด้วยคนขาวเขียวขจี เป็นส่วนใหญ่ และเขาก็ภูมิใจในตัวของเขาและผืนนาของเขาที่อุตสาหกรรมมา พอกหมอกเริ่มจาง ทองสีก็เริ่มทำงานของเขาต่อ แบกจอบเดินไปควมหัวคันนา ปลูกอมาเขาก็เห็นงูเห่าใหญ่ตัวหนึ่ง นอนนิ่งอยู่บนหัวคันนาคันนี้ เพราะความเย็นทองสีก็นึกสงสารจึงเอายา ขาวมา คุมนงูตัวนั้นขึ้นมาเพื่อจะให้ความอบอุ่น พองูเคลื่อนไหวได้ก็ถักแขนของทองสี ทองสี ร้องควความเจ็บปวด และถึงแก่ความตายในที่สุด งูตัวนี้ก็เลื้อยหนีไปโดยไม่มีกลิ่นมูญญ ของทองสีเลย

ความข้านั้นเมื่อคิดเป็นสันดานแล้ว ก็จะไม่วันตายเปรียบเหมือน "กา" นั้น เป็นสัตว์ จะไม่สามารถเปลี่ยน "กา" นั้นให้เป็น "หงส์" ได้

พงษ์ศักดิ์ นันทวันช

โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา

เรื่อง ชาวนาทัญญา

ครั้งหนึ่งในฤดูหนาว ในไร่แห่งหนึ่งซึ่งเต็มไปด้วยความหนาวเย็นจับไปทั่วพื้นแผ่นดิน ทุกหย่อมหญ้า ปราศจากความอบอุ่น ดูเหมือนว่าดวงอาทิตย์ที่ฉายแสงลงมาจะไร้ความหมาย เอาเลยที่เดียว แต่นั่นก็ให้ตัวตัวหนึ่งแลมองดูมันมีเกล็ดสีนวล เคลือบวาววามสู้กับความหนาวของตนอยู่กับหญ้าซึ่งหาจะช่วยความหนาวเย็นลงไม่ มันชดโดยไม่กลัวเกรงภัยอันตรายที่จะคืบคลานมาเลยที่เดียว ณ ที่นั้น ก็มีชาวนาทัญญาเป็นผู้มีความเมตตาปราณีอยู่ในดวงใจก็เดินเข้ามาพบงูเห่าเข้า ก็เกิดความสงสารตัวนั้นอย่างจับใจ ทั้ง ๆ ที่กลัวความครุร้ายของมันแต่ความปราณีมีอำนาจเหนือสิ่งใดก็ตัดสินใจอุ้มงูเห่าตัวนั้นไว้ในอ้อมกอดด้วยความกรุณาที่มีต่อสัตว์โลกงูเห่าตัวนั้น เมื่อได้รับความอบอุ่นจากชาวนาทัญญาผู้นั้น ก็หาไม่ที่จะสำนึกในบุญคุณด้วยตัวเอง เป็นสัตว์ที่มีใจเหี้ยมโหดเป็นสันดานที่อยู่ในตัว ก็ตรงเข้าถกชาวนาทัญญาผู้นั้นสิ้นชีวิตไป ด้วยเหตุนี้เราจึงเห็นแล้วว่า คนชั่วนั้นไม่มีคำว่าเป็นบุญคุณต่อกัน แลก็ยังแสดงนิสัยชั่วให้ประจักษ์แก่สายตาอีกด้วย

อุทัย โทธินำแสง

โรงเรียนดัสสัมชัญศรีราชา

เรื่อง ชาวนาทิงงูเห่ายุคใหม่

กาลครั้งหนึ่ง มีชาวนาคนหนึ่ง เป็นธรรมชาติอยู่เองที่เขาเป็นชาวนาเขาก็เป็นคนรวยไม่ได้ นี่เป็นความจริงมาตั้งแต่สมัยโบราณกาลแล้ว แต่ถึงเขาจะจนก็ไม่ได้หมายความว่าเขาเป็นคนไม่ดี เขาเป็นคนดีมากกว่าคนที่เสีย

เช้าวันหนึ่ง เขาตื่นแต่เช้าออกมาขึ้นสูดอากาศบริสุทธิ์ เหม่อมองที่นาฝนใหญ่ซึ่งเขาทำอยู่เพลิน ๆ ทันใดนั้นเขาก็เหลือบไปเห็นงูเห่าตัวหนึ่ง คูทาหางมันกำลังจะแข็งตายด้วยความหนาวอยู่แล้ว ถ้าไม่ได้รับความอบอุ่นมันจะคงตายในไม่ช้าแน่... ด้วยความที่เขาเป็นคนดีเขาจึงรีบเข้าไปอุ้มงูเห่าขึ้นทันที โดยคิดว่าสักประเดี๋ยวจะจุดกองไฟให้มันนั่งพอให้หายหนาว ฝ่ายงูเห่าพอได้รับความอบอุ่นก็ค่อยฟื้นคืนร่างกายเริ่มเคลื่อนไหวได้ พอเห็นชาวนามันก็ก้มขี้น้ำที่แขนของเขาทันที ก่อนที่จะเลื้อยหนีไปปล่อยให้ชาวนาอนตายในที่ที่สุด

เรื่องที่ท่านได้อ่านผ่านมาแล้วนี้ เป็นนิทานที่เล่าต่อ ๆ กันมาเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องที่มีคติสอนใจดีมาก ใจได้ทุกยุคทุกสมัย แม้กระทั่งปัจจุบันนี้ ถ้าชาวนาเป็นความดี งูเห่าก็ถือความชั่ว ถ้าชาวนาคือชาวไทย งูเห่าก็คือ ฉวน ลาว และเขมร พวกผู้ลี้ภัยเหล่านี้สภากาที่ที่เขาเข้ามาในประเทศไทย ช่างนาสมเพชเวทนาเหลือเกิน ด้วยความมีมนุษยธรรม ไทยเราก็ตักใจจ่ายผู้อพยพลี้ภัยขึ้นตามชายแดนต่าง ๆ ให้อาหารพวกเขาจนได้รอดชีวิต และมีเรี่ยวแรงขึ้นมาบ้าง

แต่ แล ท่านทั้งหลาย ท่านเคยคิดกันบ้างหรือไม่ว่า สักวันหนึ่งพวกเขาเหล่านั้นอาจจะกลายเป็นงูเห่าเข้ากัดเราได้ ท่านเคยนึกบ้างไหมว่าในบรรดาคนเหล่านั้นอาจมีสายลับ มีจารชนปลอมปนเข้ามา ดังนั้นวิถีทางที่ดีที่สุดคือพยายามส่งเขาออกไปให้พ้นประเทศเราโดยเร็วที่สุด ไม่ว่าจะโดยทางใด อ ยารอช้า ไม่มีเวลาอีกแล้ว เราจะต้องรีบทำเสียก่อน ๆ ที่โชเวียตจะได้หัวเราะว่า เราได้บริวารเพิ่มขึ้นอีกประเทศหนึ่งแล้ว

เกชา อนันตกุล

โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา

ชีวิตของฉัน

บ้านของฉันเป็นกระท่อมโกโรโกโสหลังเล็ก ๆ จะยังมีพั้งแหล่ บุงหลังคาควย สังกะสีที่มั่วแรมั่วรั่ว ถึงมันจะอยู่ในสภาพอย่างไรมันก็เป็นที่พักหัวนอนของฉัน ยาย และน้องโตอย่างดี

ฉันอยู่กับยายมาตั้งแต่จำความได้ ไม่เคยเห็นหน้าพ่อแม่เลย ยายบอกว่าตั้งแต่พ่อแม่ไปกรุงเทพฯ นะไกลแค่นั้นพ่อแม่และแม่จึงไม่กลับมาสักที ยายทำนาในที่ดินแปลงเล็ก ๆ ใกล้เคียงบ้านที่เขาจากเศรษฐีคนหนึ่ง รายได้จากการทำนาแทบจะไม่เหลืออะไรเลยเพราะต้องจ่ายค่าเช่านา บางวันฉันต้องออกไปตกลำที่คลองข้าง ๆ บ้านเอามาเป็นอาหาร ซึ่งมันก็พอจะประทังชีวิตของเราสามคนไม่ให้หกลตายได้ เคี้ยวนี้ยายแก่มาทำงานไม่ค่อยไหว ฉันจึงต้องทำงานหนักขึ้น ไหนจะต้องเลี้ยงน้อง ไหนจะต้องดูแลยาย และหาคำอาหารมาเลี้ยงครอบครัว แต่ฟ้าดินก็ไม่เมตตา ชาวไฉนากำลังจะตายเพราะฝนแล้ง เศรษฐีผู้ซึ่งคนมาทวงค่าเช่านา เมื่อไม่มีเงินให้เขาก็ต้องกินที่นาไป

ชีวิตของฉันตั้งแต่เกิดมาไม่เคยรู้จักคำว่า "สบาย" พบแต่ความลำบาก เมื่อไหร่จะมีคนมาช่วยเหลือฉันและครอบครัว ฉันได้แต่นั่งคิด กว่าวันนั้นจะมาถึงฉันคงจะต้องอดตายเสียก่อนเป็นแน่ นี่หรือชีวิตของฉัน ทำไมพระพรหมไม่เข้าข้างฉันบ้างเลย

ขวัญรัก อุ่มสุข
โรงเรียนชลบุรี "สุขบท"

ชีวิตของผม

ชีวิตนั้นมีหลายแบบหลายรส ไม่เหมือนกัน ชีวิตของผมนั้นแทบจะพูดได้เต็มปากว่า มีแต่ทุกข์สุขไม่เคยมี บ้านผมอยู่ลึกเข้าไปทางอำเภอบ้านจาง สุพรรณบุรี ครอบครัวผมมีทั้งหมด ๔ คน คือ พ่อ แม่ ผม และน้องของผมอีกคน ก่อนที่ผมมีน้อง ๒ คน แต่ตายไปคนหนึ่ง เพราะเป็นไขป่าแล้วไม่มียารักษา พ่อผมมีอาชีพลาดสัตว์ หรือที่เขาเรียกกันว่า "พราน" นั้นแหละครับ แม่เป็นคนอยู่บ้านจัดเตรียมข้าวปลาอาหาร บางมื้อเราแทบไม่ได้กิน ต้องอดมื้อกินมื้อ เสื้อผ้าก็ขาดเก่าปะแล้วปะอีก บางครั้งผมส่งสารน้องจนบอกไม่ถูก นมก็ไม่กินต้องกินน้ำข้าว อาหารหลักของผมและน้องคือกล้วย บ้านผมนั้นตาฝนตกตองนั่งหนาวกันทั้งคืนทั้งวัน เพราะหลังคามันรั่ว ยิ่งตรงที่ผมนอนควยแล้วยิ่งรั่วมาก วันไหนโคลมพัดแรง บ้านก็โยก เหมือนกับว่าจะลอยไปคาบลม ถ้ามีพายุคงพังแน่ ๆ ผมอิจฉาพวกคนมีเงินจัง เขามีอาหารอุดมสมบูรณ์ มีเสื้อผ้าดี มีบ้านช่องใหญ่โต มีอะไร ๆ อีกหลายอย่างที่ผมไม่มี ผมอยากรู้เลยว่าทำไมเขาคีกว่าผม ซึ่งเป็นคนเหมือนกันกับเขา ทำไมจึงต้องมีความยากจน เพราะความยากจนมันทำให้ครอบครัวผมหิวโหย และยังไม่รู้ว่าวันพรุ่งนี้จะดีขึ้นหรือไม่

ฉัตรชัย สมบูรณ์วินิจ

โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา

ชีวิตในชนบท

ชนบทคือถิ่นที่อยู่ทางไกลความเจริญ มีทั้งคนยากคนจนและคนร่ำรวย แต่ส่วนใหญ่ชาวชนบทมักจะมีฐานะยากจนและถูกชักจูงใครง่าย ถ้าถูกชักจูงไปในทางที่ดีไป แต่ถ้าพวกเขาถูกชักจูงไปในทางเลวร้ายก็จะเป็นภัยต่อชาติบ้านเมืองได้

พวกข้าราชการไม่เข้าใจประชาชน หากัว เป็นเจ้านาย ผู้ก่อกองการรายคอมมิวนิสต์ มาชักจูงให้เขาเป็นพวก โดยสัญญาว่าเมื่อเป็นพวกเขาแล้วชาวบ้านต้องการอะไรก็จะได้ทั้งนั้น เมื่อพวกชาวบ้านถูกชักจูงมอดเขาก้เขารวมกับพวกนั้นโดยไม่รู้ตัวว่าเป็นพวกมอญทำลายประเทศ กว่าจะรู้ตัวก็สายเสียแล้ว จึงมีชาวอดมอญ ใดๆที่ผู้ก่อกองการรายออกนามอบตัวต่อทางราชการ เมื่อสอบสวนก็จะไล่คำตอบว่า "ถูกชักจูง"

ชีวิตในชนบทมีความสำคัญต่อประเทศมาก เพราะเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศ ฉะนั้นถ้าชนบทได้รับการศึกษาอย่างเพียงพอ ถึงจะมีพวกผู้ก่อกองการรายมาชักจูงก็จะมีไม่ถูกหลอก

เมื่อชนบทมีความสำคัญต่อบ้านเมืองมาก พวกข้าราชการควรเข้าใจประชาชน ทำให้พวกเขาเข้าใจว่าเขาไม่ได้ถูกหลอกทั้ง แม้วาเขาจะยากจน

จรุงวิทย์ กิริพิศลก
โรงเรียนชลบุรี "สุขบท"

เรื่อง ทะเลของเรา

โลก โลกที่เราอยู่อาศัยนี้ มีส่วนประกอบหลายชั้นเช่น โลกชั้นใน โลกชั้นพื้นผิว หรือเปลือกโลก และชั้นบรรยากาศ ฯลฯ ส่วนโลกชั้นพื้นผิวยังแบ่งออกเป็น ๔ ส่วน เป็นพื้นดิน ๑ ส่วน เป็นพื้นน้ำ ๓ ส่วน พื้นน้ำทั้ง ๓ ส่วนนี้ มนุษย์เรียกไปต่าง ๆ นานา ตามขนาด ตั้งแต่ อ่าว สระ ลำธาร แม่น้ำ จนถึงแหล่งใหญ่ที่สุดคือ มหาสมุทร

มหาสมุทรแบ่งออกเป็น ส่วนใหญ่ ๆ ได้ ๕ แห่ง คือ มหาสมุทรแปซิฟิก, อินเดียน, อารติก, แอนตาร์ติก และมหาสมุทรแอตแลนติก มหาสมุทรแต่ละแห่ง ประกอบด้วยทะเลเป็นจำนวนมาก ประเทศไทยของเราตั้งอยู่ในแถบทะเลจีนใต้ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของมหาสมุทรแปซิฟิก

ทะเลเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมาก นักปราชญ์โบราณกล่าวไว้ว่า "ทะเลเป็นแหล่งกำเนิดของทุกสิ่งทุกอย่างบนพื้นโลก" ซึ่งเป็นความจริงทุกสิ่งทุกอย่างล้วนมาจากทะเลทั้งสิ้น มนุษย์เราได้อาหาร น้ำดื่ม ไม้เรื่อและทรัพยากรที่มีประโยชน์มากมาย ทะเลของไทยเรายังก่อให้เกิดชายหาดที่สวยงามหลายแห่งอันเป็นแหล่งพักผ่อนหย่อนใจ และแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของโลก เช่น พัทยา และบางแสน

ปัจจุบันทะเลของเรากำลังจะกลายมาเป็นแหล่งโสโครก เพราะมีผู้มั่งคั่งนำสิ่งสกปรกอันเป็นอันตรายต่อสัตว์น้ำและมนุษย์ทั้งทางตรงและทางอ้อม ทั้งลงในแม่น้ำมากมาย ดังนั้นเราจึงควรช่วยกันดูแลรักษาทะเลของเราให้สวยงาม และมีประโยชน์ต่อไป

สมเกียรติ สีนุกษ์

โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา

เรื่อง เทียวทะเลกับความฝัน

วันนี้เป็นวันอาทิตย์ เป็นวันที่มีความสุขที่สุดของโป้ง เพราะคุณพ่อคุณแม่ของโป้ง สัญญาว่าจะพาโป้งและน้องปิกไปเที่ยวทะเลที่หัวหิน เกิดมาโป้งยังไม่เคยเห็นทะเลเลย โดแค่เห็นรูปภาพวน้ำทะเลมีสีฟ้าคราม หาดทรายสีน้ำตาลอ่อน ลมเย็น ๆ พัดอยู่เอื่อย ๆ สวยงามยิ่งนัก แหม โป้งอยากไปใจจะขาดอยู่แล้ว "ปิกได้เสื้อเสร็จหรือยังละ จะไปกินข้าว" ยังไม่ทันที่ปิกจะตอบ เสียงคุณแม่ก็ดังขึ้นมาก่อน "โป้งคุณน้องซีเสร็จหรือยัง แล้วลงมาทานข้าวไว ๆ เข้าเร็วไม่ทันรด"

เรานั่งรถไปคามทาง ผ่านป่ามากมาย ผ่านภูเขาเยอะแยะ เห็นคุณพ่อบอกว่า เราใกล้จะถึงแล้ว "โน้นโง่ลูกเห็นหาดทรายแล้ว" คุณพ่อบอกพร้อมกับบอกคนขับให้จอดรถ "เอาเอาของลงจากรถได้แล้ว เราจะลงตรงนี้" คุณแม่พูดพร้อมกับยื่นมือให้เราทั้งสองคน "หนูจะสร้างวังทรายให้พี่โป้งดู" ปิกพูด โป้ง เข้าห้วงยางลงไปเล่นน้ำ ส่วนปิกก็เดินทราย อยู่ชายหาด คุณพ่อคุณแม่เอาเสื้อมาปูนอนอยู่ที่โคนมะพร้าว "แม่คะหนูไปเล่นห้วงยางกับพี่โป้งนะ" ปิกบอกแม่ "เอาซิระวังตัวนะลูก" แม่บอก "โป้งคุณน้องควายนะ" คุณพ่อตะโกน สำทับอีกที "ครับผม" โป้งตอบยิ้ม ๆ "โอ้โฮพี่โป้ง คุณลุงคนนั้นซิ แกขึ้นเรือไปควายนะ" โป้งดูพร้อมกับคนเต็ม เพราะเพิ่งเคยเห็นเรือใบ "คุณนั้นซีพี่โป้งอะไรนะ" โป้งมองตามนิ้วที่ปิกชี้ แล้วก็ร้องขึ้นด้วยความตกใจ มันเหมือนกับโคนปลาดลาม "หนี่เร็วปิกปลาดลามมั้ง" โป้งพูดคร่ำคร่าะลิก พร้อมกับพาปิกหนีอย่างทะลิกทุเล ฉลามร้ายตัวนั้นเข้ามาพร้อมกับกั๊กที่แขนโป้ง "ช่วยด้วย" "อะไรกันตาโป้ง" คุณแม่พูดพร้อมกับเปิดประตูออกมา "ละเมออีกแล้ว" คุณแม่พูด "โป้งฝันไปหรือนี่" โป้งมองดูที่นอนอย่างงง ๆ "ลุกขึ้นแต่งตัวเร็วไปโรงเรียนไม่ทัน" คุณแม่พูดยิ้ม ๆ

. กับปนาท นาคะประสิทธิ์

โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา

เรื่อง ขรรษชาติ

ขรรษชาติเป็นสิ่งที่เราควรช่วยกันรักษา สงวนไว้ให้ลูกหลานได้ชม เพราะเดี๋ยวนี้มนุษย์เราส่วนใหญ่มักง่ายมากทำให้ขรรษชาติอันงดงามซึ่งพระเป็นเจ้าสร้างให้เรา เช่น หาดทรายบางแสน ปัจจุบันกลายเป็นหาดโคลน เต็มไปด้วยโคลนตมอันมีคิมิต และดูพลาสติกทุกขนาดทุกยี่ห้อ

วันนี้เป็นวันหยุด ฉันมักจะไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ ในต่างจังหวัด เพราะมีอากาศดีกว่าในตัวเมือง ซึ่งเต็มไปด้วยควันรถยนต์ และเสียงอันอึกทึกของคนกรุง ตั้งแต่ฉันมาถึงหาดทรายพัทยาแล้วรู้สึกว่ามันทำให้ฉันมีความสุขขึ้นมา ทำให้ฉันได้ขรรษชาติอันแท้จริงของโลก มีความสดชื่น สดุดีสุนาน และเบิกบาน จิตใจเราเริงแจ่มใส ฉันและเพื่อน ๆ มักนำหนังสือไปอ่านเตรียมสอมที่ชายหาดด้วยตอนเวลาเช้า ๆ ฉันและนิคเพื่อนรักก็จะลงไปเล่นน้ำทะเลอันเย็นเฉียบและใสสะอาดเป็นเวลานาน ๆ และไม่อยากจะขึ้นฝั่งเลย จนหนึ่งเดียวเรยจำใจขึ้นมาพักผ่อนโดยการอ่านหนังสือ พวกเราช่วยกันทิวข้อสอบที่นี้เสมอและทุกคนก็มักสอบได้ก็ด้วย

"ขรรษชาติช่วยให้เรามีความสุขทั้งทางกายและจิตใจ แต่มนุษย์บางคนกลับทำให้มันสกปรก" ฉันคิดเช่นนั้นเสมอ ๆ ตอนกลับรู้สึกเสียคายนึ่มาก แต่เมื่อรถของเราถึงบางแสน ฉันรู้สึกสะอิดสะเอียนในความงาม อันหมดจดของดูงพลาสติก ซึ่งลอยไปทั่วท้องทะเลอันค่าเมี่ยมของหาดทรายบางแสน ฉันรู้สึกว่าขรรษชาติอันหาได้ยากนี้ค่อย ๆ หมดไปจากโลกทุกวัน ๆ และมันก็มีส่วนทำให้มนุษย์เราปัจจุบันตายเร็วขึ้นเช่นกัน ฉันคิดแล้วก็สมน้ำหน้าตัวเอง ในไม่ช้ารถของเราก็กลับมาถึงตัวเมืองอันแออัดยัดเยียดด้วยผู้คนทุกชั้นวรรณะ ซึ่งแย่งกันทำมาหากินเพื่อเลี้ยงชีพ แย่งกันหาใจให้มีชีวิตอยู่รอด และฉันคิดว่าคงไม่นานมนุษย์เราก็คงจะแย่งกันตาย จนยมบาลโมโหน่ง ๆ

สมเจตน์ ประชากริช

โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา

นี่หรือชีวิต

เดือนห้า เป็นเดือนที่ร้อน และแห้งแล้งที่สุดในรอบปี สำหรับผมมันก็เป็นเดือนที่โหดร้ายที่สุดในชีวิต ผมจะไม่วันล้มว่าวันหนึ่งในเดือนนี้มันพรากพ่อของผมไป

พ่อเป็นชาวนาแต่ไม่เคยทำนามาสองสามปีแล้วเพราะนาไม่มีน้ำพอ ทุก ๆ วันพ่อจึงต้องเช่าป่าหาของป่าไปขายในเมือง ระยะทางจากบ้านผมไปตัวเมืองนั้นไกลโขอยู่ แต่ไม่มีรถวิ่งเลย แค่ถึงมีรถพอก็คงต้องหิ้วแบกหิ้วหอบของเดินไปเหมือนทุกวันนี้แหละ เพราะเราไม่มีเงิน

กลับจากขายของพ่อก็มักจะบ่นให้ฟังบ่อย ๆ ว่าชาวของทุกวันนี้มันแห้งเหลือเกิน หงของกินได้ ของกินไม่ได้ขึ้นราคาไปอีกเท่าตัว ของที่พ่อเอาไปขายจึงได้เงินไม่พอซื้อข้าวสารมาหุงกินเกินหนึ่งวันสักที ผมส่งสารพ่อเหลือเกิน วันใดไอ้แดงนอนหลับผมจึงออกไปซุกหัวเผือก หัวมัน มากินแทนข้าว ถ้าแม้อยู่ผมก็คงไม่ลำบากถึงเพียงนี้ แม่ทำงานเก่งและช่วยงานพ่อไ้มาก

วันหนึ่ง พ่อเอาของไปขายในเมืองแต่เช้า จนใกล้ค่ำแล้วพ่อก็ยังไม่กลับมาบ้าน ผมและเจ้าแดงเฝ้าชะเงอมองอยู่หน้าบ้านแต่ก็ยังไม่เห็นพ่อเดินมา น้องเริ่มงอแงเพราะความหิว ผมก็หิว หิวจนโหยเพราะตั้งแต่เช้ายังไม่ได้อะไรเลย ครั้นจะเดินไปหาของที่พ่อจะกินได้มาประทังไปก่อน เจ้าแดงก็ไม่ยอมอยู่ห่าง รอ ๆ อยู่สักพักก็เห็นผู้ใหญ่บ้านเดินมาผมรีบถามถึงพ่อ เขาอ้างอิงอยู่เดียวหนึ่งแล้วบอกว่า พ่อเป็นลมตาย ศพตั้งไว้ที่วัดในหมู่บ้านผมรีบพาน้องไปหาพ่อที่วัด เห็นร่างพ่อนอนนิ่ง พ่อทิ้งลูกไปแล้ว ผมจะอยู่กับใคร ผมร้องไห้จนเป็นลมอยู่ข้างพอนั่นเอง

นวลจันทร์ ลัดดากุล

โรงเรียนชลบุรี "สุขบท"

น้ำสวรรค์

น้ำทะเลที่มีอยู่ในโลกของเรานี้กว้างใหญ่ไพศาลมากเกินกว่ามนุษย์จะวัดได้ว่ามีกี่ลูกบาศก์ แต่เราสามารถคำนวณได้ความกว้างใหญ่ขนาดไหนโดยใช้วิทยาการเข้าช่วย หากโลกเราขาดน้ำทะเลแล้ว จะทำให้โลกปั่นป่วนสับสนวุ่นวายสักปานใดเราคงคิดคำนวณไม่ได้

ทะเลเป็นแหล่งสุดท้ายของชีวิตมนุษย์ เพราะในอนาคตสัตว์ที่อยู่บนพื้นดินจะถูกมนุษย์ฆ่าเพื่อเป็นอาหารจนหมด และเมื่ออาหารบนพื้นดินหมดแล้ว ทุกคนคงมองมาที่จุด "1" เดียวกันคือทะเลนั่นเอง

ทะเลนอกจากจะเป็นแหล่งอาหารสุดท้ายแล้ว ยังเป็นแหล่งที่ก่อกวนหยอนใจ สำหรับคนทุกยุคทุกสมัย เราสามารถทำอะไรหลาย ๆ อย่างได้จากทะเล เช่น เล่นน้ำ ตกปลา กระดานโต้คลื่น และอื่น ๆ อีกมากมายหลายชนิด

นอกจากนี้ทะเลยังเป็นที่เล่นกีฬาได้อย่างสนุกสนาน กีฬาช่วยให้ร่างกายแข็งแรง การเล่นกีฬาในทะเลมีอยู่หลายประเภท เช่น เรือ สกีนํ้า กระดานโต้คลื่น และว่ายน้ำ ในบางประเภทก็มีการจัดการแข่งขันกันในทุก ๆ ปี ทำให้ประชาชนที่ชอบในกีฬาพากันมาชุมนุมและเล่นกีฬากันอย่างสนุกสนาน

ประโยชน์ของทะเลนี้มีมากมายจนสุดแสนจะพรรณณาได้ แต่ทำไมมนุษย์ผู้มีความรู้ดี มีความเป็นอยู่ดีจึงไม่คิดถึงประโยชน์ กลับพากันทำให้น้ำทะเลเสีย เน่า เหม็น แล้วต่อไปในอนาคตลูกหลานของเราจะได้เห็นน้ำทะเลสีเขียวขม น้ำใส มองเห็นตัวปลา คลื่นที่ซัดฝั่งแล้วจางหายไป สัตว์น้ำในทะเลที่แหวกว่ายไปมา สาหร่ายทะเลที่ขึ้นเรียงรายตามซอกหินใต้น้ำ หินปะการังที่แผ่สาขากิ่งก้านใหญ่โตมโหฬาร และพระอาทิตย์ยามจะลับขอบฟ้าในฟากฝั่งทะเลคงไม่ได้เห็นเป็นแน่ เรามาช่วยกันรักษาทะเลให้คงสภาพเช่นนี้ให้นานที่สุดเถอะ

จิรวัดน์ ปานกลาง

โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา

+ + +
พ่อกับแม่จากอยู่ไหน

คนทุกคนที่เกิดมาจะต้องมีพ่อแม่กันทั้งนั้น แต่บางคนอาจจะไม่ได้อยู่กับพ่อแม่
เนื่องจากพ่อแม่ทิ้ง ตาย หรือหย่าร้างกัน

เด็ก ๆ ไม่ว่าจะอยู่แห่งใดก็ตามควรมีพ่อแม่ หรืออย่างน้อยก็ควรมี ปู่ย่าตายาย
หรือญาติคนอื่น ๆ คอยดูแล พ่อแม่ทุกคนควรจะรักลูกของตนเพราะลูกคือสมบัติล้ำค่า ที่พ่อแม่
ควรจะถนอมทะนุถนอมเลี้ยงดู และให้การศึกษาอบรม ถึงแม่จะยากจนก็ขอให้ลูกได้
เรียนหนังสือ ได้สั่งสอนให้เป็นคนดี การที่พ่อแม่ทิ้งลูกไปนั้น เป็นสิ่งที่ไม่ดี ลูกอาจตกทุกข์
ได้ยาก ต้องหาเลี้ยงตัวเอง เลี้ยงน้อง ไม่มีโอกาสเล่นสนุกเหมือนเด็กที่พร้อมพพร้อมแม่
พ่อแม่จะต้องคิดให้ดี จะทิ้งลูกก็จะต้องแน่ใจว่าลูกตัวเองอยู่ในที่ที่ดี มีที่อยู่อาศัย มีชีเป็นเด็ก
จริงจังอยู่ตามข้างถนน ต้องลักกินขโมยกินไปวันหนึ่ง ๆ และมีแต่คนรังเกียจ มิฉะนั้นแล้ววัน
หนึ่งคุณอาจจะได้พบว่า เด็กจริงจังคนนั้นคือลูกหลานของคุณ คุณจะกลายยอมรับหรือ คุณจะต้อง
อับอายต่อสายตาของคนในสังคมเดียวกัน ถ้าปัญหาที่เกิดขึ้นกับคุณจะทำอย่างไร

ดังนั้นพ่อแม่ทุกคนจึงไม่ควรทิ้งลูกของตนไม่ว่าจะยากแค่ไหนจนอย่างไรก็ไม่ควรทิ้ง
ลูกไว้กับคนอื่น เพราะเด็ก ๆ จะได้รับความอบอุ่นจากพ่อแม่เท่านั้นมิใช่จากคนอื่น

พวงเพชร พูลสวัสดิ์
โรงเรียนชลบุรี "สุขบท"

เรื่อง รายงานทานยม

ผมชื่อสุกครับ ผมเป็นชาวนามาโดยกำเนิด เป็นกระดูกสันหลังของชาติ ตั้งแต่สมัย ปู่ ย่า ตา ยาย พ่อและแม่ของผมมาแล้ว บรรพบุรุษของผมอยู่ที่อยุธยา ซึ่งก็รวมทั้งผมด้วย มรดกของผมที่ได้รับจากพ่อและแม่คือนา เป็นนาผืนเล็ก ๆ เพียงไม่กี่ไร่ แต่ผมคิดว่าเพราะนาผืนนี้ทำให้ผมมีชีวิตอยู่รอดมาโดยตลอด คนทำนาที่ไม่มีความรู้อย่างผม ถ้าขาดที่นาที่จะทำกินเสียแล้วละก็ เหมือนกับขาดมือขาดเท้าที่เดียวละ ที่ติด ๆ กัน ที่นาของผม นั่นเองก็เป็นที่นาของป้าแยมตัวของป้าแยมคือลุงแซม แยกเสียไปตั้งแต่ ๓ ปี ก่อนแล้ว ป้าแยมจึงต้องเลี้ยงลูกสาวคนเดียวของแกไว้ ชื่อว่า ละออง ครับ ผมรู้จักกับ ละออง เมื่อหลายปีมาแล้ว ตั้งแต่ลุงแซมยังไม่ตาย เรารู้จักกันเมื่อตอนมีไหมทำงานวัดประจำหมู่บ้าน ตั้งแต่บัดนั้นมาเราก็เริ่มรักกัน ซึ่งป้าแยมก็ไม่ได้ขัดขวางคงจะเป็นเพราะว่าผมเป็นคนขยันทำมาหากินกระมัง ราวอีก ๒ เดือน พ่อพันธุคุณาวนี้ ผมกับละอองก็แต่งงานกัน ระยะเวลาที่ผมมีความสุขที่สุด จนคิดว่าไม่มีใครมีความสุขเท่าผมอีกแล้ว วันนั้นผมคิดถึงเธอมาก ผมเลยเค้นคันทนาของผมตรงไปยังบ้านของป้าแยม เพื่อไปพบกับคนรัก ผมมองตรงไปข้างหน้า มองเห็นคนตาลคอนตนแล้ว ถัดจากคนตาลซึ่งมี ๒ คนนั้นแล้วก็ยังเป็นบ้านของป้าแยม ซึ่งห่างไปเพียง ๒ เส้นเท่านั้น ผมเดินมาถึงโคคนตาลแล้วแต่เอะ ที่โคคนตาลนั้นผมเห็นงูเห่าตัวหนึ่งนอนชคอยู่ ท่าทางมันคงจะบาดเจ็บ จะเป็นควยคราวถึงคากของผมกระมัง จึงทำให้ผมสงสารมัน ผมเอื้อมมือหมายจะช่วยเหลือมัน แก่มันคงจะคิดว่าผมจะทำร้ายมัน มันจึงถกผมเข้าที่แขน ผมร้องโอยขึ้นสุดเสียง แล้วผมก็ล้มลงสำนักสุดท้ายของผม ผมเห็นละอองเป็นลมข้างกายของผม นี่เป็นรายงานของผมที่ต้องทำส่งทานยมราช เกี่ยวกับความตายของผม

สาธิต อำไพ

โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา

เรื่องหัวใจ

ใจเป็นเด็กชายคนหนึ่งที่เกิดในดินแดนแสนแห้งแล้งแห่งหนึ่งของภาคอีสาน พ่อ ลืมตาสู่อากาศโลกเขาก็ต้องต่อสู้กับความอดอยากหิวโหยตลอดมา พ่อและแม่ของใจเป็นชาวนาที่ ยากจนจนแทบ ไม่มีที่นาของตนเองต้องเช่าเขาเช่าทำ เมื่อไถข้าวจึงถูกเจ้าของนาหักค่าเช่า ไปกว่าครึ่ง ครอบครัวยังใจจึงยากจนอยู่เช่นเดิม ครั้นจะหันไปประกอบอาชีพอื่น ก็ไม่มี ความรู้ความอื่น ๆ เลย

ทุกวันใจตื่นแต่เช้า กินข้าว แล้วออกไปช่วยพ่อแม่ทำนา แต่ถ้าวินิจฉัยงานนามี น้อยใจก็มักจะออกไปเลี้ยงควาย หรือบางทีก็อยู่บ้านดูแลน้องคนเล็ก

บ้านของใจเป็นเรือนหลังเล็ก ๆ มุงสังกะสีเก่า ๆ ทุตรุกโทรมเต็มที ข้างใน บ้านมีอยู่ห้องเดียวที่ใช้ไถสารพัดประโยชน์ รอบ ๆ บ้านต้นไม้เกือบตายแล้วเพราะความ ร้อนและความแห้งแล้ง นาผืนเล็กใกล้ ๆ บ้านคือที่ทำกินของครอบครัว ใจอยากมีบ้านที่ ดีกว่านี้ แต่ดูจะไม่สมหวังเสียแล้ว

ใจไม่เคยไปโรงเรียน ไม่เคยรู้เรื่องโรงเรียน หนังสือสักตัวก็ไม่กระดิกหู ไม่ ใจใจ ใจเป็นเด็กฉลาดเพียงแต่ขาดโอกาสเท่านั้น ใจรู้วิธีการทำนาอย่างดี แต่ใจไม่ยอม เป็นชาวนาเหมือนพ่อแม่ ไม่อยากเจ็บแค้นอย่างพ่อแม่เมื่อเวลาเจ้าของนามาทวงข้าวที่เป็น ค่าเช่านา สีหน้าพ่อตอนนั้นไม่ดีเลย

พ่อเคยเล่าให้ฟังว่าคนในเมืองนั้นเขาอยู่ดีกินดี มีบ้านใหญ่ ๆ อาหารการกิน บริบูรณ์ และไม่ต้องทำนา ใจอยากเป็นอย่างนั้นบ้าง แต่คงไม่มีทางเป็นไปได้ ไม่มีใครรู้ ว่าอนาคตของใจและน้องจะเป็นอย่างไร

เกชา อนันตกุล

โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา

สังคม

สังคมมีแต่ความแตกต่าง ในด้านความเป็นอยู่ และความคิด ความร่ำรวย ความยากจน ความเห็นแก่ตัว มีปรากฏอยู่แทบทุกมุมของสังคม

ความจนเป็นสาเหตุหนึ่งที่แบ่งแยกคนออกจากกัน คนจนไม่ได้รับความยุติธรรมเท่าที่เขาควรจะได้รับ สังคมรังเกียจทอดทิ้งเขา ทั้งที่เป็นคนเหมือนกันแต่พวกเขาต้องลำบากยากแค้น และต้องพยายามทุกวิถีทางที่จะทำให้ชีวิตอยู่รอด บางครั้งก็ต้องทำในสิ่งที่ผิดกฎหมายบ้านเมืองแต่พวกเขาต้องทำ เพราะมีลูกเมียรอคอยอยู่ที่บ้านอย่างมีความหวังที่จริงแล้ว คนพวกนี้ไม่ผิด แต่ผู้ผิดคือสังคม สังคมจอมปลอมที่มีแต่การสวมหน้ากากเข้าหากัน มีแต่การเอาวัดเอาเปรียบกัน ต่างคนต่างไม่ไว้วางใจกัน

คนที่เรียกตนเองว่าเป็นผู้ดี เป็นผู้มีอำนาจ อยู่ในสังคมชั้นสูงจะต้องเป็นผู้แก้ปัญหาหนี้ โดยแก้ที่ต้นเหตุมิใช่แก้ที่ปลายเหตุเหมือนที่เป็นมา ปัญหา และความวุ่นวายที่เกิดขึ้นนั้นจะลงโทษผู้กระทำผิดฝ่ายเดียว แล้วรวมกันประณามว่าเขาชั่วไม่ได้

สังคมจะต้องมีส่วนรับผิดชอบบ้าง เพราะพวกเขาเปรียบเหมือนเด็กหัดเดิน เมื่อเกิดล้ม สังคมก็ควรจะช่วยพยุงเขาขึ้นมาใหม่ แล้วฝึกหัดการเดินที่ถูกต้องวิธีให้

พงษ์ศักดิ์ นันทวนิช

โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา

โอ.. ความเมตตาอยู่ที่ไหน

ชีวิตของคนเรามีทั้งความร่ำรวย พอมือพอกิน และยากจนแร้นแค้น บางคนอยู่บ้านใหญ่โตมโหฬารราวกับราชวัง แต่บางคนกลับอยู่บ้านโกโรโกโส ฉันเป็นคนหนึ่งในจำพวกหลังนี้

ฉันเป็นคนยากจน อยู่ในบ้านที่แสน เกาจะพังมีพังเหลืออยู่แล้วแต่ฉันก็ต้องออกทนอยู่ต่อไป ไม่ออกไหนหรือฉันก็ไม่มีที่ซุกหัวนอนเท่านั้นเอง ฉันอยู่กับแม่ที่แก่ชรามากแล้ว พ่อไปไหนฉันก็ไม่รู้ ฉันยังมีน้องชายอีกคนหนึ่งด้วย ฉันรักน้องมากแต่ฉันก็ไม่มีอะไรจะมอบให้น้องนอกจากความรักและความเป็นห่วงเท่านั้น

ทุกวันฉันต้องออกไปขอทาน ขอความเมตตาแล้วรอกูว่าใคร เขาจะหยอดสตางค์ สัก ๕๐ สตางค์ หรือเท่าไรก็ได้ ไล่ลงในภาชนะตรงหน้าฉันนี้ แกกมีน้อยนัก ฉันหาเงินได้เท่าไรก็ซื้อข้าวมาให้แม่และน้อง วันใดหาเงินได้น้อยวันนั้นฉันก็จะไม่ไถกินข้าว ฉันเคยแหวะคู่มือที่หน้าของร้านค้าแห่งหนึ่ง มีรายการบริจาคทรัพย์สินแก่คนยากจน ฉันคิดว่าวันหนึ่งฉันคงไถบาง แต่ก็เพียงความคิดเท่านั้น เพราะความจริงฉันก็ยังต้องขอทานอยู่ทุกวัน

โปรด..เมตตา โปรด..กรุณา และโปรดเห็นใจฉันบ้าง ช่วยสงเคราะห์ฉัน และครอบครัวสักหน่อย ฉันอาจจะต้องอดตายในวันใดวันหนึ่ง ความเมตตาอยู่ที่ไหน ฉันคิดถึงมันเหลือเกิน

บุศรา พิพัฒน์วิธชา
โรงเรียนชลบุรี "สุขบท"

กองพัน ๗๘

พวกเราหนีมาจากจีนแผ่นดินใหญ่ท่ามกลางเสียงระเบิด และเสียงปืน เราเป็นพวกจีนเสรี ที่ต่อสู้เพื่ออิสรภาพ แต่ต้องนายแพทย์จีนคอมมิวนิสต์ ต้องสูญเสียกองทัพอันต่อสู้กับความหนาวเหน็บและความอดอยากยากแค้น เราต้องหลบหนีเดินป่ามาเป็นเวลาแรมปี มีปืนเพียงคนละกระบอก พวกเราคนหนึ่งเหยียบกับระเบิดวางระเบิด เราอพยพเข้ามาถึงเขตชายแดนของประเทศไทย มีคนไทยบางพวกช่วยรักษาเยียวยาพวกเราที่เจ็บป่วย น้ำตาของเราไหลนองเพราะชาวตั้งใจในน้ำใจคนไทย

กัมปะนาท นาคะประสิทธิ์

กมล เคชะวรบท

โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา

ความสิ้นชาติ

การสิ้นชาติ เป็นการสูญเสียอันใหญ่หลวง ต้องอพยพหลบหนีจากบ้านเกิดเมืองนอน ต้องบุกป่าฝ่าดงหนีพวกข้าศึกที่มารุกรานบ้านเมือง ต้องอด ๆ อยาก ๆ ลำบากลำบาก และเจ็บป่วยล้มตายดูจไปไม่ร่วง ข้าศึกเข้ามาในบ้านเมือง ประชาชนทางคนก็ถือปืนออกต่อสู้เพื่อป้องกันบ้านเมืองไม่ให้ตกเป็นของชาติอื่นที่จะ เข้ามายึดครอง บางคนก็หลบหนีไปอยู่ต่างประเทศ เพื่อความปลอดภัย ทหารและตำรวจชายแดน เป็นบุคคลที่น่าเห็นใจที่สุดที่ต้องนอกกลางคืนกินกลางทราย จับปืนต่อสู้ป้องกันแผ่นดินไทย ครั้นเมื่อเสียชีวิต ญาติพี่น้องก็ต้องเสียใจเป็นอย่างมาก

ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่าการสิ้นชาติเป็นการสูญเสียอย่างมหาศาล

สุพิศ ศิริวิรักษ์, วราวุฒิ สุขแจ่ม

โรงเรียนชลบุรี "สุขบท"

วีรของชาติ

ในป่าทึบแห่งหนึ่งเต็มไปด้วยผู้ก่อการร้าย เต็มไปด้วยกับระเบิด และอันตราย นานาประการ คนกลุ่มหนึ่ง กำลังเคลื่อนไปทางเหนืออย่างช้า ๆ ระเบิดระวิงและหวาดระแวง พวกเขามาเที่ยวกันหรือ หามิได้ พวกเขามาเพื่อเป็นผู้คุมครองคนทั้งประเทศ แต่กฎหมายพวกเขาตอนนั้นล้าหลังเกินไป และยังมีผู้บากเจ็บอีกด้วย แม้เวลาผ่านไป พวกเขาก็ยังคงหลบเร้นกายหนีชาติศึก และหนาวเย็นเหลือเกินแม้กระทั่งเวลานอน พวกเขาต้องนอนกอดปืน เขาทำเพื่อใคร และพวกเขาเหล่านั้นได้อะไรตอบแทนกับการกระทำบ้าง นอกจาก เลือดและน้ำตา พวกเราแนวหลังจะไม่ช่วยเหลือพวกเขาโดยสละทรัพย์สิน หรือสิ่งของ เพื่อแสดงน้ำใจต่อผู้ที่สละชีพเพื่อชาติบ้างหรือ

คนซีร์ เชมาริทัศน์, กมล พิมมานพ
โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา

สงคราม

สงครามเป็นสิ่งที่น่ากลัวมาในัจจุบัน ทุกชาติทุกภาษาต่างก็พยายามทำให้เกิดสันติภาพในโลก มีแต่เพียงชาติมหาอำนาจบางประเทศเท่านั้นพยายามยึดครองโลก ด้วยการเพิ่มกำลังอาวุธ ซึ่งร้ายแรงมากในัจจุบัน

สงครามทำให้มนุษย์เราอดอยาก แร่นแค้น ซากที่ท่ามาหากิน และไม่มีความสุข ทำให้ พ่อ แม่ ถูกแยกจากกัน มีแต่คำว่า ตายกับตายเท่านั้น ชาวที่มีความทารุณ โหดร้ายมาก ผู้ชนะก็โลดเข่าฟัน ยิ่งควยเป็นอวัยวะ แมงมัน และพยายามฆ่าทุกชีวิตที่ขวางหน้า ไม่ว่าเด็ก คนแก่ หรือผู้หญิง ส่วนใหญ่ก็จะถูกยิง หรือระเบิดของฝ่ายตรงข้าม ที่เหลือก็ต้องหนีไปอยู่ที่ ๆ ปลอดภัย

สงครามทำให้สิ้นชาติไคตันที เช่น เขมร ลาว ซึ่งหลังสงครามได้สร้างปัญหาการอพยพทางการเมือง ต้องพึ่งชาติอื่นอาศัยอยู่ ทำให้บางคนถึงตาย ผลสุดท้ายของสงครามก็เหลือไว้แต่เพียง น้ำตา และซากศพ

สมเจตน์ ประชากริธ, ปณิธาน เสือทองคำ
โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา

ข่าว... พิษเศรษฐกิจที่ถูกลืม

เริ่มงานพิเศษวันแรกของฉัน นั่นก็คือล้างจาน เพราะคุณแม่บอกว่าฉันโตพอที่จะช่วยกันทำหน้าที่อย่างนี้ได้แล้ว ฉันตนฉันจะต้องกวาดเศษข้าวและ เศษอาหารทิ้งก่อนที่จะลงมือล้างจาน แต่เศษข้าว... จากสี่จานรวมกันนี้ลืมนำให้ฉันเริ่มตึก เพราะเศษข้าวที่เหลืออยู่จำนวนนั้นมากพอที่จะประทังความหิวโหยของใครสักคนหนึ่ง ได้อย่างเพียงพอ... โห... ชาวซึ่งถูกระงับหลังของวาทิเขาจุดสำหยาขามผลึคออกมาควยหยาดเหงื่อแรงงาน ท่ามกลางไอรอนระอุของเปลวแดด และบางครั้งมันปนควยหยาดน้ำตาของเขาอีกหลายคน แต่เมื่อเช้าเหล่านี้ก็ดับถูกทิ้งอย่างไรประโยชน์... นี่เพียงหนึ่งมือในครอบครัวของฉันเท่านั้น แต่ตาทางประเทศเลา ประชากรตั้ง ๔๕ ล้านคน ฉันคิดว่าในวันหนึ่ง ๆ ข้าวคงจะถูกทิ้งไปอย่างไรค่าประมาณหลายร้อยกิโลกรัมทีเดียว... อนิจจา ชาวที่ทุก ๆ คนรูควาเป็นพิษเศรษฐกิจของประเทศที่สำคัญ แต่ทุกคนแม่แต่ตัวฉันเองก็กำลังมองข้ามคุณค่าและประโยชน์ของมัน... ฉันหวังว่าคงไม่หายไปนะที่จะกลับใจ...

"โอ้อ้อ ทำไมลูกฉันกินจุจิงนะวันนี้" แม่ฉันพูดกระเซ้าเล่น ฉันยิ้มขณะที่เกี่ยวข้องกับข้าวแกมตุย ๆ "น่ากลัวแกงมีสมันไกคงจะอร่อยกระมัง เห็นวันนี้ลูกพอทานข้าวไคมากเป็นพิเศษ" ฉันยิ้มอีกตามเคย "พอจะไม่ถามบ้าง เหรอคะว่าใครแกงมีสมันไก" ที่ฉันถามคุณพ่ออย่างค่อนข้างทะเล้น ทำให้พวกเราหัวเราะกันอย่างขมขื่น เพราะทุกคนรูอยู่เลวว่าฉันเป็นคนจุดสำหคางตำราพลางแกงพลาง กว่าจะเสร็จไคก็แสนจะหุลักทุเดเต็มทน "อร่อยไหมจ๊ะ" ที่ฉันหันมาถามฉันอย่างภูมิใจ ฉันก็พยักหน้าหงิกแทนคำคอบว่า "อร่อย" เพราะฉันไม่ยอมทำให้พี่ของฉันเสียกำลังใจที่จุดสำหทำอย่างเต็มที่ ฉันเห็นพี่ยิ้มแก้มแทบปริ... แหมตอนนั้นฉันอยากบอกที่เหลือเกินว่า ความจริงฉันกินข้าววันนี้ไม่ไช เพราะแกงมีสมันอร่อยหรอก แต่เพราะฉันอยากไชคุณค่าของข้าวไคเป็นประโยชน์มากที่ผู้คนันต่างหาก

"ขอลึก"

คนกวาดถนน

ชีวิตคนเราไม่แน่นอนแล้วแต่ใครเกิดมายากดีมีจน ไม่ว่าจะเป็นคนกวาดถนน
พ่อค้า แม่ค้า แด่ตาตุนโคให้คนให้เป็นประโยชน์แก่บ้านเมืองแล้ว บุคคลนั้นก็ใคร่ชื่อว่าเป็น
ผู้ที่มีความสำคัญต่อบ้านเมืองคนหนึ่ง คนคนนั้นจะต้องมีความอดทนต้องไม่สนใจว่าใครจะ
กล่าวถ้อยอย่างไรหรือจะสรรเสริญใคร ๆ ทั้งสิ้น

ทุกเช้าฉันต้องไปรอขึ้นรถโรงเรียน ฉันเห็นคนเดินผ่านไปผ่านมาหลายคน และมี
คนอยู่คนหนึ่งซึ่งมักจะมาก่อนฉันทุกวัน เขามีรถเข็น ไม่กวาด กระจกข้าว กระจกน้ำ เขา
แต่งตัวเหมือนคนทั่วไปก็ก้มหน้าก้มตา สวมรองเท้าบูท ใส่เสื้อแขนยาว สวมหมวก เขายืน
ก็คือ ป้าผู้เป็นคนกวาดถนนนั่นเอง คนกวาดถนนมีโชคร้ายที่ต่ำต้อยที่เราจะดูถูก ฉันมีความ
รู้สึกคันคันที่เห็นคนกวาดถนนกวาดถนนให้สะอาดไม่ให้ถนนต้องสกปรก ซึ่งคนกวาดถนนทำ
งานนี้ไม่มีเงิน สี่หน้าของเขาข้อมืออยู่เสมอ กนที่นำละอายนี่คือผู้ที่ทิ้งสิ่งของ เศษกระดาษลง
บนถนนซึ่งทำให้ถนนสกปรกไม่น่าดู คนกวาดถนนเหล่านี้แม้จะมีความรู้น้อยและยากจน แต่
เขาก็พอใจในชีวิตซึ่งเขาคิดว่าใครก็ตามให้เขาเป็นประโยชน์ต่อบ้านเมืองมากกว่าคนที่มีความรู้
สูงบางคนเสียอีก ดังนั้นฉันอยากให้เป็นเพื่อนทั้งหลายช่วยกันอย่าทิ้งเศษกระดาษตามท้องถนน
อันจะทำให้บ้านเมืองสกปรกไม่น่าดู ไม่ควรดูถูกคนเหล่านี้ ควรจะเห็นคุณค่าของคนกวาด
ถนนนี้ให้มาก

ใจทิพย์ ทรงวศิน

โรงเรียนสตรีวิทยา

คัดลอกเรื่องจากภาพ "สตรีสาร" (มกราคม ๒๕๒๒) : ภาคพิเศษ

ความฝันของหนิง

หนิงเป็นลูกคนเดียวของพ่อและแม่ จึงเป็นที่รักใคร่มาก แต่หนิงไม่มีความสุข เพราะพ่อและแม่ไม่ค่อยมีเวลาให้กับหนิงเลย วัน ๆ ทุ่มไปทำแต่งงาน ทำให้หนิงเหงา ค้างวันหนึ่งหนิงจึงไปเดินเล่นคนเดียวในป่า หนิงเดินไปเรื่อย ๆ หนิงมีความสุขมาก หนิงนั่งลงใต้ต้นไม้ต้นหนึ่งนั่งมองดูต้นไม้ ดอกไม้ และแมลง หนิงเห็นผีเสื้อลงมาเกาะ ดอกไม้และกินน้ำหวานอย่างอโรย หนิงนั่งคิดจนเพลิน หนิงคิดว่าตัวเองเป็นผีเสื้อแสนสวย มีปีกที่สวยงาม บินไปเที่ยวทั่วโลก เห็นบ้านเมือง และสิ่งที่สวยงามเต็มไปหมด ใต้กินน้ำหวานที่แสนอโรย ใต้เห็นดอกไม้บานาชนิดที่หนิงไม่เคยเห็น หนิงนั่งคิดสิ่งต่าง ๆ อยู่นาน จนกระทั่งหนิงได้ยินเสียงแม่เรียก แม่คงกลับจากทำงานแล้ว หนิงสะดุ้งตื่นจากความฝันที่เหม่ออยู่ยาวนาน และเมื่อมองไปรอบ ๆ ตัว หนิงก็รู้ว่านั่นเป็นความนึกคิดเท่านั้น เพราะถึงอย่างไรหนิงก็ยังเป็นหนิงตามเดิม

วรรณุช วัคศรีสวัสดิ์

โรงเรียนเซนต์ปอลคอนแวนต์ ชลบุรี

"แต่งเรื่องจากภาพ" ศศิวิสาร (สิงหาคม ๒๕๒๒) : ภาคพิเศษ

ปีศาจในคราวแม่ชี

คิณมีรูปร่างเหมือนนางแบบ คิณชอบอารมณ์สีชาวมากที่สุด แต่จิตใจของคิณมีใครชาววิสุทธินี่เหมือนกันอารมณ์ที่คิณสวามีนั่นเลย คิณทำความเคียดกรอนให้แก่มวลมนุษย์อย่างมหันต์

คนบางคนเข้าใจผิดว่าคิณให้คนแก่พวกเขา เมื่อเขาได้รู้จักคุ้นเคยกับคิณและเพื่อน ๆ ของคิณ เขาก็คิดว่าคิณและเพื่อน ๆ ช่วยทำให้เขารู้สึกสบาย สมองปลอดโปร่ง และช่วยนำคิณทุกข้อให้เขา ที่เขาคิดเช่นนั้นเพราะอุปาทาน เพราะตัวคิณเองนั้นรู้ว่าไม่ได้ทำประโยชน์ให้กับเขาเลย เหตุใดเล่าเขาจึงเข้าใจว่าคิณและเพื่อน ๆ เป็นเพื่อนที่ดีของเขาก็ไม่ทราบ เขานำเงินมาทุ่มเทให้คิณโดยไร้เหตุผล เมื่อพวกเขาถลำตัวมาใกล้ชิดกับคิณนาน ๆ เขา เขาก็มีอาการ ตาแห้งนัยน์ตาแดง ตามัว คอแห้ง เสียงแหบ ปากซีดเป็นคราวเหลือ่ การไถ่กลืน-รุกรสเสียไป หลอดลมอักเสบ จุกลมในปอดพอง เป็นมะเร็งในปอด โรคหัวใจ ตลอดจนเป็นผลร้ายต่อบุตรในครรภ์อีกด้วย สิ่งเหล่านี้เกิดจากตัวคิณทั้งนั้น มันเกิดจากลมหายใจจากอารมณ์สีชาวมวิสุทธินี่ และสารบางชนิดในตัวของคิณ ผู้ที่ชอบคิณมีทั้งชายหญิง เมื่อเขาต้องการคิณ เขาก็เรียกคิณมาจากสำนักต่าง ๆ สมาคมแพทย์หลายแห่งกล่าวประชามโทษคิณอย่างหนัก และชักชวนไม่ให้ประชาชนมายุ่งเกี่ยวกับคิณก็ไม่สำเร็จ เพราะแม่แต่แพทย์เองก็ยังไม่ยอมห่างจากคิณ

คิณขอเตือนใหญ่ที่เกลียดชังกับคิณ จงออกให้ห่างจากคิณไปให้ไกลแสนไกล อย่านิยมชมชอบคิณอีกเลย คิณไม่ได้ให้คุณแก่พวกท่านแม่แต่นอย พดุงกิจการของคิณที่กล่าวมาจึงคล้ายกับว่าอาศัยปราบแม่ชีอันวิสุทธินี่หลอกลวงประชาชนให้หลงผิด คิณควรเรียกตัวเองว่าปีศาจมากกว่า ขอเตือนซ้ำอีกครั้งว่าจงหนีไป...ให้ไกล...แสนไกล...จากตัวคิณให้มากที่สุด เพื่อความปลอดภัยของพวกท่านทุกคน แต่ถ้านานยังไม่เชื่อ อยากจะพบคิณและเพื่อน ๆ ก็จะไปพบได้ที่สำนักงานใหญ่ หรือคามสาขาทั่วราชอาณาจักร เช่น สำนักงานสายฝน สำนักงานเกล็ดทอง สำนักงานรวงทอง สำนักงานสามิต ฯลฯ ท่านผู้อ่านคงทราบแล้วว่าคิณคืออะไร คิณคือบุหรินนั่นเอง

ค.ช.พิทักษ์ ทองพาศรี

โรงเรียนเขมรศึกษา

ภาคผนวก ฉ.

ตาราง

ตารางที่ ๒ ระดับความยาก (D) และอำนาจจำแนก (V) ขอบแบบทดสอบ
๒๕ ข้อ กอนนำไปใช้ในการทดลอง

ข้อ ข้อที่	ระดับความยาก (D)	อำนาจจำแนก (V)
๑	๐.๕๒	๐.๓๗
๒	๐.๖๗	๐.๔๐
๓	๐.๖๘	๐.๔๓
๔	๐.๖๗	๐.๕๓
๕	๐.๖๐	๐.๓๓
๖	๐.๕๐	๐.๓๓
๗	๐.๔๓	๐.๒๓
๘	๐.๓๘	๐.๓๗
๙	๐.๔๕	๐.๒๗
๑๐	๐.๕๐	๐.๒๗
๑๑	๐.๗๓	๐.๓๐
๑๒	๐.๗๘	๐.๒๐
๑๓	๐.๔๐	๐.๒๐
๑๔	๐.๓๐	๐.๒๐
๑๕	๐.๔๓	๐.๒๐
๑๖	๐.๖๕	๐.๒๓
๑๗	๐.๓๗	๐.๒๗
๑๘	๐.๖๘	๐.๓๐

ตารางที่ ๒ (ต่อ)

ชนิด	ระดับความยาก (D)	อำนาจจำแนก (V)
๑๙	๐.๕๕	๐.๓๐
๒๐	๐.๖๒	๐.๓๐
๒๑	๐.๒๐	๐.๒๙
๒๒	๐.๖๐	๐.๒๓
๒๓	๐.๗๕	๐.๓๙
๒๔	๐.๕๘	๐.๓๐
๒๕	๐.๕๗	๐.๒๐

ตารางที่ ๓ การแจกแจงคะแนนของนักเรียนจำนวน ๒๐ คน ในการทำแบบทดสอบ เพื่อหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบชุดที่ ๑ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับรอยแก้ว ก่อนนำไปใช้ในการทดลอง

x	f	fx	fx ²
๒๒	๑	๒๒	๔๘๔
๒๑	๒	๔๒	๘๘๒
๒๐	๑	๒๐	๔๐๐
๑๙	๔	๑๕๖	๒๙๘๔
๑๘	๑	๑๘	๓๒๔
๑๗	๕	๘๕	๑๔๔๕
๑๖	๒	๓๒	๕๑๒
๑๕	๓	๔๕	๖๗๕
๑๔	๗	๙๘	๑๓๗๖
๑๓	๕	๖๕	๘๔๕
๑๒	๗	๘๔	๑๐๐๘
๑๑	๓	๓๓	๓๖๓
๑๐	๓	๓๐	๓๐๐
๙	๔	๓๖	๓๒๔
๘	๑	๘	๖๔
๖	๑	๖	๓๖
๕	๑	๕	๒๕
n = ๒๐		$\Sigma fx = ๘๐๖$	$\Sigma fx^2 = ๑๖๓๕๒$

๑. คำนวณหาค่ามัธยฐานเลขคณิต

$$\begin{aligned}\bar{x} &= \frac{\sum fx}{N} \\ &= \frac{806}{30} \\ &= 26.87\end{aligned}$$

๒. คำนวณหาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$$\begin{aligned}\text{S.D.} &= \sqrt{\frac{\sum fx^2}{N} - \left(\frac{\sum fx}{N}\right)^2} \\ &= \sqrt{\frac{22352}{30} - \left(\frac{806}{30}\right)^2} \\ &= \sqrt{745.07 - 730.40} \\ &= \sqrt{14.67}\end{aligned}$$

$$\text{S.D.}^2 = 14.67$$

ตารางที่ ๔ แสดงค่าอิทธิกรรส่วนของผู้ที่ตอบถูกแต่ละขอ (p) อิทธิกรรส่วนของผู้ที่ตอบผิดในแคะขอ (q) และผลคูณระหว่างอิทธิกรรส่วนของผู้ที่ตอบถูกและผู้ที่ยตอบผิด (pq) ในแคะขอ

ขอ	p	q	pq
๑	.๕๒	.๔๘	.๒๔๙๖
๒	.๖๗	.๓๓	.๒๒๑๑
๓	.๖๘	.๓๑	.๒๑๐๘
๔	.๖๗	.๓๓	.๒๒๑๑
๕	.๖๐	.๔๐	.๒๔๐๐
๖	.๕๐	.๕๐	.๒๕๐๐
๗	.๔๓	.๕๗	.๒๔๕๑
๘	.๗๘	.๒๒	.๑๗๑๖
๙	.๔๕	.๕๕	.๒๔๗๕
๑๐	.๕๐	.๕๐	.๒๕๐๐
๑๑	.๗๓	.๒๗	.๑๙๗๑
๑๒	.๗๘	.๒๒	.๑๗๑๖
๑๓	.๔๐	.๖๐	.๒๔๐๐
๑๔	.๓๐	.๗๐	.๒๑๐๐
๑๕	.๔๓	.๖๐	.๒๕๘๐
๑๖	.๖๕	.๓๕	.๒๒๗๕
๑๗	.๓๗	.๖๓	.๒๓๓๑
๑๘	.๖๘	.๓๒	.๒๑๗๖
๑๙	.๕๕	.๔๕	.๒๔๗๕

ตารางที่ ๔ (ต่อ)

ข้อ	p	q	pq
๒๐	.๖๒	.๓๘	.๒๓๕๖
๒๑	.๒๐	.๘๐	.๑๖๐๐
๒๒	.๖๐	.๔๐	.๒๔๐๐
๒๓	.๓๘	.๖๒	.๑๙๑๖
๒๔	.๔๘	.๕๒	.๒๔๙๖
๒๕	.๔๗	.๕๓	.๒๔๙๑
Σpq			๕.๖๑๕๑

๓. หาค่าความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร กูเคอร์ ริชาร์ดสัน ๒๐ (Kuder Richardson 20)

$$\begin{aligned}
 K - R.20 : r_{tt} &= \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\Sigma pq}{\sigma^2} \right\} \\
 &= \frac{๒๕}{๒๔} \left\{ 1 - \frac{๕.๖๑๕๑}{๒๕.๔๖} \right\} \\
 &= \frac{๒๕}{๒๔} \times \frac{๑๙.๘๔๔๙}{๒๕.๔๖} \\
 &= \frac{๔๙๖.๑๒๒๕}{๖๑๑.๐๔} \\
 &= .๘๑๑๘๓๑๒ \\
 &= .๘๑
 \end{aligned}$$

ตารางที่ ๕ การแจกแจงคะแนนของนักเรียนจำนวน ๕๐ คน ในการทำแบบทดสอบ
ชุดที่ ๒ ความสามารถในการเขียนรอยแก้วเชิงสร้างสรรค์ เพื่อหา
ค่าความเชื่อถือได้ในการตรวจก่อนนำไปใช้ในการทดลอง

นักเรียนคนที่	x	y	x^2	y^2	xy
๑	๑๙	๒๑	๓๖๑	๔๔๑	๓๙๙
๒	๑๑	๙	๑๒๑	๘๑	๙๙
๓	๑๕	๑๗	๒๒๕	๒๘๙	๒๕๕
๔	๑๘	๑๙	๓๒๔	๓๖๑	๓๔๒
๕	๑๕	๑๓	๒๒๕	๑๖๙	๑๙๕
๖	๑๗	๑๙	๒๘๙	๓๖๑	๓๒๓
๗	๑๗	๑๘	๒๘๙	๓๒๔	๓๐๖
๘	๑๑	๘	๑๒๑	๖๔	๘๘
๙	๑๘	๒๒	๓๒๔	๔๘๔	๓๙๖
๑๐	๑๙	๒๒	๓๖๑	๔๘๔	๔๑๘
๑๑	๑๒	๑๘	๑๔๔	๓๒๔	๒๑๖
๑๒	๑๐	๘	๑๐๐	๖๔	๘๐
๑๓	๑๘	๑๗	๓๒๔	๒๘๙	๓๐๖
๑๔	๑๙	๒๑	๓๖๑	๔๔๑	๓๙๙
๑๕	๑๙	๒๐	๓๖๑	๔๐๐	๓๘๐
๑๖	๑๗	๑๘	๒๘๙	๓๒๔	๓๐๖
๑๗	๑๖	๑๗	๒๕๖	๒๘๙	๒๗๗
๑๘	๑๓	๑๑	๑๖๙	๑๒๑	๑๔๓
๑๙	๑๒	๑๐	๑๔๔	๑๐๐	๑๒๐
๒๐	๑๖	๑๗	๒๕๖	๒๘๙	๒๗๗

ตารางที่ ๕ (ต่อ)

นักเรียนคนที่	x	y	x^2	y^2	xy
๒๑	๑๕	๑๕	๒๒๕	๒๒๕	๒๒๕
๒๒	๑๗	๑๘	๒๘๙	๓๒๔	๓๐๖
๒๓	๑๘	๑๗	๓๒๔	๒๘๙	๓๐๖
๒๔	๑๖	๑๘	๒๕๖	๓๒๔	๒๘๘
๒๕	๑๙	๑๖	๓๖๑	๒๕๖	๓๐๔
๒๖	๑๘	๑๘	๓๒๔	๓๒๔	๓๒๔
๒๗	๑๖	๑๘	๒๕๖	๓๒๔	๒๘๘
๒๘	๑๕	๑๕	๒๒๕	๒๒๕	๒๒๕
๒๙	๑๒	๑๑	๑๔๔	๑๒๑	๑๓๒
๓๐	๑๕	๑๖	๒๒๕	๒๕๖	๒๔๐
๓๑	๒๐	๒๒	๔๐๐	๔๘๔	๔๔๐
๓๒	๑๘	๑๗	๓๒๔	๒๘๙	๓๐๖
๓๓	๒๐	๒๓	๔๐๐	๕๒๙	๔๖๐
๓๔	๑๙	๑๘	๓๖๑	๓๒๔	๓๔๒
๓๕	๒๐	๒๒	๔๐๐	๔๘๔	๔๔๐
๓๖	๑๘	๑๖	๓๒๔	๒๕๖	๒๘๘
๓๗	๑๖	๑๗	๒๕๖	๒๘๙	๒๗๒
๓๘	๑๙	๒๒	๓๖๑	๔๘๔	๔๑๘
๓๙	๑๕	๑๕	๒๒๕	๒๒๕	๒๒๕
๔๐	๑๗	๑๘	๒๘๙	๓๒๔	๓๐๖
๔๑	๑๑	๙	๑๒๑	๘๑	๙๙
๔๒	๑๕	๑๑	๒๒๕	๑๒๑	๑๕๕

ตารางที่ ๕ (ต่อ)

นักเรียนคนที่	x	y	x ²	y ²	xy
๔๓	๑๓	๒๐	๒๘๙	๔๐๐	๓๔๐
๔๔	๑๔	๑๘	๓๒๔	๓๒๔	๓๒๔
๔๕	๑๓	๑๓	๑๖๙	๑๖๙	๑๖๙
๔๖	๑๓	๑๘	๒๘๙	๓๒๔	๓๐๖
๔๗	๑๖	๑๘	๒๕๖	๓๒๔	๒๘๘
๔๘	๑๕	๑๘	๒๒๕	๓๒๔	๒๗๐
๔๙	๑๕	๑๓	๒๒๕	๑๖๙	๑๙๕
๕๐	๑๘	๑๑	๓๒๔	๑๒๑	๑๙๘
<hr/>					
	$\Sigma = ๘๐๔$	๘๑๘	๑๓,๕๓๘	๑๔,๑๙๑	๑๓,๖๒๙

หาค่าความแปรผันร่วมของการตรวจ โดยใช้สูตรค่าสัมประสิทธิ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Coefficient of Correlation)

$$\begin{aligned}
 r_{xy} &= \frac{N \Sigma xy - \Sigma x \cdot \Sigma y}{\sqrt{[N \Sigma x^2 - (\Sigma x)^2][N \Sigma y^2 - (\Sigma y)^2]}} \\
 &= \frac{๕๐(๑๓๖๒๙) - ๘๐๔(๘๑๘)}{\sqrt{[๕๐(๑๓๕๓๘) - (๘๐๔)^2][๕๐(๑๔๑๙๑) - (๘๑๘)^2]}} \\
 &= \frac{๖๘๑๓๕๐ - ๖๕๗๖๗๒}{\sqrt{(๖๗๖๙๐๐ - ๖๔๖๔๑๖)(๗๐๙๕๕๐ - ๖๖๙๑๒๔)}}
 \end{aligned}$$

^๑ ประคอง วรรณสุต, สถิติศาสตร์ประยุกต์สำหรับครู (กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๒๐), หน้า ๑๐๘.

$$= \frac{\text{ಅಂತಗದ}}{\sqrt{10000 \times 10000}}$$

$$= \frac{\text{ಅಂತಗದ}}{10000 \times 10000}$$

$$= \frac{\text{ಅಂತಗದ}}{100000000}$$

$$= \text{.ಬೆ}$$

ตารางที่ ๖ ความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังการเรียนแบบฝึกทักษะ ชุดที่ ๑
 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับรอยแก้วเชิงสร้างสรรค์

ลำดับ	คะแนนก่อนเรียน (I)	คะแนนสอบหลังเรียน (F)	คะแนนความก้าวหน้า (d = F-I)	d^2
๑	๑๑	๑๔	๓	๙
๒	๑๓	๑๕	๒	๔
๓	๑๗	๒๐	๓	๙
๔	๑๗	๒๐	๓	๙
๕	๒๑	๒๒	๑	๑
๖	๒๓	๒๐	-๓	๙
๗	๒๑	๒๑	๐	๐
๘	๑๗	๑๘	๑	๑
๙	๒๐	๒๔	๔	๑๖
๑๐	๑๘	๒๐	๒	๔
๑๑	๑๘	๒๑	๓	๙
๑๒	๑๕	๒๓	๘	๖๔
๑๓	๒๐	๒๕	๕	๒๕
๑๔	๑๕	๒๑	๖	๓๖
๑๕	๑๘	๒๐	๒	๔
๑๖	๒๓	๒๔	๑	๑
๑๗	๒๒	๒๒	๐	๐
๑๘	๒๑	๒๓	๒	๔
๑๙	๒๐	๑๙	-๑	๑
๒๐	๒๐	๒๐	๐	๐

ตารางที่ ๖ (ต่อ)

พื้นที่	คะแนนสอบก่อนเรียน (I)	คะแนนสอบหลังเรียน (F)	คะแนนความก้าวหน้า (d = F-I)	d ²
๒๑	๑๙	๑๙	๐	๐
๒๒	๑๘	๑๘	๐	๐
๒๓	๑๖	๑๙	๓	๙
๒๔	๑๑	๑๖	๕	๒๕
๒๕	๒๑	๒๒	๑	๑
๒๖	๑๙	๑๘	-๑	๑
๒๗	๑๑	๑๕	๔	๑๖
๒๘	๑๙	๑๘	๑	๑
๒๙	๒๑	๒๑	๐	๐
๓๐	๑๙	๒๐	๑	๑
๓๑	๒๐	๒๒	๒	๔
๓๒	๒๑	๒๓	๒	๔
๓๓	๑๙	๑๙	๐	๐
๓๔	๒๑	๒๓	๒	๔
๓๕	๒๐	๒๑	๑	๑
๓๖	๒๑	๒๓	๒	๔
๓๗	๑๙	๒๐	๑	๑
๓๘	๒๑	๒๓	๒	๔
๓๙	๑๙	๒๐	๑	๑
๔๐	๑๘	๒๓	๕	๒๕
Σ	ΣI ๓๕๐	ΣF ๔๑๖	Σd ๓๖	Σd² ๑๒๘

$\bar{x} = ๑๘.๕$	$\bar{x} = ๒๐.๔$	$\bar{x} = ๑.๘$	$\bar{y} = ๘.๑$
คะแนนเฉลี่ย			
คิดเป็นร้อยละ	๗๔	๘๑.๖	๗.๖

ทดสอบความมีนัยสำคัญของผลต่างระหว่างคะแนนก่อนและหลังการเรียนแบบฝึกทักษะฯ ชุดที่ ๑ เรื่องความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับรอยแก้ว

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 \quad (\text{ระดับความมีนัยสำคัญ : } 0.05)$$

๑. ค่ารวม \bar{d} ,

$$\begin{aligned} \bar{d} &= \frac{\sum d}{N} \\ &= \frac{๗๖}{๘๐} \\ &= ๑.๘ \end{aligned}$$

๒. ค่ารวม S.D._d

$$\begin{aligned} \text{S.D.}_d &= \sqrt{\frac{\sum d^2}{N} - \left(\frac{\sum d}{N}\right)^2} \\ &= \sqrt{\frac{๓๒๔}{๘๐} - \left(\frac{๗๖}{๘๐}\right)^2} \\ &= \sqrt{๘.๑ - ๓.๖๑} \\ &= \sqrt{๔.๔๙} \\ \text{S.D.}_d &= ๒.๑๑ \end{aligned}$$

๓. คำนวณ $\sigma_{\bar{d}}$

$$\begin{aligned}\sigma_{\bar{d}} &= \frac{S.D. d}{\sqrt{N-1}} \\ &= \frac{2.99}{\sqrt{60-1}} \\ &= \frac{2.99}{7.68} \\ &= 0.388\end{aligned}$$

๔. คำนวณหาอัตราส่วนวิกฤต

$$\begin{aligned}t &= \frac{\bar{d}}{\sigma_{\bar{d}}} \\ &= \frac{0.6}{0.388} \\ &= 1.546\end{aligned}$$

ที่ระดับความมีนัยสำคัญ $.00$ จากตารางมาตรฐาน t มีค่า
 ≈ 2.99 t ที่คำนวณได้ $= 1.546 >$ ค่า t ที่เปิดจากตาราง

แสดงว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบแบบปรนัยก่อนเรียนและหลังเรียน
 แบบฝึกทักษะต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ $.00$

ตารางที่ ๗ ความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังการ เรียนแบบฝึกทักษะจาก
แบบทดสอบรูปที่ ๒ ความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้าง
สรรค์

คนที่	คะแนนสอบก่อนเรียน (I)	คะแนนสอบ หลังเรียน (F)	คะแนนความก้าวหน้า (d = F-I)	d ²
๑	๑๑	๑๘	๗	๔๙
๒	๑๕	๒๓	๘	๖๔
๓	๑๘	๑๙	๑	๑
๔	๑๕	๒๑	๖	๓๖
๕	๑๘	๒๐	๒	๔
๖	๑๘	๒๒	๔	๑๖
๗	๑๗	๒๔	๗	๔๙
๘	๑๖	๒๒	๖	๓๖
๙	๑๕	๑๘	๓	๙
๑๐	๑๑	๒๑	๑๐	๑๐๐
๑๑	๒๐	๒๒	๒	๔
๑๒	๑๗	๑๙	๒	๔
๑๓	๑๕	๒๑	๖	๓๖
๑๔	๑๗	๑๘	๑	๑
๑๕	๑๗	๑๙	๒	๔
๑๖	๒๐	๒๔	๔	๑๖
๑๗	๒๒	๒๑	-๑	๑
๑๘	๑๘	๒๓	๕	๒๕
๑๙	๒๑	๒๑	๐	๐

ตารางที่ ๗ (ต่อ)

กมที่	คะแนนสอบก่อนเรียน	คะแนนสอบหลังเรียน	คะแนนความก้าวหน้า	d^2	
	(I)	(F)	(d = F-I)		
๒๐	๑๖	๒๓	๗	๔๙	
๒๑	๑๗	๑๙	๒	๔	
๒๒	๑๕	๑๗	๒	๔	
๒๓	๑๖	๒๐	๔	๑๖	
๒๔	๒๐	๒๐	๐	๐	
๒๕	๑๘	๑๘	๐	๐	
๒๖	๑๙	๒๔	๕	๒๕	
๒๗	๑๑	๑๗	๖	๓๖	
๒๘	๒๐	๒๔	๔	๑๖	
๒๙	๑๙	๒๒	๓	๙	
๓๐	๑๗	๑๙	๒	๔	
๓๑	๑๘	๑๗	-๑	๑	
๓๒	๑๙	๑๙	๐	๐	
๓๓	๑๒	๑๙	๗	๔๙	
๓๔	๑๕	๑๘	๓	๙	
๓๕	๑๓	๑๗	๔	๑๖	
๓๖	๒๐	๒๒	๒	๔	
๓๗	๑๗	๑๖	-๑	๑	
๓๘	๑๕	๒๑	๖	๓๖	
๓๙	๑๗	๑๘	๑	๑	
๔๐	๑๗	๑๙	๒	๔	
$\Sigma I =$	๖๖๙	$\Sigma F =$	๘๐๕	$\Sigma d =$	๑๓๓
				$\Sigma d^2 =$	๗๑๑

$$\bar{x} = ๑๖.๗๒$$

$$\bar{x} = ๒๐.๑๒$$

$$\bar{x} = ๓.๓๒$$

$$\bar{x} = ๑๗.๗๗$$

คะแนนเฉลี่ย

กิดเป็นร้อยละ

$$๖๖.๘๘$$

$$๘๐.๕๐$$

$$๑๓.๒๘$$

ทดสอบความมีนัยสำคัญของผลต่างระหว่างคะแนนก่อนและหลังการเขียนแบบฝึกทักษะ จากแบบทดสอบชุดที่ ๒ ความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 \quad (\text{ระดับความมีนัยสำคัญ } = ๐.๑)$$

๑. คำนวณ \bar{d}

$$\begin{aligned} \bar{d} &= \frac{\sum d}{N} \\ &= \frac{๑๓๓}{๕๐} \\ &= ๓.๓๒ \end{aligned}$$

๒. คำนวณค่า S.D._d

$$\begin{aligned} S.D._d &= \sqrt{\frac{\sum d^2}{N} - \frac{(\sum d)^2}{N}} \\ &= \sqrt{\frac{๗๑๑}{๕๐} - \left(\frac{๑๓๓}{๕๐}\right)^2} \\ &= \sqrt{๑๗.๗๗ - (๓.๓๒)^2} \\ &= \sqrt{๖.๗๕} \\ S.D._d &= ๒.๕๘ \end{aligned}$$

๓. ค่ารวม $\sigma_{\bar{d}}$

$$\begin{aligned}\sigma_{\bar{d}} &= \frac{S.D.d}{\sqrt{N-1}} \\ &= \frac{๒.๕๕}{\sqrt{๕๐-๑}} \\ &= \frac{๒.๕๕}{๖.๒๔} \\ &= ๐.๔๑๕\end{aligned}$$

๔. ค่ารวมค่าอัตราส่วนวิกฤต

$$\begin{aligned}t &= \frac{\bar{d}}{\sigma_{\bar{d}}} \\ &= \frac{๓.๓๒}{๐.๔๑} \\ &= ๘.๐๕๓\end{aligned}$$

ที่ระดับความมีนัยสำคัญ $.๐๑$ จากตารางมาตรฐาน t มีค่า = ๒.๓๑
 t ที่คำนวณได้ = $๘.๐๕ >$ ค่า t ที่เปิดจากตาราง

แสดงว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบแบบบัตินัยก่อนเรียนและหลังเรียนแบบฝึกหัดจะต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ $.๐๑$

ตารางที่ ๘ แสดงคะแนนแต่ละหน่วยของแบบฝึกทักษะ

คนที่	หน่วยที่ ๑	หน่วยที่ ๒	หน่วยที่ ๓	หน่วยที่ ๔	รวม
	๒๐	๒๐	๔๐	๒๐	๑๐๐
๑	๑๔	๑๓	๓๔	๑๔	๗๕
๒	๑๖	๑๖	๓๕	๑๓	๘๐
๓	๑๓	๑๖	๓๕	๑๕	๗๙
๔	๑๘	๑๓	๒๘	๑๘	๗๗
๕	๑๔	๑๕	๓๘	๑๕	๘๒
๖	๑๖	๑๘	๓๘	๑๘	๙๐
๗	๑๓	๑๓	๓๕	๑๙	๘๐
๘	๑๓	๑๖	๓๘	๑๘	๘๕
๙	๑๓	๑๓	๓๘	๑๘	๘๒
๑๐	๑๖	๑๓	๓๖	๑๕	๘๐
๑๑	๑๖	๑๙	๓๕	๑๙	๙๐
๑๒	๑๓	๑๖	๓๕	๑๘	๘๒
๑๓	๑๕	๑๔	๓๘	๑๖	๘๓
๑๔	๑๙	๑๖	๓๓	๑๘	๘๖
๑๕	๑๓	๑๓	๓๕	๑๘	๘๑
๑๖	๑๖	๑๘	๒๙	๒๐	๘๓
๑๗	๑๓	๑๓	๓๘	๑๙	๘๓
๑๘	๑๕	๑๓	๓๐	๑๕	๗๓
๑๙	๑๓	๑๓	๓๘	๑๘	๘๒
๒๐	๑๑	๑๓	๓๓	๑๙	๘๖

ตารางที่ ๘ (ต่อ)

กบที่	หน่วยที่ ๑	หน่วยที่ ๒	หน่วยที่ ๓	หน่วยที่ ๔	รวม
๒๑	๑๕	๑๓	๓๘	๑๕	๘๑
๒๒	๑๖	๑๓	๓๓	๑๖	๘๒
๒๓	๑๕	๑๖	๓๘	๑๕	๘๔
๒๔	๑๓	๑๓	๓๘	๒๐	๘๔
๒๕	๑๓	๕	๓๐	๑๖	๖๔
๒๖	๑๖	๑๖	๓๕	๑๓	๘๐
๒๗	๑๖	๑๘	๓๕	๑๕	๖๔
๒๘	๑๓	๑๕	๓๓	๑๓	๖๓
๒๙	๑๖	๑๓	๓๕	๒๐	๖๔
๓๐	๑๕	๑๘	๓๓	๑๖	๘๒
๓๑	๑๖	๑๘	๓๖	๒๐	๘๐
๓๒	๑๖	๑๖	๓๕	๑๓	๘๐
๓๓	๑๕	๑๕	๓๘	๑๕	๘๓
๓๔	๑๕	๑๖	๓๕	๑๓	๘๐
๓๕	๑๕	๑๕	๓๖	๑๓	๖๙
๓๖	๑๕	๑๓	๓๕	๑๕	๖๘
๓๗	๑๖	๑๕	๓๕	๑๕	๖๑
๓๘	๑๕	๑๕	๓๓	๑๖	๖๙
๓๙	๑๖	๑๘	๓๓	๑๕	๖๒
๔๐	๑๓	๑๖	๓๕	๑๓	๖๗

ตารางที่ ๕ แสดงคะแนนการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ

คนที่	คะแนนสอบก่อนเรียน	คะแนนสอบหลังเรียน	คะแนนแบบฝึกทักษะ
๑	๒๒	๓๒	๓๙
๒	๒๘	๓๘	๘๘
๓	๓๒	๓๙	๓๙
๔	๓๒	๔๑	๘๑
๕	๓๙	๔๒	๘๒
๖	๔๑	๔๒	๙๐
๗	๓๘	๔๕	๘๘
๘	๓๘	๔๐	๘๕
๙	๓๕	๔๒	๘๖
๑๐	๒๙	๔๑	๘๘
๑๑	๓๘	๔๓	๙๓
๑๒	๓๒	๔๒	๙๐
๑๓	๓๕	๔๕	๘๓
๑๔	๓๑	๓๙	๙๐
๑๕	๓๙	๓๙	๙๑
๑๖	๔๓	๘๘	๘๓
๑๗	๔๔	๔๓	๙๑
๑๘	๓๙	๔๗	๗๓
๑๙	๔๑	๔๐	๘๖
๒๐	๓๖	๔๓	๘๘
๒๑	๓๘	๓๖	๘๘
๒๒	๓๓	๓๕	๘๖

ตารางที่ ๕ (ต่อ)

คนที่	คะแนนสอบก่อนเรียน	คะแนนสอบหลังเรียน	คะแนนฝึกทักษะ
๒๓	๓๒	๓๙	๘๘
๒๔	๓๑	๓๖	๘๕
๒๕	๓๙	๔๐	๙๒
๒๖	๓๘	๔๒	๘๐
๒๗	๒๒	๓๒	๙๒
๒๘	๓๗	๔๒	๙๗
๒๙	๔๐	๔๒	๙๒
๓๐	๓๙	๓๙	๘๕
๓๑	๓๘	๓๙	๙๐
๓๒	๔๐	๔๒	๘๓
๓๓	๓๑	๓๘	๘๑
๓๔	๓๖	๔๐	๘๖
๓๕	๓๓	๓๘	๙๙
๓๖	๔๑	๔๕	๘๐
๓๗	๓๘	๓๖	๘๕
๓๘	๓๘	๔๕	๙๘
๓๙	๓๙	๔๒	๘๖
๔๐	๓๕	๔๒	๘๕
$\Sigma =$	๑๔๐๙	๑๖๒๑	๓๓๙๕

$\bar{x} = 35.225$

$\bar{x} = 40.525$

$\bar{x} = 84.075$

คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ ๗๐.๕๕

๘๑.๐๕

๘๔.๓๗

แบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพ

๘๔.๓๗

ประวัติผู้เขียน

นางสาวพิศวาท ลักกาภูด เกิดเมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๙๗
ณ จังหวัดชลบุรี สำเร็จการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์บัณฑิต (ค.บ.) จากคณะศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา ๒๕๑๕ ปัจจุบันรับราชการตำแหน่งอาจารย์ ๑
ระดับ ๓ โรงเรียนชลบุรี "สุขุมท" จังหวัดชลบุรี